

Thần tượng Teen

Contents

Thần tượng Teen	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02a	7
3. Chương 02b	11
4. Chương 03	13
5. Chương 04	18
6. Chương 05	24
7. Chương 06a	30
8. Chương 06b	33
9. Chương 07	37
10. Chương 08	41
11. Chương 09	48
12. Chương 10	53
13. Chương 11a	59
14. Chương 11b	63
15. Chương 12	66
16. Chương 13	71
17. Chương 14	78
18. Chương 15a	85
19. Chương 15b	88
20. Chương 16	92
21. Chương 17	98
22. Chương 18 End	103

Thần tượng Teen

Giới thiệu

Có vẻ như ngay từ lúc chào đời, cô bạn học lớp 11 Jenny Greenley đã được định trước số phận: Trở t

1. Chương 01

Luke Striker, ngôi sao màn bạc kiêm người tình bị ruồng bỏ sẽ đến Clayton, bang Indiana.

“Trong bộ phim tiếp theo của mình, anh ấy sẽ vào vai một học sinh năm cuối tại một trường trung học ở vùng Trung Tây,”- ông Mitchell giải thích. “Luke cảm thấy cần phải hòa mình vào văn hóa học đường ở Indiana để có thể nhập vai chân thật nhất...”

“Ai mà biết được cậu ấy lại tận tâm với nghề nghiệp của mình đến vậy chứ?”- Cô Kellogg thốt lên.

Tôi thì rõ là không biết rồi. Ý tôi là, chẳng thể nghĩ như vậy nếu xem quảng cáo snack Doritos của anh ấy đã làm trong dịp Super Bowl hồi năm ngoái.

Annie

Vấn – Đáp

Hãy gửi tới Annie mọi khúc mắc, những tâm tư tình cảm rắc rối nhất của bạn. Mạnh dạn lên, bạn dám không! Mọi thư từ gửi cho Annie sẽ được đăng lên tờ Register của trường trung học Clayton. Chúng tôi đảm bảo tên và địa chỉ e-mail của người gửi sẽ được giữ kín.

Annie thân mến,

Mẹ kế của mình suốt ngày phàn nàn rằng tất tật những gì mình thích đều xấu cả, và rằng mình không nên thích những thứ này hay thứ kia bởi vì suy cho cùng thì rốt cuộc mình cũng sẽ phải xuống địa ngục. Dì ấy nghĩ rằng thích nhạc Rock, đọc truyện viễn tưởng và xem MTV là tội lỗi. Dì ấy cứ lặp đi lặp lại điệp khúc, rằng nhạc, rằng sách và những người mình hâm mộ đều xấu xa hết.

Mình tôn trọng sở thích của dì ấy, và đáng nhẽ dì ấy cũng nên đối xử như vậy với mình. Còn bạn nghĩ sao, Annie?

Ký tên: .

Kẻ sắp xuống địa ngục thân mến,

Hãy bảo dì của bạn cứ bình tĩnh. Bạn sẽ không phải xuống địa ngục đâu. Bạn đang ở trong đó rồi. Và tên gọi của nó là trường trung học.

-Annie

MỘT

Tôi đã chứng kiến vụ bắt cóc Betty Ann Mulvaney.

Đúng ra là tôi và hai mươi ba người khác nữa trong tiết học đầu tiên, môn tiếng Latinh, ở trường trung học Clayton (với tổng số 1.200 học sinh).

Tuy nhiên, khác với mọi người, tôi đã làm gì đó để ngăn chặn việc này. Kiểu như thốt ra câu: “Kurt, anh làm trò gì thế?”

Kurt chỉ đảo mắt một cái. Anh ta bảo: “Thôi nào Jen. Chỉ là đùa thôi mà.”

Nhưng mà cái cách Kurt Schraeder giật lấy Betty Ann từ trên bàn cô Mulvaney rồi nhét nó vào cái ba-lô hiệu JanSport của anh ta thật chẳng buồn cười chút nào. Mấy sợi tóc bằng chỉ màu vàng của nó mắc vào khóa kéo ba-lô của anh ta.

Kurt mặc xác. Anh ta cứ tiếp tục kéo khóa.

Lẽ ra tôi phải nói nhiều hơn thế. Lẽ ra tôi nên nói, “Để nó về chỗ cũ đi Kurt”.

Thế nhưng tôi đã không làm thế. Tôi không làm bởi vì ... chuyện đó để sau hẵng nói. Hơn nữa tôi biết làm thế cũng chẳng ích gì. Kurt đã tới “high five” (đập tay ăn mừng chiến thắng) với các bạn của anh ta, những kẻ to xác ngồi ở bàn cuối cùng và chỉ học lớp này (lần thứ 2 nhé, họ đã học lớp này năm trước rồi và rõ ràng là không lấy gì làm giỏi giang) với hi vọng sẽ lấy được điểm cao hơn trong bài thi SA(1) , chứ chẳng phải vì họ có chút hâm mộ nào đối với văn hóa La-tinh hay bởi vì họ nghe nói cô Mulvaney là giáo viên giỏi.

Kurt và lũ bạn của anh ta giấu đi nụ cười tự mãn của họ đằng sau cuốn sách bài tập Paulus et Lucia khi cô Mulvaney bước vào lớp sau hồi chuông thứ hai, với một cốc cà phê bốc khói trên tay.

Sáng nào cũng vậy, cô Mulvaney hát cho chúng tôi nghe “Aurora interea miseris mortalibus almam extulerat lucem referens opera atque labores,” (đại thể là: “lại một buổi sáng tồi tệ nữa, thôi thì ta hãy vào làm việc thôi”), rồi cô cầm một viên phấn và bảo chúng tôi chia thì hiện tại của động từ gaudeo, -ere.

Cô không hề nhận ra là Betty Ann đã biến mất.

Phải cho đến tiết thứ ba- cô bạn thân Trina của tôi ở lớp tiếng La-tinh (Trina là tên viết tắt của Catrina: cô nàng cho rằng mình đâu có giống mèo (2) , nhưng tôi không chắc mình có đồng ý về điều này không) kể lại – cô Mulvaney đang giải thích về phân từ quá khứ thì nhận ra chỗ trống trên bàn.

Theo lời Trina, cô Mulvaney thốt lên: “Betty Ann đâu rồi?” – bằng cái giọng cao chót vót nghe rất buồn cười.

Lúc đó, tất nhiên cả trường đều biết rằng Kurt Schraeder đã tổng Betty Ann vào tủ đựng đồ của anh ta. Thế nhưng chẳng ai nói gì cả. Bởi vì ai cũng thích Kurt.

Thật ra thì cũng không hoàn toàn như vậy, nhưng bạn hiểu ý tôi đấy. Ý tôi là không nên dây vào những kẻ như Kurt Schraeder. Nếu anh ta muốn lấy con búp bê vải của cô giáo thì cứ mặc kệ anh ta. Bởi vì nếu làm khác đi, bạn sẽ phải ăn trưa một mình bên cạnh cột cờ như Cara Bò Cái hay có nguy cơ bị ném bánh khoai tây vào đầu, hoặc là đại loại như vậy.

Vấn đề là cô Mulvaney yêu quý con búp bê ngu ngốc đó. Hằng năm, cứ vào ngày khai giảng là cô ấy lại mặc cho nó bộ đồ cổ động viên Trường trung học Clayton mà cô ấy đã đặt làm ở cửa hàng may So-Fro.

Và vào lễ hội Halloween, cô ấy mặc cho Betty Ann bộ đồ phù thủy bé nhỏ, với cái mũ chóp nhọn và một cái chổi tí xíu. Rồi đến Giáng sinh, cô hóa trang Betty Ann như là một yêu của ông già Noel. Còn cả bộ đồ mặc cho ngày lễ Phục sinh nữa, nhưng cô Mulvaney tránh gọi ra cái tên đó, bởi vì cái được gọi là sự-tách-biệt-giữa-thần-quyền-và-thế-quyền. Cô Mulvaney chỉ gọi đơn giản đó là váy mùa Xuân của Betty Ann.

Nhưng cái váy đó lại đi kèm với mũ nhỏ đính hoa, có dây buộc dưới cằm và một cái rổ đựng trứng chim cổ đỏ thật mà ai đã tặng cô từ lâu lắm rồi, có thể từ những năm 80 khi một khóa tốt nghiệp xa xưa nào đó đã tặng Betty Ann cho cô Mulvaney. Có thể do họ thấy thương cho cô Mulvaney, bởi vì cô ấy là một giáo viên rất, rất tốt nhưng cô ấy vẫn chưa thể có những đứa con của riêng mình.

Câu chuyện đại loại là như vậy. Tôi cũng không biết có thật như vậy không. Tất nhiên là ngoại trừ việc cô Mulvaney là giáo viên giỏi. Bởi vì đó là sự thật. Và cả việc cô chưa từng có con nữa.

Nhưng chuyện còn lại thì ... tôi không biết nữa.

Điều tôi thật sự biết là, vào lúc này đây, trong tháng cuối cùng của năm lớp 11 của tôi ở trường trung học, (khi bị bắt đi, Betty Ann đang mặc bộ đồ mùa hè, quần yếm và mũ rơm, giống như Huck Finn (3), và tôi đang ngồi lo lắng vợ vẫn cho con nó. Một con búp bê. Một con búp bê ngu ngốc.

“Bọn họ sẽ không làm hại nó chứ?”- tôi đã hỏi Trina như vậy khi chúng tôi tới lớp hợp xướng cùng ngày hôm đó. Trina sợ tôi không đủ thành tích ngoại khóa trong học bạ bởi vì tôi không thích làm gì ngoài việc đọc sách. Vậy nên cô nàng rủ tôi cùng tham gia đội hợp xướng.

Có điều là hóa ra Trina đã hơi bóp méo ý nghĩa thực sự của nhóm hợp xướng. Thay vì chỉ toàn hoạt động ngoại khóa vui vẻ, hóa ra việc này rất là nghiêm túc. Tôi còn phải thử giọng nữa. Tất nhiên tôi không phải là ca sĩ hát hay nhất thế giới nhưng họ lại đang cần giọng nữ trầm, và vì hình như tôi là giọng nữ trầm, vậy nên tôi được nhận. Những người hát bè giọng nữ trầm chỉ cần là lá la ở cùng một nốt trong khi giọng nữ

cao phải hát mọi thang âm và hát thành lời nữa. Vậy nên việc này cũng hay vì về căn bản tôi chỉ ngồi đó, là lá la ở cùng một nốt và đọc sách. Karen Sue Walters, giọng nữ cao đứng đằng trước tôi trên bục biểu diễn có một mái tóc dày xù tung. Thế là thầy Hall, nhạc trưởng của Những Kẻ Hát Rong- đứng vậy, đội hợp xướng của trường tôi có tên riêng cơ đấy- không thể nhìn thấy tôi đang làm gì.

Thầy Hall đề nghị tất cả tụi con gái mặc áo lót có độn để cho “có sự đồng đều khi chúng tôi biểu diễn. Chuyện này thật vớ vẩn nhưng sao cũng được. Nó khiến cho học bạ của ta trông đẹp hơn. Ý tôi là việc tham dự nhóm hợp xướng ấy. Không phải chuyện áo lót.

Điều mà tôi không chắc mình có bao giờ tha thứ cho Trina không chính là điều múa may này. Nói nghiêm túc đấy. Chúng tôi phải vừa hát vừa múa... thực ra thì cũng không hẳn là múa, mà giống như là huơ huơ hai tay và tôi thì không phải là người hoa chân múa tay giỏi nhất thế giới. Tôi còn không cảm nhận được nhịp điệu...

“Nếu bọn họ cắt tai của nó thì sao?” – Tôi thì thầm với Trina. Bởi vì thầy Hall đang làm việc với mấy tay giọng nam cao đứng trên bục cách đó vài bậc. Chúng tôi đang chuẩn bị cho cuộc thi các đội hợp xướng trên toàn bang rất quan trọng có tên gọi là Bishop Luers, và thầy Hall rất căng thẳng về việc này. Kết quả là thầy la hét về cách múa tay của tôi bốn hay thậm chí năm lần mỗi ngày thay vì ba như thường lệ. “Và rồi gửi nó đến cho cô Mulvaney cùng với thư đòi tiền chuộc? Họ sẽ không làm việc gì như vậy, phải không? Cậu có nghĩ thế không. Vì như thế là phá hoại tài sản của người khác.”

“Ôi trời ơi,” Trina thốt lên. Cô nàng là giọng nữ cao số một và đứng cạnh Karen Sue Walters. Theo như tôi thấy thì, các giọng nữ cao số một đều có vẻ hách dịch. Nhưng tôi chắc điều đó có thể thông cảm được bởi vì họ phải làm tất cả mọi việc như là lên những nốt rất cao đó. “Cậu bình tĩnh lại đi có được không? Đó chỉ là trò đùa thôi mà. Năm nào bọn học sinh năm cuối chẳng giở một trò gì đó. Mà cậu bị làm sao vậy? Cậu đâu có day dứt như thế với em dê đáng thương- nạn nhân năm ngoái.”

Trò đùa của lớp sắp tốt nghiệp năm ngoái là đặt một con dê lên nóc nhà thể dục. Tôi còn chẳng hiểu chuyện đó có gì buồn cười. Ý tôi là con dê đó lẽ ra đã có thể bị thương rất nặng.

“Chỉ là...”. Tôi không thể nào gạt bỏ hình ảnh sợi tóc bằng chỉ của Betty Ann bị mắc kẹt ở dây khóa kéo ra khỏi đầu mình. “Chỉ là như thế thật là sai trái. Cô Mulvaney rất yêu quý con búp bê đó.”

“Sao cũng được,” Trina nói. “Nó chỉ là con búp bê thôi mà.”

Nhưng tôi chắc chắn rằng, với cô Mulvaney, Betty Ann không chỉ là một con búp bê.

Dù sao thì chuyện này đã dày vò tôi nhiều đến nỗi sau buổi học, khi tôi tới văn phòng của Register – tờ báo trường nơi hầu như ngày nào tôi cũng đến làm việc, không phải để thêm thành tích ngoại khóa, mà bởi vì tôi thật sự thích công- tôi đã buộc miệng thốt lên ở cuộc họp Ban Biên tập rằng ai đó nên viết bài về vụ này. Ý tôi là Vụ bắt cóc Betty Ann Mulvaney.

“Một câu chuyện,”- Geri Lynn Packard tóm tắt lại- “Về một con búp bê.”

Geri Lynn lắc lắc cái lon Coke Diet khi nói vậy. Geri Lynn thích uống Coke Diet khi đã bay hết ga, vậy nên chị ấy lắc cái lon cho đến khi hết ga rồi mới uống. Cá nhân tôi thì nghĩ vị của soda đã bay hết ga là lạ, nhưng nó chưa phải là điều kì lạ nhất về Geri Lynn – nếu như bạn hỏi tôi – là mỗi lần chị ấy và Scott Bennett, tổng biên tập của tờ báo trường, hôn hít nhau trong phòng tập dưới tầng hầm tại nhà bố mẹ chị ấy, Geri lại đánh dấu vào trong cuốn sổ làm việc của chị một trái tim nhỏ.

Tôi biết điều này vì có một lần chị ấy đã cho tôi xem cuốn sổ của mình, và trong đó trang nào cũng có một trái tim.

Mà chuyện Geri và Scott là một cặp cũng rất buồn cười. Bởi vì tôi và hầu như các thành viên khác của tờ Register đều đã tưởng rằng Geri Lynn đã được chỉ định làm Tổng biên tập của năm nay. Mà tôi cũng ngờ rằng chính Geri Lynn cũng nghĩ như vậy. Dù sao thì Scott cũng chỉ mới chuyển tới trường Clayton mùa hè vừa rồi.

Cũng không hẳn như vậy. Thực ra cậu ấy đã từng sống ở đây... thậm chí chúng tôi còn học chung hồi lớp 5. Nhưng chẳng phải là chúng tôi từng nói chuyện với nhau hay gì đâu. Ý tôi là ta không nói chuyện với bạn khác giới học cùng hồi lớp 5. Mà hơn nữa Scott cũng chưa bao giờ là loại con trai nhanh nhẹn nhanh miệng.

Nhưng cậu ấy và tôi từng cùng thích những quyển sách “lạc hậu” trong thư viện trường. Những cuốn sách không thời thượng như là tiểu sử Michael Jordan hay Ngôi nhà nhỏ trên thảo nguyên gì gì đó, mà là các cuốn sách khoa học viễn tưởng như là “Dòng dõi Sao tiên nữ”, “Biên niên sử sao Hỏa” hay là “Hành trình viễn tưởng”. Những cuốn sách khiến cô thủ thư cau mày một chút khi chúng tôi chọn và hỏi ướm: “Em chắc là em muốn đọc cuốn sách kiểu này chứ?”. Bởi vì chúng không hẳn là cuốn sách hợp với tầm tuổi của chúng tôi.

Tất nhiên là chúng tôi chưa bao giờ bàn luận với nhau về chúng hay gì đâu. Ý tôi là những cuốn sách mà Scott và tôi từng đọc ấy. Tôi chỉ biết là cậu ấy cũng đọc những cuốn sách giống như tôi bởi vì mỗi khi tới mượn sách tôi lại thấy chữ ký của Scott ở đó, ngay trên chữ ký của tôi trong quyển sổ mượn sách.

Rồi bố mẹ của Scott ly dị và cậu ấy chuyển đi cùng với mẹ tôi không gặp cậu ấy mãi tới mùa hè vừa rồi, khi Ban biên tập của Register buộc phải đi trại sáng tác thực tế do nhà trường tài trợ cùng với cố vấn của chúng tôi là thầy Shea, người thường bắt chúng tôi phải chơi những trò chơi tin tưởng để chúng tôi có thể làm việc chung với nhau. Khi đó tôi đang đứng ở bãi đậu xe, đợi lên xe buýt để tới trại sáng tác. Và rồi chiếc xe ô tô đó đỗ lại và bạn thử đoán xem ai bước xuống xe nào?

Đúng vậy, là Scott Bennett. Hóa ra là cậu ấy đã quyết định đến sống với bố một lần xem sao. Và khi cậu ấy gửi tới vài bài báo cậu ấy viết cho tờ báo ở trường cũ, thầy Shea đã nhận cậu ấy vào tòa soạn.

Và cho dù như có vẻ như đầu Scott đã được ghép vào cơ thể của một trong những bức tượng thần Hy Lạp của cô Mulvaney, bởi vì cậu ấy đã cao hơn tới cả mét và trở nên rất vạm vỡ so với khi cậu ấy, bạn biết đấy, 10 tuổi, thì tôi vẫn thấy cậu ấy là Scott của ngày xưa. Bởi vì có một bản “Bùa bắt mộng” (Dreamcatcher) thò ra khỏi ba lô của cậu ấy, mà tất nhiên là tôi cũng đang tìm đọc nó.

Vào cuối kỳ thực tế, thầy Shea đã đề nghị Scott làm Tổng biên tập, bởi vì cậu ấy thể hiện khả năng lãnh đạo tài ba và có bài luận rất xuất sắc kể về trải nghiệm là anh chàng duy nhất trong lớp học nấu ăn, hình phạt cho việc gây rối gì đó ở Milwaukee, nơi cậu ấy sống với mẹ. Tôi đoán là Scott đã phạm chút lỗi lầm ở đó, rằng cậu ấy phản ứng lại, và nhà chức trách đã “mời” cậu ấy tham gia vào chương trình thử nghiệm mới dành cho thiếu niên “có nguy cơ đe dọa cộng đồng”.

Họ đã cho cậu chọn xưởng sửa chữa ô tô hay là lớp học nấu ăn.

Scott là anh chàng duy nhất trong lịch sử của chương trình này đã chọn lớp nấu ăn.

Dù sao thì trong bài luận đó, Scott đã viết về buổi học đầu tiên, giáo viên hướng dẫn đã đưa ra một quả bí rợ và nói rằng: “Chúng ta sẽ biến thứ này thành món súp,”. Lúc đó, Scott đã nghĩ cô này lại là một kẻ đối trá đại tài nữa, giống như tất cả những người lớn khác mà cậu ấy từng biết.

Nhưng rồi cuối cùng họ đã làm thành công món súp bí rợ và điều đó đã thay đổi cuộc đời Scott. Cậu ấy không bao giờ dính vào rắc rối nữa.

Rắc rối duy nhất, theo lời Scott là cậu ấy không thể kiềm chế ham muốn nấu nướng được nữa.

Tất nhiên là bài luận của Scott cho dù có tốt đến đâu đi nữa thì cũng không thể giúp cậu ấy có được vị trí Tổng biên tập nếu như Geri Lynn tham gia vào chuyến đi thực tế. Geri chả hiền lành gì, luôn mồm khẳng định rằng bổ nhiệm Scott vào một vị trí quan trọng như vậy thì không công bằng. Trong khi Geri học lớp trên và có bề dày cống hiến gấp tỉ lần một oắt con mới tới trường Clayton như Scott.

Nhưng Geri đã chọn dự tại hè báo chí truyền hình ở mãi tận California (Geri Lynn cũng giỏi lấy lòng người ta như cô nàng Mary Hart dẫn chương trình Entertainment Tonight vậy nên chị ấy còn nhận được học bổng để tới đó), và vậy là chị ấy không có mặt trong chuyến đi thực tế.

Thế nhưng khi chị ấy chấp nhận quyết định của thầy Shea một cách hòa nhã. Có thể đó là thứ họ đã dạy ở trại hè báo chí truyền hình. Bạn biết đấy, làm thế nào để tỏ ra hòa nhã về mọi việc. Chúng tôi thì chẳng học được điều gì như thế từ chuyến đi thực tế - cho dù chúng tôi có khoảng thời gian tán gẫu thật là vui vẻ với chủ đề chính là thầy Shea. Như kiểu thầy Shea bắt chúng tôi làm thứ bài tập tin tưởng lẫn nhau. Trong đó bao gồm việc cả đội phải leo lên khúc gỗ mắc kẹt giữa hai cái cây bằng tay không, cách mặt đất hai phẩy một mét, ở giữa rừng vì “một bức tường bơ lạc khổng lồ sắp sửa ập xuống đầu chúng tôi” (theo nguyên văn lời thầy í).

Tôi đã nói là khiếu hài hước của thầy Shea rất có vấn đề mà.

Nhưng khi tất cả chúng tôi đứng phổng ra nhìn thầy ấy trần trối thì thầy bảo: “Sao, nghe lạ quá à?”

Và Scott đã trả lời với vẻ hoàn toàn vô cảm, “Vâng, ý tưởng leo cây khá là lạc loài ạ, thưa thầy Shea”.

Đó là khi chúng tôi hiểu rằng Scott có mọi phẩm chất cần thiết cho chức vụ Tổng biên tập. Ngay cả Geri Lynn – dù có khao khát chức vụ ấy đến đâu - cũng nhận ra khả năng lãnh đạo vượt trội của Scott. Ít ra thì, Trái tim bé nhỏ đầu tiên trong cuốn sổ của chị ấy xuất hiện chỉ khoảng một tuần sau khi học kỳ bắt đầu. Vậy nên tôi chắc chị ấy không có thời gian để nung nấu hận thù.

“Mình nghĩ câu chuyện đó rất hay đấy” – Scott đã nói vậy về ý tưởng của tôi. Chuyện viết bài về vụ bắt cóc Betty Ann ấy.

“Sẽ hay lắm đây. Chúng ta có thể làm tờ thông báo mất tích cho Betty Ann, giống như thứ người ta thường có trong đồn công an ấy. Và đưa ra giải thưởng nhân danh cô Mulvaney.”

Geri Lynn ngừng lắc lon soda của chị ấy. Và khi Geri thôi lắc lắc cái lon, đó là dấu hiệu mọi người nên dè chừng. Bởi vì Geri rất nóng tính. Tôi chắc học không có chương trình huấn luyện về điều đó ở trại hè báo chí truyền hình.

“Đó là ý tưởng ngu ngốc nhất tôi từng nghe,” chị ấy nói. “Một giải thưởng à? Cho việc trao trả một con BÚP BÊ?”

“Nhưng Betty Ann không chỉ là một con búp bê,” Scott nói. “Nó giống như là một linh vật không chính thức của trường.”

Và điều đó chỉ có đúng trở lên bởi vì linh vật thật sự của trường chúng tôi lại quá thê thảm. Chúng tôi là gà trống Clayton. Đúng là thảm hại toàn tập. Nhưng chuyện đó cũng không thành vấn đề, bởi vì dù sao thì trường chúng tôi cũng thua mọi trận đấu mà chúng tôi tham dự, trong mọi môn thể thao.

Nhưng bạn nên nhìn thấy bộ đồ gà đó. Nó thật sự rất là mất mặt. Còn mất mặt hơn nhiều việc nhận một con búp bê làm linh vật của trường.

“Mình nghĩ ý của Jen hay đấy” – Scott nói, phớt lờ vẻ cau có của Geri. “Kwang này, cậu viết một bài về chuyện đó nhé?”

Kwang gật đầu và ghi chú vào chiếc Palm Pilot của cậu ta. Tôi thì tiếp tục cúi gầm mặt xuống cuốn sổ ghi chép, cầu mong rằng Geri Lynn sẽ không cẩu tôi. Tất nhiên tôi chẳng thiết tha gì Geri nhưng chúng tôi thỉnh thoảng ăn trưa cùng nhau. Và hơn nữa chúng tôi là những cô gái duy nhất ở tòa báo này (tất nhiên là ngoại trừ mấy cô nàng “mới vào nghề” nhưng họ thì tính làm gì?). Geri đã thổ lộ với tôi rất nhiều điều – như là chuyện những trái tim đó, rằng Scott hôn rất giỏi, nếu không muốn là tuyệt vời.

Và còn nữa, vào các sáng chủ nhật, Scott thường nướng bánh táo. Tôi rất mê món bánh táo. Nhưng Geri Lynn thì sẽ chẳng đụng đến. Chị ấy thường nói Scott cho quá nhiều bơ vào trong vỏ bánh và rằng chỉ cần nhìn nó thôi đủ khiến cho chị ấy cảm thấy các động mạch của mình đông cứng lại.

Ngay khi nghe Scott nói về ý tưởng của tôi cho Kwang, Geri gầm lên:

“Trời ạ,” Geri nói. “Đó là ý tưởng của Jen. Sao anh không để cho Jen viết bài đó? Sao anh toàn lấy ý tưởng của Jen rồi đưa chúng cho người khác?”

Tôi một lần sóng hoảng loạn trào tới, và tôi liếc Scott một cái.

Nhưng cậu ấy hoàn toàn bình tĩnh khi nói, “Jen quá bận với việc trình bày báo rồi.”

“Làm sao anh biết được?” – Geri gầm gừ. “Anh có bao giờ thêm hỏi Jen đâu?”

Tôi nói: “Không sao đâu Geri. Em bằng lòng với vị trí của em trong ban.”

Geri khịt mũi như thể không tin nổi lời tôi nói. “Xin em đấy.”

Tôi đã không thể nói rằng trình bày báo là tất cả những gì tôi muốn. Đó là vì tôi còn làm hơn như thế nhiều cho tờ báo này.

Chỉ là không ai được biết điều đó. Không ai ngoại trừ Scott và thầy Shea và vài người khác nữa trong ban quản trị nhà trường.

Bởi vì có một chuyện khác đã xảy ra trong chuyến đi thực tế mùa hè. Thầy Shea đã tìm gặp tôi và hỏi liệu tôi có muốn nhận một trong những vị trí được thêm muốn nhất và bí mật nhất trong tòa soạn... một vị trí mà nhiều năm qua đã thành truyền thống chỉ dành cho học sinh năm cuối, nhưng thầy Shea cảm thấy rằng chỉ có tôi mới đáp ứng được, cho dù tôi chỉ mới là học sinh lớp 11...

Và tôi đã nhận lời.

Annie

Vấn – Đáp

Hãy gửi tới Annie mọi khúc mắc, những tâm tư tình cảm rắc rối nhất của bạn. Mạnh dạn lên, bạn dám không! Mọi thư từ gửi cho Annie sẽ được đăng lên tờ Register của trường trung học Clayton. Chúng tôi đảm bảo tên và địa chỉ e-mail của người gửi sẽ được giữ kín.

Annie thân mến,

Bạn hãy giúp mình với! Mình thật sự đang phải lòng một chàng trai còn chẳng biết tới sự tồn tại của mình trên đời này. Tất nhiên anh ấy chưa bao giờ thật sự gặp mình, bởi vì anh ấy sống cách đây 3.200 km và làm việc trong ngành giải trí. Thế nhưng khi mình xem anh ấy trên màn ảnh, và nhìn sâu vào cặp mắt xanh của anh ấy, mình đã biết rằng chúng mình dành cho nhau. Không biết mình có thể sống mà không có anh ấy trong bao lâu nữa. Nhưng mình lại không đủ tiền để mua vé máy bay tới Los Angeles, mà ở đó mình cũng chẳng có một chỗ nào để ở cả. Xin hãy nghĩ giúp mình một cách để có thể gặp tình yêu của đời mình trước khi anh ấy rời New Zealand đóng bộ phim tiếp theo.

Ký tên: Kẻ si mê.

Kẻ si mê thân mến,

Có một ranh giới giữa sự hâm mộ và quấy rối người nổi tiếng, và có vẻ như bạn đã sẵn sàng băng qua nó. Hãy từ bỏ ảo tưởng và tập trung vào những gì quan trọng ấy, như là học cho xong trung học và thi vào đại học.

Ngoài ra, rõ ràng là bạn đang nói về Luke Striker, và mình nghe nói anh ấy đang còn đau khổ về chuyện tình cảm với Angelique Tremaine. Vậy nên bạn hãy quên chuyện đó đi.

-Annie

2. Chương 02a

HAI

Thật ra thì tôi cũng không quá ngạc nhiên khi thầy Shea hỏi tôi có muốn trở thành Annie mới của tờ Register hay không. Đó là vì trong suốt cuộc đời mình, mọi người luôn tìm đến tôi với các rắc rối của họ. Tôi cũng chẳng hiểu tại sao. Ý tôi là, đâu phải tôi muốn nghe kể về chuyện tình cảm của Geri và Scott.

Nhưng có vẻ như ngay từ lúc chào đời tôi đã phải chịu lời nguyền phải trở thành bạn tâm tình của tất cả mọi người. Nói nghiêm túc đấy. Tôi từng nghĩ mình là một thứ nam châm quái dị nào đó, bởi vì có vẻ tôi chẳng thể đi đâu mà không có những người xa lạ ngẫu nhiên nào đó đi tới chỗ tôi và kể hết cho tôi nghe về họ, như là về bộ sưu tập búa hay con chồn bị ốm của họ, mọi thứ.

Nhưng hóa ra không phải chỉ là những người xa lạ ngẫu nhiên nào đó. Thật ra là tất cả mọi người. Và Trina là người đầu tiên khiến tôi hiểu tại sao lại như vậy. Vào sinh nhật thứ của cô nàng, Trina quyết định tổ chức tiệc sinh nhật ở Zoom Floom, cầu trượt nước khổng lồ ở Hạt Ellis. Chỉ có điều là cái ngày tổ chức buổi tiệc lại rơi ngay vào thời kì “đen đỏ” của tôi. Hồi đó, tôi rất sợ tampon (hồi 12 tuổi, ta thấy những thứ đó đáng sợ ghê lắm. Mà tôi lại chẳng phát hiện ra có thể mua loại đặc biệt dành cho thiếu niên – “mềm như cánh hoa và nhỏ như ngón tay út!”). Vậy nên tôi đành cố gắng nhồi nhét mấy cái loại siêu thấm cỡ bự

của mẹ, và tôi thú thật là nó chẳng có mấy tác dụng với tôi). Vậy là tôi chẳng có cách nào khác ngoài việc ngồi nhà.

Nhưng Trina, người mà tôi nghĩ sẽ thông cảm với tôi, hóa ra lại không hề như vậy. Cô nàng nói thế này: “Tớ mặc xác nếu cái băng vệ sinh ngu ngốc ấy có tuột ra khỏi bộ đồ bơi của cậu và nổi lên bên ngoài ở đó! Cậu sẽ tới tiệc sinh nhật của tớ! Cậu PHẢI đi! Cậu là món sốt Mayonnaise mà.”

Khi đó tôi chẳng hiểu Trina nói gì. Thế nhưng cô nàng lại rất sẵn lòng giải thích.

“Bởi vì cậu được lòng tất cả mọi người,” cô nàng nói thế với tôi qua điện thoại vào ngày hôm đó. “Giống như món Mayonnaise ấy. Nếu không có nó, các phần của bánh kẹp sẽ rời ra. Và tiệc sinh nhật của tớ cũng thế nếu cậu không tới.”

Và y như rằng. Ý tôi là tiệc sinh nhật ấy. Elizabeth Gertz buộc tội Kim Doss đã bắt chước mình vì cả hai đều mặc bộ đồ bơi J.Crew màu đỏ và tóc tết rất y chang nhau. Và để chứng minh rằng mình là người có đầu óc độc lập, Kim đã đẩy Elizabeth vào chỗ nước sâu ở chân cầu trượt, khiến cho cô nàng đó bị mẻ một cái răng vì đập đầu vào thành xi măng của bể bơi.

Nếu có mặt ở đó, chắc chắn tôi đã có thể can thiệp trước khi có ai đó bị đau.

Vậy nên bạn biết đấy, tôi cũng không cảm thấy sốc lắm khi thầy Shea giao vị trí “Annie Vấn-Đáp” cho tôi. Bởi vì người đảm nhiệm vị trí đó phải đưa ra cho người gửi thư những lời khuyên không chỉ tốt mà phải được cô Kellogg, cố vấn viên của nhà trường, chấp nhận và ủng hộ.

Mà điều này không dễ chút nào. Bởi vì cô Kellogg là một người rất kỳ dị. Cô chết mê chết mệt yoga, nhịp sinh học và phong thủy và luôn muốn tôi khuyên người viết cho Annie rằng nếu họ kê lại gương trong phòng ngủ sao cho nó không chiếu thẳng vào cửa sổ hay cửa chính, thì họ sẽ không bị thất thoát quá nhiều năng lượng nghiệp chướng nữa.

Tôi hoàn toàn không nói đùa

Ấy vậy mà đây lại là người sẽ có ngày giúp tôi vào học tại một trường đại học tử tế nào đó. Sự thật đấy.

Nhưng thực ra mối quan hệ giữa tôi và cô Kellogg khá là tốt đẹp. Tôi lắng nghe bài nói đều đều về chế độ ăn chay của cô, còn cô luôn sẵn lòng viết cho tôi tờ giấy phép để tôi thoát khỏi môn Bóng chuyền trong giờ Thể dục hay đại loại như vậy.

Dù sao thì vấn đề về Annie Vấn-Đáp là, Annie phải là một bí mật cực lớn, bởi vì Annie không được có sự thiên vị đối với bất cứ bè phái học sinh nào, như cách cô Kellogg gọi bọn họ. Kiểu như Annie không thể được biết tới là thành viên của bất kỳ một nhóm cụ thể nào, nếu không thì người ta sẽ nghĩ cô ấy không hiểu được những chuyện rắc rối của những kẻ không nổi như là Cara Bò Cái hay chuyện của dân thể thao như là Kurt Schraeder, vân vân và vân vân...

Hơn nữa, bạn biết đấy, nếu như mọi người biết Annie là ai, có thể họ sẽ không muốn viết cho cô ấy nữa, bởi vì cô ấy có thể đoán tác giả của lá thư ấy là ai, và đem chuyện ấy đi kể khắp nơi. Mọi người không giấu giếm danh tính lắm khi họ viết thư cho Annie. Ý tôi là, có thể họ đã cố, nhưng lại có những người như Trina, cô nàng viết cho Annie ít nhất mỗi tháng một lần về bất kỳ chuyện gì khiến cho cô nàng thấy khó chịu (thường là chuyện gì đó với Luke Striker, tình yêu của đời nàng). Trina còn chẳng buồn cố gắng thay đổi hay sử dụng một e-mail giả mạo nào đó.

Một lý do để Annie ẩn danh là vì cô ấy chia sẻ những bí mật sâu kín nhất, đen tối nhất của rất nhiều người.

Vậy là tôi đã có được vị trí rất xịn này trong tờ báo, nhưng tôi lại chẳng thể kể với ai về điều đó. Thậm chí tôi còn chẳng thể kể với Trina hay mẹ tôi, bởi vì họ là những người ưa buôn chuyện nhất trong toàn bang Indiana. Thế nên tôi đành để mặc mọi việc diễn ra bình thường, để tất cả mọi người nghĩ rằng tôi đóng vai trò không thể thiếu trong việc trình bày báo. Ôi chà!

Mà như thế cũng chẳng sao. Ý tôi là chuyện đó có gì to tát đâu. Tôi dễ tính mà.

Ngoại trừ khi kiên quan đến những người như là Geri Lynn. Tôi rất muốn nói thật sự với Geri. Như thế chị ấy sẽ thôi không nghĩ rằng Scott đang lợi dụng tôi.

Dù sao thì, khi là Annie, tôi bị triệu tới văn phòng cô Kellogg rất nhiều. Cô luôn muốn tôi nghĩ ai có thể là người đã viết những lá thư tay hay điện tử đặc biệt đáng lo ngại nào đó.

Có lần tôi biết. Có khi lại không. Có những lần tôi đã nói với cô ấy. Những lần khác thì không. Ý tôi là ta cần phải tôn trọng quyền được riêng tư của mọi người, trừ khi, bạn biết đấy, người đó đang ở trong trạng thái thực sự đáng báo động.

Và may mắn là, có không ít người muốn cô Kellogg cũng như toàn bộ ban giám hiệu biết tới chuyện của họ. Vậy nên các thầy cô chẳng còn thời gian đâu mà để ý tới những kẻ không muốn người khác nhận ra mình.

Ví dụ như Cara Schlosburg chẳng hạn. Cho dù cả thế giới này có biết về rắc rối của bạn ấy, thì Cara cũng chẳng quan tâm. Cara viết cả tấn thư cho Annie. Tôi trả lời tất cả những bức thư đó, mặc dù chúng tôi không in chúng trong báo, bởi vì cho dù chúng tôi có xóa chữ ký của bạn ấy (Cara ký tên trong mọi lá thư của mình), thì đằng nào tất cả mọi người đều biết đó là thư của bạn ấy. Như bức thư điển hình này chẳng hạn:

Annie thân mến,

Tất cả mọi người gọi mình là Cara Bò Cái, mặc dù tên mình là Cara Schlosburg, và bọn họ đều rống lên khi mình đi qua hành lang. Làm ơn hãy giúp mình trước khi mình làm điều gì đó quá đà...

Chỉ có điều là Cara chưa bao giờ làm điều gì quá đà, theo như những gì tôi được biết. Một lần tin đồn lan ra rằng bạn ấy tự làm đau mình và phải nghỉ học 3 ngày. Tôi đã lo sợ nghĩ rằng bạn ấy có thể đã cắn cổ tay hay làm gì đó. Vậy nên tôi nhờ mẹ tôi thử hỏi xem có chuyện gì, vì mẹ và cô Schlosburg cùng học lớp thể dục dưới nước ở Y.

Nhưng hóa ra là Cara tự làm móng ở nhà và đã cạo quá nhiều da chết ở lòng bàn chân và vô tình cạo luôn cả lớp da mới và thế là bạn ấy không thể đi lại được cho tới khi nó mọc trở lại.

Đó là những chuyện “thường ngày” với Cara. Rất thường xuyên.

Cũng chính vì những chuyện kiểu như vậy mà mẹ đã bảo tôi, “con biết không Jen, cô Schlosburg rất lo cho Cara. Cô ấy kể là Cara đã rất cố gắng để hòa nhập, nhưng hình như chẳng có tác dụng gì cả. Những đứa trẻ khác chỉ toàn lấy con bạn bé ra làm trò đùa. Liệu con có thể để ý giúp đỡ bạn ấy không?”

Tất nhiên tôi không thể nói với mẹ rằng tôi đã lưu tâm giúp đỡ rồi. Ý tôi là trong vai trò Annie Vấn-Đáp ấy.

Dù sao thì, khi tôi được triệu tập tới văn phòng vào ngày hôm sau, sau khi Kurt Schraeder bắt cóc Betty Ann Mulvaney, tôi đã nghĩ ngay rằng chuyện này hoặc liên quan tới bức thư nào đó của Cara, nếu không thì chắc chắn phải là về chuyện của Betty Ann.

Bởi vì mặc dù cô Mulvaney đã thể hiện đúng theo kiểu của cô về toàn bộ chuyện này, chỉ nhún vai thờ ơ, nhưng có thể thấy rõ là chuyện đó làm cô khổ tâm ghê lắm. Như là tôi đã nhận thấy ánh nhìn của cô thường đau đáu hướng về cái chỗ trên bàn, nơi Betty Ann từng ngồi.

Và cô nở một nụ cười huyền bí tuyên bố trước tất cả các lớp cô dạy rằng, nếu kẻ bắt cóc Betty Ann trả nó lại cho cô, thì cô sẽ chẳng bức bối gì và cũng chẳng truy cứu gì. Thậm chí tôi đã tìm gặp Kurt lúc xếp hàng chờ lấy đồ ăn trưa và hỏi xem liệu anh ta có định viết thư đòi tiền chuộc hay gì không? Chỉ bởi vì tôi đã nghĩ nếu cô Mulvaney nhận thấy toàn bộ chuyện này chỉ là một trò đùa, thì cô sẽ đỡ cảm thấy phiền lòng hơn.

Nhưng Kurt lại nói thế này, “Cái gì? Thư gì cơ?”

Vậy là tôi lại phải giải thích cho Kurt, một cách rất cẩn thận, rằng một lá thư đòi tiền chuộc nghĩa là như thế nào và trò đùa- bởi vì tôi giả định rằng việc anh ta đang làm, bắt cóc Betty Ann ấy, chỉ là trò đùa – sẽ vui hơn nếu anh ta gửi cho cô Mulvaney một lá thư để yêu cầu cô, ví dụ như, miễn bài tập và nhà dịp cuối tuần hay là phát kẹo cho tất cả mọi người trong lớp, để đổi lại việc Betty Ann trở về an toàn.

Dường như Kurt rất thích thú ý tưởng này. Cứ như thể điều đó chưa hề lướt qua óc anh ta trước kia. Anh ta và lũ bạn ồ, à tám tác : “Tài tình thật đấy!” rồi lại đập tay ăn mừng.

Điều đó khiến tôi hơi lo lắng. Ý tôi là những anh chàng này không phải là những con người nhạy bén, sắc sảo gì cho cam. Tôi thật không hiểu làm sao Kurt lại được bầu là khối trưởng khối 12, ngoại trừ, bạn biết đấy, anh ta là người duy nhất chịu bỏ công ra ứng cử.

Vậy nên để chắc chắn rằng họ vẫn đang giữ Betty Ann, tôi hỏi, “Kurt này, anh không làm điều gì dã man đấy chứ? Như là ném Betty Ann vào trong một mỏ đá nào đó ấy. Không có chuyện ấy chứ?”

Kurt nhìn tôi như thể tôi là đồ điên. Anh ta đáp, “Tất nhiên là không. Anh vẫn giữ nó đây. Đây là trò đùa mà, hiểu không hả? Trò đùa của học sinh năm cuối ấy. Em đã nghe nói về nó bao giờ chưa?”

Tôi không muốn Kurt nghĩ tôi thấy trò đùa của anh ta chẳng có gì là đáng cười cả. Vậy nên tôi đáp, “Vâng, phải rồi, trò đùa hay lắm”, rồi tôi cầm lấy món bánh kẹp thịt của mình và biến.

Vậy nên bạn có thể hiểu tại sao khi bị triệu tập tới văn phòng, tôi khá chắc chắn rằng nếu như không phải Cara lại khóa mình trong nhà vệ sinh và khóc lóc lần nữa, thì chắc là tôi sẽ đương đầu với cuộc chất vấn đầy bão táp về việc Betty Ann đang ở đâu.

Và điều đó, như bất cứ ai cũng có thể thấy, sẽ đặt tôi vào một tình thế khá là khó xử. Ý tôi là tôi không thể đứng về phía Ban giám hiệu trong vụ Betty Ann, cho dù tôi thật sự nghĩ rằng việc Kurt đánh cắp con búp bê là sai trái. Trò đùa của năm cuối cấp – cho dù nó hết sức ồn ào như hành động của Kurt đi nữa – thì vẫn là trò đùa truyền thống của năm cuối cấp. Và giống như rất nhiều những điều khác ở trường trung học – kỳ thi SATs này, dạ hội tốt nghiệp này và những buổi tập trung toàn trường trước trận đấu – bạn không được xâm phạm những giá trị đó, cho dù bạn thấy nó nhảm nhí tới mức nào.

Vậy là trong khi lê bước tới văn phòng cô Kellogg, tôi đã tự hứa với bản thân mình – như là dù họ có tra tấn tôi bằng cái viễn cảnh làm thêm suốt cả mùa hè tại văn phòng của cô Kellogg, thì tôi cũng sẽ kiên quyết không hé răng một lời nào về vụ Betty Ann. Và rồi tôi không hề nhận ra rằng trong phòng không chỉ có cô Kellogg.

Cả thầy hiệu trưởng Lewis cũng có ở đó. Và cả cô hiệu phó Lucille Thompson, hay là cô Lucy Mỡ Màng, như cách tất cả mọi người gọi cô. Nghe thì thật quá đáng nhưng sự thật là cái tên đó cũng có lý theo nghĩa mỉa mai. Bởi vì bạn sẽ chẳng thể nào hình dung được một cô phụ trách nào khăng khiu, khô đét hơn cô Lucille Thompson.

Ở đó còn có một người khác nữa. Một ông mặc bộ đồ vét màu xám bóng. Lẽ ra tôi phải để ý tới ông ta ngay lập tức, và cả sự thật rằng ông ta rõ ràng không phải là người ở Clayton này. Ông ta mặc áo phông đen ở bên trong áo vét thay vì áo sơ mi có cài cúc, và đó là kiểu ăn mặc của người ở California hay New York, chứ không phải là người ở Indiana. Nhưng tôi đã quá lo lắng rằng mình sẽ gặp rắc rối nên chẳng để tâm được.

“Thưa cô Kellogg,” tôi nói luôn cho xong việc đi. “Nếu đây là về chuyện của Betty Ann thì em không thể nói với cô được. Vâng, tất nhiên là em biết. Em đã chứng kiến toàn bộ sự việc, Nhưng em không thể cho cô biết ai đã làm việc đó. Thực sự là không thể ạ. Nhưng anh ta đã hứa với là Betty Ann sẽ không sao cả, và em đang cố gắng tìm cách để anh ta trả nó lại nguyên vẹn. Em chỉ có thể làm được thế thôi. Em xin lỗi...”

Đó là khi tôi nhận ra sự hiện diện của ông mặc áo phông... đó là chưa kể đến thầy Lewis hay cô Lucy Mỡ Màng. Giọng nói của tôi dần tắt ngấm.

Nhưng cô Kellogg đã giải cứu cho tôi. Tôi chắc là cô đã nhận thấy dòng “khí” trong người tôi đã bị hút kiệt vì sự hiện diện của thầy Lewis và cô Lucy Mỡ Màng, và một người hoàn toàn xa lạ.

“Đây không phải là chuyện về Betty Ann đâu Jen ạ,”- cô nói.

“Nếu như em Greenley đây biết điều gì đó về con búp bê đó,” cô Lucy Mỡ Màng nói xen vào, trông đầy vẻ cầu kinh, “Tôi nghĩ em ấy cần phải nói ra, chị Elaine ạ. Sáng nay, cô Mulvaney đã rất lo lắng về việc nó vẫn đang bị mất tích. Tôi hiểu là tờ Register đang viết một bài về chuyện đó, vậy nên rõ ràng các thành viên của tòa soạn phải biết điều gì đó. Thật quá thể nếu như đồ vật cá nhân của người ta lại có thể mất ngay trên bàn của chính họ...”

“Bỏ qua vụ con búp bê đi, Lucille,” thầy Lewis nói. Thầy đang mặc chiếc sơ mi ngắn tay và quần ka ki. Tôi để ý thấy cổ dính trên quần của thầy. Chắc là họ vừa gọi cho thầy từ sân gôn về. Dù đây là chuyện gì thì

tôi cũng biết chắc là nó rất nghiêm trọng. Họ sẽ chẳng gọi thầy Lewis từ sân gôn về vì một câu chuyện vặt vãnh vớ vẩn nào đó.

“Jane,” thầy nói, “giới thiệu với em đây là...”

“Là Jen chứ,” cô Kellogg sửa lại lời thầy.

Chưa có ai dám sửa lời thầy Lewis bao giờ, vậy nên thầy làm ngơ như thể thầy không hiểu cô đang nói gì.

“Jane” thầy Lewis bắt đầu lại. “Đây là ông John Mitchell. Anh John, đây là Jane Greenley.”

“Chào Jane” – Ông Mitchell nói và chìa tay ra. Tôi bắt tay ông. “Rất vui được gặp cháu.”

“Rất vui được gặp chú.”- Tôi nói.

3. Chương 02b

Tôi nói với vẻ khá bình tĩnh, tôi chắc vậy, nhưng các ý nghĩ trong đầu tôi thì xoay tít như cái đu quay ở hội chợ thị trấn. Có chuyện gì vậy? Người này là ai? Tôi gặp rắc rối đến chừng nào? Liệu việc này có liên quan gì tới đã ghi là tôi muốn trở thành công nhân máy khoan trong bài trắc nghiệm cá nhân? Bởi vì thực sự là tôi chỉ đùa thôi. Cả Trina cũng làm như thế mà. Và liệu chuyện này có xong trước bữa ăn trưa không? Bởi vì tôi chỉ có 25 phút để ăn thôi.

“Jane này,” thầy Lewis nói tiếp, “Ông Mitchell đây đã thi xếp để mang lại cho trường trung học Clayton của chúng ta một vinh dự lớn. Một vinh dự rất lớn!”

“Vinh dự ghê chưa”, cô Lucy Mỡ Màng khịt mũi. Thầy Lewis phóng về cô một cái nhìn cảnh cáo, nhưng cô Lucy không hiểu ý. Thực ra thì cô đã chuyển sang thể phòng thủ.

“Tôi sẽ không ngồi đây và nói quá lên thế đâu, anh Richard ạ,” cô nói. “Chuyện này rõ là lỗi bịch. Chúng ta sẽ phải nới lỏng các quy định, làm phiền tới tất cả học sinh của chúng ta, và vì điều gì chứ?”

“Chúng tôi hy vọng rằng sẽ không có phiền phức gì hết, thưa cô Thompson,” – ông Mitchell nói. “Và tất nhiên vào lúc mà...”

“Sẽ không có phiền phức gì đâu, Mỡ... ý tôi là Lucille”, cô Kellogg nói. Có một lần tôi đã hỏi cho cô biết, mọi người gọi sau lưng cô Thompson là gì, và kể từ lúc đó, cô Kellogg không thể nào gọi sếp của mình khác đi được. “Mục đích chính là như vậy mà. Họ muốn chuyện này diễn ra trơn tru hết mức có thể...”

“Tôi không hiểu làm sao họ có thể mong chờ mọi chuyện sẽ suôn sẻ được”. Mối cô Mỡ- ý tôi là cô Thompson- thực sự là đã biến mất vì cô mím嘴唇 quá chặt. “Cậu ta sẽ bị đám đông bu lấy ngay khi đặt chân tới trường này. Những cô nữ sinh đó... chúng đâu có biết kiềm chế bản thân. Chị có nhìn thấy Courtney Deckard mặc gì hôm nay không? Một cái yếm. Đi học đấy! Tôi đã phải gọi điện cho mẹ và bảo bà ấy mang tới thứ gì đó tử tế để thay.”

Có vẻ như thầy Lewis và ông Mitchell đều nhìn cô Thompson chằm chằm như thể cô ấy đã hút hết tất cả khí oxy ra khỏi phòng. Theo cách nào đó tôi nghĩ có thể đúng như vậy thật. Tôi biết là mình đang cảm thấy hơi choáng cáng mà.

“Tôi xin đảm bảo với cô”, ông Mitchell nói tiếp, “rằng chuyện đó sẽ không xảy ra. Bởi vì anh Striker sẽ cố gắng hạn chế gây chú ý. Và anh ấy sẽ cải trang nữa!”.

“Cải trang.” Cô Thompson đảo tròn mắt. “Phải rồi, như thế sẽ có tác dụng đấy.”

“Cô sẽ thấy kinh ngạc cho mà xem”, ông Mitchell nói, “khi thấy một cặp kính đơn giản có thể làm gì.”

“Ồi,” cô Lucy Mỡ Màng nói và giơ hai tay lên trời. “Chà, kính cơ đấy. Sao ông không nói sớm? Như thế sẽ lừa được bọn chúng đấy”.

“Cho em xin lỗi”, tôi nói. Bởi vì tôi thực sự tò mò muốn biết có chuyện gì đang xảy ra. Chuyện này không có vẻ liên quan tới Cara hay Betty Ann. Thực sự thì trừ khi tôi quá nhầm lẫn, còn thì chuyện này có vẻ liên quan tới... “Các thầy cô đang nói về Luke Striker ạ?”

Cô Kellogg cười toe, và bắt đầu gật đầu lia lịa. “Đúng vậy”, cô nói. “Đúng thế. Luke Striker. Cậu ta sẽ tới đây. Sẽ tới trường trung học Clayton.”

Tôi nhìn cô như thể cô lại vừa bung ra một câu bông đùa khác. Mà thực ra thì đây là kiểu tôi thường nhìn cô Kellogg. Bởi vì hầu hết thời gian, tôi nghĩ cô không thích sự nghiêm túc cho lắm.

“Luke Striker,” tôi lặp lại. “Luke Striker, ngôi sao của phim Thiên đường nâng đỡ chúng ta ạ?”

Đó từng là một trong những chương trình nổi tiếng nhất trên truyền hình, cái hồi còn chưa có các chương trình thực tế. Tôi cũng đã từng xem nó. Luke Striker vào vai con trai của một mục sư. Anh ta đã lớn lên cùng với bộ phim truyền hình đó, và ngày càng trở nên hấp dẫn hơn qua mỗi phần phim. Anh ta được hâm mộ đến độ cuối cùng đã rời khỏi bộ phim đó để theo đuổi nghiệp diễn viên, rồi xoay sở sao đó để nhận được vai Tarzan trong bộ phim điện ảnh mới nhất về Tarzan, trong đó anh ấy hầu như là...

Bạn biết đấy, không mặc gì.

Rồi anh ấy vào vai hiệp sĩ Lancelot trong bộ phim mới nhất về Camelot...

Anh ta đã diễn khá tốt trong hai bộ phim đó. Ít nhất thì đó là ý kiến của những fan ruột, như là Trina chẳng hạn.

Tuy nhiên người hâm mộ lại không được phấn khích như vậy về chuyện đời tư của Luke Striker. Tin đồn là – ít nhất là theo lời Trina, người đã lăm nhăm về chuyện này suốt cả mùa Đông – Lewis đã có một mối tình nồng nhiệt với bạn diễn Angelique Tremaine trong phim Lancelot và Guinevere. Người ta còn đồn rằng họ đã xăm tên nhau lên bắp tay như một nghi thức biểu lộ sự gắn bó. Thay cho nhả cười ấy mà, bạn biết đấy.

Chỉ có điều tôi đo là Angelique đã không làm theo những cam kết ấy, bởi vì chưa đầy 6 tháng trước, Angelique đã cưới một đạo diễn người Pháp gấp đôi số tuổi của cô ấy, sau lưng Luke! Trina rất là hả hê – mặc dù tất nhiên là cảm thấy buồn cho Luke. Bởi vì giờ đây anh ấy lại tự do – với trái tim tan vỡ, theo lời mấy tờ báo lá cải – nhưng mà tự do. Hoàn toàn tự do để yêu Trina.

Và giờ thì có vẻ như Luke Striker, ngôi sao màn bạc kiêm người tình bị ruồng bỏ, sẽ tới Clayton, bang Indiana.

“Trong bộ phim sắp tới, anh ấy sẽ vào vai một học sinh trung học năm cuối tại vùng Trung Tây”, ông Mitchell vui vẻ giải thích, “một bộ phim rất hay và tình yêu và sự phản bội tại vùng trung tâm bang Indiana, Bởi vì Luke lớn lên ở Los Angeles – cháu biết đấy, anh ấy bắt đầu đóng Thiên đường nâng đỡ chúng ta từ khi mới bảy tuổi – vậy nên anh ấy cảm thấy cần phải hòa mình vào văn hóa học đường ở Indiana để vai diễn của mình được chân thực...”

“Tuyệt quá phải không?”- cô Kellogg thốt lên, mắt sáng bừng. “Ai mà ngờ được cậu ta lại là một nghệ sĩ thực sự, hết mình với công việc như vậy?”

Tôi quả là không ngờ được. Ý tôi là chắc chắn ta chẳng thể nói vậy nếu xem quảng cáo bánh snack Doritos của anh ta, mà đã được phát sóng trong suốt trận Super Bowl – Trận tranh chức vô địch của giải bóng bầu dục chuyên nghiệp Mỹ - hồi năm ngoái.

“Vậy là...” tôi nhìn từ ông Mitchell sang cô Kellogg rồi trở lại vấn đề. “Luke Striker sẽ tới Clayton ạ?”

“Chỉ hai tuần thôi”, ông Mitchell nói, “để nghiên cứu vai diễn mà anh ấy sắp đóng. Và anh ấy đã yêu cầu rất rõ ràng – hay ít ra là xưởng phim đã yêu cầu rất rõ ràng là – danh tánh thật sự của anh ấy sẽ được giữ kín. Luke sẽ chẳng có được những kinh nghiệm chân thực về trường trung học nếu có hàng đoàn người hâm mộ bám theo anh ấy ở khắp nơi.”

“Và chúng tôi nghĩ rằng em có thể giúp chúng tôi trong việc này, Jen ạ”, cô Kellogg xen vào, vẫn với cặp mắt mơ màng. “Chúng tôi đã lên kế hoạch để cậu Striker vào vai một học sinh mới chuyển tới có tên là Lucas Smith”.

“Vâng ạ”, tôi nói. Giờ đây, khi đã biết chắc mình bị gọi tới đây không phải để bảo vệ Cara hay bị “nướng chả” vì vụ bắt cóc Betty Ann, thì tôi không lắng nghe chăm chú cho lắm. Thứ nhất là bởi vì tôi không có hứng thú với mấy chuyện người nổi tiếng giống như, ai nhỉ, Trina. Và thứ hai là tôi đã lỡ mất buổi tập của Những Kẻ Hát Rong, và thầy Hall luôn có vẻ rất cáu kỉnh khi tôi bị gọi ra khỏi lớp học. Không phải vì tôi

là một phần quan trọng không thể thiếu trong dàn hợp xướng hay gì đâu, mà bởi vì tôi vẫn cần phải luyện tập các kiểu múa tay trước chương trình Luers, cuộc thi hợp xướng mà chúng tôi sẽ tham dự vào cuối tuần tới. Mà tôi thì vẫn chưa nhịp tay cho đúng được.

“Vậy nên các thầy cô đã nói với ông Mitchell rằng, Jen ạ,”- cô Kellogg tiếp tục, “rằng, bởi vì em rất giỏi giữ bí mật, và các thầy cô biết rằng chúng ta có thể trông cậy em sẽ không làm lộ chuyện hay cư xử ngốc nghếch khi biết chuyện này nên em có thể làm người hướng dẫn cho Luke. Em biết chúng ta đều rất sẵn lòng hướng dẫn cho học sinh mới tới để giúp họ đỡ ngỡ ngàng trong vài ngày đầu mà. Và em có thể dẫn Luke đi cùng em tới các lớp học của em, chỉ cho cậu ấy xem thứ này thứ kia. Giải đáp những thắc mắc của cậu ấy, có thể là giúp đánh lạc hướng nếu có ai đó nghi ngờ... Rồi thì cậu ấy có thể hòa mình vào môi trường ở Clayton này mà không có ai nghi ngờ gì về thân phận thật sự của cậu ấy. Em thấy việc đó thế nào?”.

Cô muốn biết sự thực à? Em thấy chuyện này chẳng khác gì một bài phân ngựa. Ý tôi là chẳng nhẽ họ thật sự nghĩ sẽ không có ai để ý thấy rằng anh chàng mới tới trông giống hệt như Luke Striker? Chẳng nhẽ họ thật sự nghĩ rằng chỉ cần gọi anh chàng là Lucas Smith là có thể đánh lừa mọi người, đặc biệt những người như Trina, vốn tôn thờ anh ta? Tôi thật sự nghĩ rằng ông Mitchell, Ban giám hiệu và chính Luke Striker đã đánh giá thấp trí thông minh của các bạn học của tôi ở trường trung học Clayton.

Nhưng mà này, đây đâu có phải là lần đầu tiên.

Tôi nhún vai. Thì tôi còn biết nói gì chứ? Nói không à?

“Vâng”, tôi nói. “Sao cũng được ạ”

Cô Kellogg cười với vẻ hài lòng và liếc một cái, mà theo thiên ý của tôi là một cái nhìn đắc thắng về phía cô Lucy Mơ Màng. Ý tôi là cô Thompson.

“Thấy chưa?” – cô Kellogg nói. “Tôi đã bảo chị rồi. Ta luôn có thể tin tưởng rằng Jen sẽ không làm nặng xị lên”.

Mà thực sự thì hoàn toàn đúng như vậy.

Annie

Vấn – Đáp

Hãy gửi tới Annie mọi khúc mắc, những tâm tư tình cảm rắc rối nhất của bạn. Mạnh dạn lên, bạn dám không! Mọi thư từ gửi cho Annie sẽ được đăng lên tờ Register của trường trung học Clayton. Chúng tôi đảm bảo tên và địa chỉ e-mail của người gửi sẽ được giữ kín.

Annie thân mến,

Tớ kể với người bạn thân nhất của tớ tất cả mọi chuyện. Thậm chí đêm nằm ngủ mơ thấy gì, tớ cũng kể với bạn ấy. Nhưng có vẻ như bạn ấy chẳng bao giờ thổ lộ lòng mình với tớ. Ngay cả về những chuyện quan trọng như là bạn ấy thích ai hay đại loại như vậy. Tớ cảm thấy bọn tớ như không có được một tình bạn cởi mở, thân thiết như tớ mong muốn. Tớ phải làm gì để bạn ấy biết rằng bạn ấy có thể tin tưởng kể hết mọi chuyện với tớ?

Ký tên: kẻ cảm thấy bị ruồng bỏ.

Bị ruồng bỏ thân mến,

Có thể bạn của bạn chẳng có bí mật gì để bật mí cả. Không phải bất cứ ai cũng nghĩ giấc mơ của mình thú vị giống như bạn đâu. Có thể bạn ấy chỉ không muốn làm cho mọi người mất hứng. Sao bạn không đáp lễ lại như vậy?

-Annie

4. Chương 03

BA

Ông Mitchell bảo rằng tôi phải báo với bố mẹ, bởi vì tôi vẫn còn là vị thành niên. Tôi thực sự chẳng hiểu tại sao phải làm thế, bởi vì có phải là tôi và Luke sẽ hẹn hò lén lút gì với nhau đâu. Việc của tôi chỉ là chỉ trở cho anh ta biết Nhà Thể Dục ở đâu và ảnh báo anh ta đừng có chọn món cà rốt đường trong nhà ăn. Nhưng mà sao cũng được.

Ông Mitchell nói rằng ông có thể đến nói chuyện với bố mẹ tôi nhưng tôi bảo ông cứ để tôi tự làm. Tôi biết là nếu để ông ấy làm thế, bố mẹ tôi sẽ thổi phồng chuyện lên. Giống như vụ Annie Ván-Đáp vậy.

Tôi đợi tới sau khi bữa tối kết thúc mới đưa việc đó ra, khi mà hai thằng em đã đi làm bài tập về nhà hết rồi. Tôi có hai cậu em, Cal và Rick, đang học lớp 8 và lớp 6. Cal là dân thể thao, nó chơi tất cả các trò thể thao ngoại trừ bóng bầu dục, mẹ tôi không cho nó chơi vì nghĩ rằng trò đó quá nguy hiểm. Cũng vì thế, đương nhiên mục tiêu của Cal là theo đuổi một nghề nghiệp trong ngành thực thi luật pháp, nhưng nó dành ưu tiên nhiều hơn cho SWAT – lực lượng vũ trang chuyên thực hiện những nhiệm vụ nguy hiểm. Rick thì ngược lại, nó ghét thể thao. Nó muốn trở thành một ngôi sao tween giống như Luke Striker trước kia. Nó không thể hiểu tại sao bố mẹ chúng tôi không tìm cho nó một người đại diện. Bố mẹ đã cố giải thích với nó rằng chẳng có người đại diện nào ở Clayton, bang Indiana này cả, nhưng Rick không nghe. Nó bảo rằng nó không còn mấy thời gian và nó sắp sửa hết dễ thương rồi. Vậy nên tốt hơn hết ai đó hãy phát hiện ra nó đi, mà phải nhanh lên.

Giống như tôi, các em trai tôi có thể chơi với hầu hết tất cả mọi người... thậm chí là với tôi, và giữa hai đứa với nhau, ngoại trừ những sự gay gắt bùng nổ bất chợt vì quyền giữ cái điều khiển hay thanh kẹo mềm sô-cô-la Pop Tart cuối cùng.

Thế nhưng tôi vẫn quyết định không cho chúng biết về vụ Luke Striker bởi vì với hai cái mồm oang oang, chúng sẽ không giữ bí mật được. Cal có một hình nộm cũ của Luke Striker (hay còn được biết tới là Tarzan.) Còn Rick có thể sẽ cố lấy bằng được số điện thoại của người đại diện của anh ta.

Bởi vì tôi nói năng rất thờ ơ về chuyện này – “Có một diễn viên tới đây để nghiên cứu cho vai diễn và các thầy cô muốn con giới thiệu cho anh ta về trường con”- nên cả bố lẫn mẹ tôi đều kiểu như là thờ ơ khi nghe về tin mới này. Chỉ có bố tôi là trông có vẻ cảnh giác, nhưng lý do không hề như tôi tưởng, như là bố đã nghe nói tới hình xăm Angelique.

“Cậu ta sẽ không ở đây cùng chúng ta chứ?”- bố hỏi, nhìn qua mép tờ báo bố đang đọc - tờ nhật báo Clayton, được phát hành vào buổi chiều chứ không phải vào buổi sáng, vậy nên các phóng viên không phải đi làm quá sớm. Thị trấn của chúng tôi nhỏ lắm. Có phải tôi đã nói điều đó rồi phải không?

“Không ạ”, tôi noi. “Anh ấy sẽ thuê một biệt thự ở bên hồ.

“Ồn chúa”, bố tôi nói, và biến mất đằng sau tờ báo. Bố không thể chịu nổi việc có khách đến ở trong nhà.

“Mà anh ta là ai vậy?” – mẹ tôi hỏi.

“Luke Striker ạ”, tôi nói. “Anh ấy đóng trong Thiên Đường nâng đỡ chúng ta. Đóng vai cậu con trai lớn ấy mẹ.”

Mẹ mỉm cười. “Cái cậu tóc vàng đáng yêu đó à?”

Tôi tự hỏi sao mẹ có còn nghĩ Luke đáng yêu không nếu mẹ thấy cảnh anh ta ở vùng nước nông trong phim Tarzan. Cái đoạn mà cái khổ da của anh ta bị trôi đi, khiến cho Jane (người yêu của Tarzan), và cả Trina chân động. Rất nhiều.

“Đúng anh ấy đấy ạ” tôi nói.

“Ừ” – mẹ tôi nói khi quay trở lại bản phát thảo của mẹ, “Mẹ mong con sẽ không phải lòng cậu ta. Bởi vì con biết đấy, cậu ấy sống ở tận Hollywood. Mẹ không chắc hai đứa có thể gặp nhau thường xuyên sau khi cậu ấy đi.”

“Mẹ đừng lo”, tôi nói, trong đầu nghĩ về những hình xăm cam kết đó, “Luke Striker không phải ngữ con thích”.

“Thì Trina vậy”, mẹ nói. “Con biết Trina thế nào đấy!”

“Vâng” tôi nói. Tôi biết chính xác Trina thế nào mà. “Nhưng anh ấy sẽ đeo kính suốt. Chắc sẽ chẳng ai nhận ra anh ấy đâu.”

“Thật vớ vẩn,” mẹ nói.

“Anh thấy chẳng có gì vớ vẩn đâu.” Bố tôi lật tờ bất động sản trong tờ báo. Bố là kiến trúc sư và thích xem loại nhà nào đang được bán mỗi tuần. “Điều đó từng có tác dụng với Clark Kent mà”.

Công việc báo cáo với bố mẹ thế là đã xong. Tôi lên gác, về phòng mình và bắt đầu làm bài tập về nhà. Tôi bật máy tình lên và thấy một đồng mail, chủ yếu là của Trina. Cho dù cô nàng sống ngay bên cạnh, chúng tôi vẫn gửi email cho nhau nhiều hơn là nói chuyện qua điện thoại... thậm chí là còn nhiều hơn số lần chúng tôi nói chuyện trực tiếp với nhau. Tôi cũng chẳng hiểu tại sao. Có thể là vì chúng tôi không ra ngoài nhiều lắm. Chẳng có mấy nơi để đi ở Clayton này. Ngoài trường học ra thì chẳng có gì. Và tôi thì luôn đọc sách, còn Trina thì luôn tập luyện để sẵn sàng cho bất cứ vai diễn nào cô nàng sẽ được nhận trong môn kịch.

Thực ra là tôi thường có thể nghe thấy cô nàng tập diễn trong phòng, bởi vì nhà của chúng tôi chỉ cách nhau khoảng ba mươi mét. Trina có thứ mà thầy Hall gọi là một cơ hoành rất khỏe. Nó giúp người ta có thể phát âm rất tốt. Cô nàng được nhận vai chính trong hầu như là mọi vở kịch từng được dàn dựng ở trường trung học Clayton, vậy nên tôi đoán Trina rất có triển vọng trong môn biểu diễn này. Cô nàng đã lên kế hoạch vào học ở trường Kịch nghệ Yale giống như thần tượng của mình là Meryl Streep. Rồi thì cô nàng nói sẽ chiếm lĩnh sân khấu Broadway như một cơn bão. Trina không thích thú với việc đóng phim. Cô nàng cho rằng sự tương tác giữa diễn viên và khán giả trong một buổi diễn trực tiếp là một chất gây nghiện đã ngấm vào máu của mình.

Này cậu biến đi đâu trong giờ hợp xướng thế? Trina viết. Nickname của cô nàng – không có gì ngạc nhiên – là Nữ hoàng kịch nghệ. Thầy Hall suýt lên cơn đày, vì cậu đi lâu quá.

Tôi đã từng quá quen với việc nói dối Trina về vụ “Annie Vắn-Đáp” đó. Đã từng có lần cô nàng thẳng thừng cáo buộc tôi là Annie, khi tờ Register in một bức thư của một cậu nhóc kể rằng cậu ta không thể thức được nếu không uống sáu lon Diet Coke, và rồi lại phải nuốt bốn viên Sominex – một loại thuốc ngủ vào buổi tối để có thể ngủ được. Tôi trả lời là, “Vậy thì đừng uống quá nhiều soda nữa”, và câu đó có vẻ “Rất kiểu Jen”, ít nhất là theo lời Trina. Câu trả lời đó suýt nữa đã phá hỏng vở bọc của tôi.

Và tôi chẳng khó khăn gì để nghĩ ra một câu trả lời.

JENNY G: Lại một vụ nữa của Cara Bò Cái ấy mà. Có gì hay ho trong lúc mình vắng mặt không?

NỮ HOÀNG KỊCH NGHỆ: Tổ chắc ở nhà bố mẹ nó chẳng hề quan tâm gì tới nó. Nếu không thì sao nó phải cố gắng gây chú ý đến thế ở trường? Mà cậu bỏ qua một chuyện hay cực kỳ. Thầy Hall cho bọn tớ xem cái váy mà chúng ta sẽ phải mặc ở Luers. Chuẩn bị tinh thần nhé! Nó màu đỏ với cả một đồng cườm lấp lánh dính ở đằng trước.

(Kính sợ thật đấy. Nếu xét rằng, đó là thứ mà tôi sẽ phải mặc lên người.)

JENNY G: Cậu bịa.

NỮ HOÀNG KỊCH NGHỆ: Au contraire, mon frère (nghĩa là: Ngược lại ấy chứ, người anh em của tôi). Và không hề có một tí vải sợi tự nhiên nào trong loại vải đó. Và giá của chúng là 180 Đô la.

JENNY G: Verberat nos et lacerat fortuna! (Tiếng La tinh ạ: Cửa cái hành hạ và dày vò chúng ta.)

NỮ HOÀNG KỊCH NGHỆ: Cậu nói đúng đấy. Bọn con trai thì sướng hơn. Bọn họ chỉ phải buộc khăn thắt lưng màu đỏ và đeo nơ bướm cho hợp với bộ tuxedo. Chúng ta sẽ có buổi rửa xe vào thứ bảy để gây quỹ cho những cô gái bị thần tài bỏ rơi. Tổ đã đăng ký cho cậu vào ca lúc 12 giờ đến 2 giờ. Tổ thấy là ít ra chúng ta có thể trnh thủ nhuộm nâu da trong khi đang rửa xe. Miễn là trời không mưa.

JENNY G: Này, khi tớ đăng ký vào cái lớp hợp xướng này, cậu đã lờ tịt không cho tớ biết rằng nó sẽ gặm nhấm thời gian rảnh rỗi của tớ từng chút từng chút một.

NỮ HOÀNG KỊCH NGHỆ: Cứ làm như cậu có việc gì khác hay hơn để làm vậy.

Đáng buồn thay, nhưng đó là sự thật. Tôi chẳng có việc gì khá khảm hơn để làm.

JENNY G: MỘT TRĂM TÁM MƯƠI ĐÔ LA? Cho một cái váy mà tớ sẽ không bao giờ mặc lại lần thứ hai?

NỮ HOÀNG KỊCH NGHỆ: Thì ngành giải trí nó là vậy mà.

JENNY G: Thế mà tớ tưởng vụ áo lót có độn đã là tẻ lắm rồi...

NỮ HOÀNG KỊCH NGHỆ: Nghiêm túc đấy. Mà cậu biết không, Steve mời tớ đi dạ hội Spring Fling cùng cậu ấy.

Steve McKnight là “cún yêu” của Trina. Cậu ấy là giọng nam trung của Những Kẻ Hát Rong và đóng vai vua Henry đệ nhị trong khi Trina đóng vai Eleanor xứ Aquitaine trong vở Con sư tử mùa Đông của câu lạc bộ kịch cũng như cậu ấy là Beauregard khi Trina là Auntie Mame, là Romeo khi Trina là Juliet, vân vân. Trina không yêu cậu ta – trái tim của cô nàng đã thuộc về Luke Striker rồi – nhưng vì cậu ta cao hơn cô nàng và chết mê chết mệt cô nàng, thế nên Trina đồng ý đi chơi với cậu ta. Như thế cô nàng sẽ được xem tất cả các bộ phim mới trong thị trấn. Miễn phí.

Trina có thể coi là một cô nàng vô tâm xét về phương diện đạo đức nhưng mà chẳng hiểu sao tôi lại thích cô nàng. Nhưng tôi cảm thấy day dứt khi Trina đá Steve – mà hầu như lần nào có ai đó khác mờ đi chơi, cô nàng đều làm thế – bởi vì cậu ta luôn tìm tới tôi và muốn biết cậu ta đã làm gì khiến cho Trina cáu.

Tôi rất mừng khi biết họ sẽ tới dự buổi dạ tiệc bé giăng – còn được gọi là Spring Fling – cùng nhau. Điều đó sẽ khiến Steve vui mừng lắm. Và rồi Trina sẽ kể lại cho tôi nghe về bữa tiệc đó. Bởi vì tôi chẳng hề biết nó như thế nào, đã có ai mời tôi đi cùng bao giờ đâu.

JENNY G: Hay quá.

NỮ HOÀNG KỊCH NGHỆ: Sao cậu không kiếm ai đó đưa cậu đi, và chúng ta có thể là hai cặp?

JENNY G: Được rồi. Để tớ kiểm tra lại đã, rất tiếc, tuần này chẳng có ai phải lòng tớ cả.

NỮ HOÀNG KỊCH NGHỆ: Đó là bởi vì cậu quá tốt với mọi người,

JENNY G: Phải rồi. Bởi vì bọn con trai chỉ muốn đi chơi với những cô gái thích dẫn dắt họ.

NỮ HOÀNG KỊCH NGHỆ: Tớ nói nghiêm túc đấy. Cậu tử tế với tất cả mọi người. Cậu đối xử với mọi người như nhau. Vậy nên làm sao bọn họ biết được liệu cậu chỉ coi họ là bạn hay là một bạn trai tiềm năng. Chắc vì thế mà chẳng bao giờ có ai mời cậu đi chơi, chứ còn cậu trông cũng có tẻ lắm đâu.

JENNY G: Cảm ơn nhé. Điều đó có ý nghĩa với tớ lắm.

Thực ra tôi cũng biết là mình không hề xấu. tất nhiên trông tôi không mê hồn như Trina, nhưng tôi thật sự có cái vẻ dễ coi của một cô-gái-xinh-xinh-hiền-ngoaan điển hình. Bạn biết nó là như thế nào rồi đấy: tóc nâu, mắt màu hạt dẻ, tàn nhang – tất cả những thứ đó. Ghét thật đấy. Tôi đang cố nuôi tóc dài ra để cho khác đi.

NỮ HOÀNG KỊCH NGHỆ: Tớ nghiêm túc đấy. Ý tớ là cậu đã có thể có được Scott Bennett nhưng cậu lại bỏ qua cơ hội đó.

Trina có cái ý tưởng kỳ quặc rằng Scott Bennett là anh chàng hoàn hảo dành cho tôi. Đó là bởi vì khi từ trại sáng tác thực tế về, chắc là tôi đã nói quá nhiều về cậu ấy. Nhưng chỉ bởi vì khi ở đó chúng tôi có rất nhiều chuyện vui. Ví dụ như là có những tối, cậu ấy và tôi ngồi cạnh nhau bên đồng lửa trại, chúng tôi tranh cãi với nhau liệu bộ phim Total Recall có chuyển tải hết được tinh thần của tác phẩm văn học gốc do Philip K. Dick viết không, rồi chuyện H.G. Wells hay Isaac Asimov mới là cha đẻ thật sự của khoa học viễn tưởng.

Và có thể tôi đã kể cho Trina nghe, trên đường từ nơi cắm trại trở về, xe buýt dừng lại ăn trưa tại một “Quán chuyên bò bít tết”, và Scott cứ gọi chị phục vụ bằng tên riêng như thế nào. Bạn biết đấy, là cái tên được in trên biển tên của chị ấy. Như là “Chị nghĩ bọn em nên gọi món nào hả Rhonda?” và “Bọn em quyết định chọn món hành nướng, chị Rhonda ạ”, và “Cảm ơn vì bữa ăn ngon, chị Rhonda”. Tôi không biết tại sao nhưng tôi không thể ngừng cười được. Có lúc tôi cười nhiều đến nỗi suýt bị nghẹn, và Kwang đã phải đấm lưng cho tôi.

Nhưng tôi chắc điều khiến Trina nghĩ rằng Scott là anh chàng trời định dành cho tôi là khi tôi kể cho cô nàng nghe về cái khúc cây. Khúc cây bắc qua hai cái cây mà tất cả chúng tôi đều phải băng qua, trước khi một bức tường bơ lạt tường tượng đổ ập lên chúng tôi. Không phải vì câu nói đùa của Scott – “Thực ra thì là lạc loài cơ” – mà là Scott và tôi là hai người cuối cùng ở phía bên này của khúc gỗ, và cậu ấy đã nhắc tôi lên như thế nào để tôi có thể bám lấy nó – ý tôi là khúc gỗ - và đu lên.

Chắc tôi đã kể với Trina rằng Scott đã nhắc tôi lên cứ nhẹ như không, cứ như thể tôi không có trọng lượng. Và rằng tôi đã để ý thấy bắp tay của cậu ấy nổi lên bên dưới chiếc áo phông. Và rằng cậu ấy có mùi rất dễ chịu. Và rằng tay của cậu ấy... bạn biết đấy, to lớn và mạnh mẽ.

Kể với Trina quả là một sai lầm, bởi vì từ đó cô nàng cứ nghĩ rằng tôi thích Scott – bạn biết đấy, thích theo kiểu thích ấy – và cứ liên tục bắt tôi mời cậu ấy đi chơi. Đi xem phim chẳng hạn. Cô nàng bảo rằng chúng tôi là một cặp trời sinh và nếu tôi chẳng bao giờ rủ cậu ấy đi chơi thì chúng tôi sẽ chẳng thể nào đến với nhau được. Bởi vì cậu ấy sẽ nghĩ rằng tôi quý mến cậu ấy như một người bạn. Bởi vì đó là cách tôi đối xử với tất cả bọn con trai, chứ tôi không biết khéo léo như cô nàng.

Mà cái chuyện Scott và tôi được sinh ra để dành cho nhau thật là lố bịch, bởi vì rõ ràng Scott và Geri Lynn là một cặp hoàn hảo, cứ xem tốc độ họ đến với nhau nhanh như thế nào thì biết. Thực tế là ngay vào tuần học đầu tiên. Ít ra là theo những trái tim trong cuốn sổ của Geri cho biết.

Thật may là Trina định theo ngành kịch nghệ, bởi vì nếu muốn làm bà mối thì cô nàng sẽ phải học rất nhiều đấy.

Tôi đã nói điều này với cô nàng vô số lần, nhưng cũng chẳng khiến cô nàng nhục ch

NỮ HOÀNG KỊCH NGHỆ: Được rồi, có thể chuyện với Scott không đi tới đâu, nhưng cũng chẳng có lý do gì mà cậu không kiếm cho mình một cậu bạn trai. Cậu dễ thương mà, tớ chắc Steve có thể kiếm được ai đó ở đội nam trung đưa cậu đi. Hoặc có thể là nam cao.

JENNY G: DỪNG LẠI. ĐỘI ĐÃ. KHÔNG.

NỮ HOÀNG KỊCH NGHỆ: Được rồi. Nhưng phải có AI ĐÓ thích cậu chứ.

JENNY G: Này, CẬU cũng có thích ai đâu. Vậy thì sao tớ lại phải thích ai đó chứ?

NỮ HOÀNG KỊCH NGHỆ: Bởi vì, người đẹp ơi, tớ là của Luke Striker rồi.

Đó là lần đầu tiên tôi nhận ra rằng nếu tin tức về danh tính thật sự của Luke bị lộ ra, điều đó có thể ảnh hưởng rất lớn tới cá nhân tôi. Bạn biết đấy, kiểu ảnh hưởng như thể là bạn thân nhất của tôi trở thành “người lớn” trước tôi, ý tôi là trong trường hợp Luke cũng thích bạn ấy.

Tôi phải thừa nhận tôi cảm thấy một sự cắn rứt tội lỗi. Về việc phải giữ bí mật với Trina về chuyến-viếng-thăm-sắp-tới-của-Luke-Striker-tới-thành-phố-xinh-đẹp-của-chúng-tôi. Nếu mà phát hiện ra sự thực, cô nàng sẽ giận ghê lắm.

Nhưng nghĩ lại thì Trina chưa bao giờ giận tôi lâu được cả.

Trina và tôi qua lại cho nhau đáp án bài tập môn tiếng La-Tinh – mà đó không phải là gian lận gì đâu nhé, thực sự đấy. Chúng tôi chỉ muốn xác nhận là chúng tôi có đáp án giống nhau thôi. Đúng lúc đó thì tôi nhận được tin nhắn của ai đó không phải là Trina hay Geri Lynn hay bất cứ ai thường trao đổi email với tôi. Nick của người này là Otempora, mà theo những gì chúng tôi đã học được trong môn tiếng La-Tinh thì nó là một cụm từ có nghĩa là, “Chúng ta đang sống trong thời đại “chê chưa”!”. Cứ như thể từ xưa xa xưa đó họ đã phải lo về những chuyện như là Al-Qaeda và J.Lo vậy.

Otempora hóa ra là nick của Scott Bennett.

Tôi nhấp chuột vào tin nhắn đó ngay, nghĩ rằng chắc là có chuyện liên quan tới tờ báo của chúng tôi.

Hóa ra là không phải.

OTEMPORA: Chào Jen. Cậu không giận vì mình ph công Kwang làm vụ của cậu chứ? Bài về vụ bắt cóc Betty Ann ấy?

Tôi đoán chắc rằng Geri Lynn đã dẫn vật cậu ấy về chuyện đó. Gần đây có vẻ như Geri Lynn dẫn vật Scott nhiều hơn bao giờ hết. Cá nhân tôi nghĩ rằng đó là bởi vì Geri sắp tốt nghiệp và sẽ vào đại học. Ở California. Chuyên ngành Báo chí Truyền hình. Nhân nói về những thay đổi lớn, tôi nhận thấy rằng đôi khi, khi người ta sắp sửa ra đi, người ta lại cãi vã với bạn chẳng vì lý do gì. Có vẻ như họ thấy sẽ dễ dàng nói lời tạm biệt hơn khi họ đang bức mình ta hơn là khi họ vẫn còn thích ta. Trina làm thế với tôi mỗi lần bạn ấy và bố mẹ đi tới ngôi nhà mùa Hè của họ ở hồ Wawasee. Buồn cười thật đấy.

JENNY G: Tất nhiên là mình không bức. Có gì để bức đâu cơ chứ?

Scott đáp lại.

OTEMPORA: Ừ, mình cũng nghĩ vậy. Nhưng Geri nghĩ là cậu sẽ bức. Tất nhiên, cô ấy không biết rõ phần việc của cậu đã nhiều đến thế nào.

Không, Geri không biết. Bởi vì chị ấy, cũng như toàn bộ phần còn lại của thế giới, không hề biết rằng tôi là Annie.

OTEMPORA: Nhưng mình cứ tưởng đến bây giờ cô ấy đã phải hiểu rõ rằng cậu không phải loại người sẽ bức mình về những việc như vậy.

Tất nhiên rồi. Tôi hoàn toàn không phải loại người như vậy.

Tôi bảo cậu ấy đừng lẩn tẩn về việc đó rồi trở lại với bài tập lượng giác của mình. Bởi vì cả những người-không-phải-loại-đó cũng phải làm bài tập về nhà.

Và cả những cô gái, dù chẳng được ai trên đời này biết tới, nhưng sắp sửa trở thành người bạn thân thiết với một ngôi sao lớn như là Luke Striker cũng phải làm bài tập về nhà.

Annie

Vấn – Đáp

Hãy gửi tới Annie mọi khúc mắc, những tâm tư tình cảm rắc rối nhất của bạn. Mạnh dạn lên, bạn dám không! Mọi thư từ gửi cho Annie sẽ được đăng lên tờ Register của trường trung học Clayton. Chúng tôi đảm bảo tên và địa chỉ e-mail của người gửi sẽ được giữ kín.

Annie thân mến,

Tôi chỉ thích những anh chàng không còn tự do. Bạn biết đấy, những anh chàng đã có người yêu rồi. Tôi tán tỉnh họ cho tới khi họ đá cô bạn gái của mình, và rồi ngay khi họ đã tự do, thì tôi không còn thích họ nữa. Sao lại như vậy chứ? Tôi phải làm gì để dừng việc đó lại?

Ký tên: Cả thềm chóng chán.

Cả thềm chóng chán thân mến,

Hoặc là bạn sợ sự ràng buộc hoặc là bạn hứng thú với việc đánh cắp bạn trai của người khác. Dù là thế nào đi nữa, thì việc bạn nhận ra rằng đó là rắc rối cũng có nghĩa là bạn đã đi được quá nửa chặng đường để giải quyết vấn đề rồi. Hãy tỉnh táo tránh xa người yêu của bạn mình... bởi vì nếu không làm như vậy, họ sẽ chẳng còn là bạn của bạn lâu nữa đâu, và bạn sẽ rất nhanh chóng CHẴNG CÒN người bạn nào nữa, dù là nam hay nữ

-Annie

5. Chương 04

BỐN

Tôi đã nghĩ rằng Luke Striker sẽ xuất hiện vào tuần sau, hoặc biết đâu là tuần sau nữa. Chắc chắn tôi không ngờ rằng anh ta đến Clayton ngay ngày hôm sau.

Nhưng đó chính xác là điều đã xảy ra. Khi đó, tôi đang ngồi trong lớp La-Tinh, sầm soi tờ Register số mới nhất trong khi cho đến giờ vào học, thì đột nhiên cửa mở, cô Kellogg ngó vào, gọi tên tôi và rồi cô cong ngón tay lại, ngoắc ngoắc tôi ra.

Tôi trượt ra khỏi bàn và đi ra hành lang để gặp cô và một người cao lớn, trông có vẻ lồi thối đứng đằng sau cô.

“Jenny”, cô Kellogg nói, mắt cô sáng lên hơn bình thường. “Đây là Lucas Smith, học sinh mới chuyển tới mà hôm qua chúng tôi đã nói với em”.

Khi đó toàn bộ tâm trí tôi đang tập trung vào bài báo của Kwang về Betty Ann. Tôi phải thừa nhận là phần trình bày của tôi trông đặc biệt ổn: Đó là một bức ảnh rất đẹp của Betty Ann trong bộ đồng phục cổ động viên của trường trung học Clayton với cái tít MÁT TÍCH: HẬU TẠ ở bên dưới, giống như ở mặt sau cả một hộp sữa vậy. Vậy nên đầu tiên gần như ở ra, học sinh mới chuyển đến nào?

Rồi thì tôi nhớ ra. Luke Striker. Luke Striker sẽ tới Clayton để nghiên cứu cho vai diễn, và anh ta sẽ giả như là một học sinh mới chuyển đến.

Vậy là anh ta đây rồi.

Cho dù chẳng có ai thèm để mắt đến cô Kellogg hay “Lucas”, tôi vẫn thấy mình ngưỡng mộ đến mức đồ bình như củ cải đường. Hồi chuông thứ hai chưa reo, vậy nên tôi hầu như mọi người vẫn qua lại hối hả trong hành lang, chẳng buồn nhìn về phía chúng tôi. Chẳng hiểu sao tôi lại mất mặt đến thế này.

Tất nhiên tôi đâu ngờ mình sẽ cảm thấy như thế này. Ý tôi là, về việc nhìn thấy Luke Striker bằng xương bằng thịt. Thực ra thì cũng không hẳn là bằng xương bằng thịt, bởi vì anh ta mặc nhiều quần áo hơn hẳn so với bộ phim gần đây. Chắc hẳn đã có ai đó mách nước cho anh ta về style ăn mặc của teen Indiana, bởi vì trông anh ta cũng na ná như vậy: quần jeans rộng lủng thùng, áo đấu bóng bầu dục quá khổ, một đôi giày thể thao thực xấu xí. Anh chàng còn trang bị một cặp kính gọng kim loại, thêm vào đó có vẻ như anh đang nuôi tóc dài ra. Thậm chí còn dài hơn cái thời anh ta đóng vai Lancelot. Và sẫm màu hơn. Rõ ràng là tóc vàng không hẳn là màu tóc tự nhiên của

Và anh ta cao hơn là tôi tưởng. Anh chàng đang đứng trước ô cửa, anh chàng mà tôi phải chịu trách nhiệm “chỉ cho xem cái này, cái kia” thực ra trông chẳng có vẻ gì là ngôi sao điện ảnh hơn chính bản thân tôi đây...

Tất nhiên là ngoại trừ việc ta biết anh ta đúng là như vậy.

“Ôi”, tôi nói lắp bắp, bởi vì cô Kellogg vẫn cứ đứng đó, nhìn tôi đầy vẻ kỳ vọng, và cười với tôi bằng điệu cười khúc khích thiếu chính chắn nhất của cô. “Vâng. Xin chào.”

Luke chỉ gật đầu với tôi. Tôi không thể nói rằng đó là anh ta đang cố tỏ ra nhân từ, bởi vì anh ta nhìn thấy gò má đỏ bừng của tôi, hay chỉ là... bạn biết đấy, bản chất thờ ơ của anh ta. Dù là thế nào, thì rõ ràng với anh ta, tôi cũng chỉ như một tập phim Thiên Đường năng đỡ chúng ta cũ kỹ, được phát đi phát lại.

Cô Kellogg nói, “Em nhờ cô Mulvaney tìm chỗ ngồi cho Lucas nhé. Và em sẽ chỉ cho cậu ấy xem xung quanh đây. Phải không Jen?”

“Vâng”. Tôi đã xoay sở tốt để thốt lên được. Tôi bị sao thế này nhỉ? Tôi thì là tôi không phải loại người bị ấn tượng bởi vì các nhân vật nổi tiếng. Tất cả những người nổi tiếng tôi ưa thích còn chẳng thực sự là người nổi tiếng... bạn biết đấy, những người như là Stephen King (4) hay Tolkien (5)...

Thế mà gi đây tôi lại đang đỏ bừng mặt, bởi vì Luke Striker đã gật đầu với tôi.

Có chuyện gì đó không ổn. Rất không ổn.

“Tuyệt lắm,” cô Kellogg nói. Hồi chuông thứ hai đã reo. Đằng sau cặp mắt kính, Luke nhìn mặt như thể âm thanh đó làm anh ta đau đầu.

“Vậy thì em ở lại đây với Jen nhé, Lucas”, cô Kellogg nói. Mọi người bắt đầu ùn ùn đổ vào lớp, hoặc dù sao thì cũng đang cố làm điều đó. Cũng không dễ dàng gì bởi vì chúng tôi đang đứng chắn trước cửa. “Tất cả các giáo viên của em đều biết rằng em đã tới đây rồi. Chúng tôi đã gửi thông báo đi vào cuối buổi hôm qua.”

“Tốt quá”, Luke nói. ằng sau anh ta, tôi có thể nghe thấy tiếng hét của cô Mulvaney. “Eo!Eo!” có nghĩa là đi, hay trong trường hợp này là, tránh đường.

Chúng tôi tránh sang bên. Cuối cùng cô Mulvaney đã vào được trong lớp học. Tôi để ý thấy cô không nhìn cô Kellogg hay Luke, cho dù họ đã chắn đường của cô. Ít ra là không nhìn ngay lập tức. Thay vào đó, ánh mắt của cô hướng thẳng tới nơi từng đặt Betty Ann.

Khi thấy rằng con búp bê vẫn mất tích, cô Mulvaney chuyển sự chú ý của cô sang những người mới tới... nhưng đó là sau khi tôi nhìn thấy cơ mặt cô giật giật, chỉ một chút thôi. Và tôi chắc chắn hơn bao giờ hết là cô nhớ Betty Ann. Ý tôi là, thực sự nhớ con búp bê đó.

“Cô Mulvaney, đây là học sinh mới mà chúng ta đã nói chuyện, Lucas Smith”, cô Kellogg nói. “Người mà sẽ được Jenny hướng dẫn ấy”.

“Vâng, tất nhiên rồi”, cô Mulvaney nói, chẳng hề tỏ ra bất cứ dấu hiệu nào là cô đã đoán ra thân phận thực sự của Luke. Có thể bởi vì cô ấy không đoán ra. Các giáo viên tiếng La-tinh không thường xuyên cập nhật văn hóa đại chúng. “Mọi người ngồi sau Jen lùi lại một bàn, còn một cái bàn trống cạnh chỗ máy gọt bút chì. Thế nhé!”

Luke ngồi xuống cái bàn đằng sau tôi. Tôi phải khen ngợi anh ta. Anh ta thậm chí còn tập được cả cái dáng đi Toi-chăng-hững-thú-gì-khi-tới-đây. Thái độ và dáng đi của anh ta chẳng khác gì Kurt Schraeder và lũ bạn của anh ta, khi bọn họ ghé qua trong vòng vài giây nữa, ngay trước hồi chuông thứ ba và cuối cùng.

Cô Mulvaney giới thiệu học sinh mới với cả lớp – bằng tiếng La-tinh – và tất cả chúng tôi đều chào mừng một cách đầy trách nhiệm amicus(6) mới của chúng tôi. Luke giơ tay lên và nói “Yo,” bằng một giọng chán nản.

Tôi thật mất mặt khi phải lưu ý bạn rằng, ngay cả giọng nói của anh ta cũng khiến tôi đỏ mặt.

Ngay khi cô Mulvaney quay lưng lại, Luke chọc chọc lưng tôi bằng cái bút chì của anh ta (cái đầu dùng để tẩy, ờn trời) và thì thầm vào tai tôi, “Ngày nào em cũng phải đi học từ sớm như thế này à?”

Phải mất vài giây tôi mới lĩnh hội được ý nghĩa đằng sau những lời anh ta. Đó là bởi vì sự ớn lạnh chạy ngược xuôi xương sống của tôi. Có một ngôi sao điện ảnh như là Luke Striker thì thm vào tai bạn ư? Nói cho bạn biết, có là mẹ tôi thì cũng sẽ thấy ớn lạnh ấy chứ.

Nhưng tôi đã rất nỗ lực để tỏ ra lãnh đạm về mọi chuyện. Tôi thì thầm đáp lại, “Vâng,”.

“Nhưng bây giờ mới có tám giờ”, Luke nói với vẻ ngờ vực.

“Em biết”, tôi thì thầm đáp lại. Rồi thì để tỏ ra động viên, tôi nói thêm, “Nhưng chúng ta tan học lúc ba giờ.”

“Ba à! Thế là bảy tiếng liền.”

Hơi thở của Luke vờn lên má của tôi. Nó có mùi như thể anh ấy vừa súc miệng bằng Listerine vậy. Tôi tự hỏi không biết có phải mọi ngôi sao điện ảnh đều đi qua đi lại với hơi thở bằng mùi bạc hà thơm mát như thế này không. Có thể đó là điều đã tách họ ra khỏi tất cả chúng ta. Bạn biết đấy, hơi thở thơm mát tự nhiên.

“Vâng”, tôi nói, và cố gắng tỏ ra hóm hỉnh. Nhưng tất cả những gì tôi có thể xoay sở để thốt ra là một câu “Em biết” thật là hóm hỉnh.

Luke ngồi phịch trở lại ghế của anh ta đầy vẻ không thể tin nổi. “Trời ơi...”

Cô Mulvaney, người đã nghe thấy đoạn cuối này, quay lại và hỏi Luke và tôi, bằng tiếng La-tinh, rằng có chuyện gì không. Tôi bảo với cô là không.

Nhưng mà có đấy. Tất nhiên là có rồi. Bởi vì tôi chẳng hề trông mong rằng Luke lại là một anh chàng cực kỳ hấp dẫn như vậy ngoài đời thực. Tất nhiên không phải tôi nghĩ rằng sự hấp dẫn trên màn bạc của anh ấy đều là do kỹ xảo hay gì đâu...

Ngoại trừ việc có lẽ tôi đã nghĩ thế.

Nhưng không phải như vậy.

Và tôi không phải là cô gái duy nhất ở cái trường này để ý thấy điều đó. Nói nghiêm túc đấy. Luke đi theo tôi tới mọi nơi – tới tủ đựng đồ của tôi, tới lớp học, tới bồn rửa tay. Và mặc dù chẳng có ai nhận ra anh ấy – thậm chí còn chẳng có ai hỏi: “Này, cậu có biết trông cậu giống ai không? Luke Striker” – thì tôi vẫn nhận ra những cái nhìn chằm chằm của các cô gái trường trung học Clayton dường như là dính chặt vào anh chàng này. Chỉ cần anh đưa tay lên gạt cái lọn tóc bóng mượt rủ xuống mắt thôi là đủ khiến cho nửa số học sinh trong lớp tiếng Anh phải nín thở.

Anh chàng đó quá hấp dẫn. Đó là điều chẳng thể phủ nhận. Và tôi chẳng trách Angelique một tí nào về cái vụ hình xăm đó.

Điều duy nhất khiến tôi không thể lý giải nổi là tại sao cô ta lại đá anh ấy.

Nhưng mà tôi không thể nói rằng tôi nhận thấy Luke là người hay chuyện. Anh ấy chỉ nói với tôi khoảng ba từ trong suốt buổi sáng. Tôi không thể biết chắc đó là bởi vì anh ấy bản chất là người ít nói hay là anh ta đang bực mình tôi chuyện gì đó. Nhưng mà tôi chẳng làm điều gì có thể khiến anh ấy bực cả. Mãi tới sau khi bám theo tôi tới lớp lượng giác, tôi mới có manh mối để biết đó là vấn đề gì khi anh ấy hỏi một cách mệt mỏi, “Ồ quanh đây có chỗ nào bán espresso không?”

“Espresso à?” Liệu tôi có thể nói rằng espresso không phải là một từ phổ biến ở Clayton này không? Nhưng tôi đã cố tỏ ra tử tế về việc đó “Ồ khu trung tâm có một cửa hàng Starbucks.”

“Ý em là anh phải lái xe đi đâu đó nếu muốn uống cà phê à?” Cặp mắt màu xanh của Luke mở to. Đôi mắt ấy trên màn ảnh cũng đã đẹp lắm rồi, nhưng ngoài đời (cho dù được che giấu đằng sau cặp kính) thì còn ấn tượng hơn. Chúng giống như hai cái bể bơi song sinh, thật là xanh. “Cái nơi này bị làm sao ý?”

“Thực ra chẳng sao đâu.” – tôi nói. “Ý em là... đây là trường trung học mà.”

Luke ngủ gật phần lớn thời gian trong lớp lượng giác và tiếng Pháp. Mãi cho tới tiết thứ tư anh ấy mới thức dậy. Thế cũng hay bởi vì đó là khi tôi có giờ học với Những Kẻ Hát Rong. Luke sẽ phải coi chừng Trina, bởi vì nếu có ai đó có thể nhìn thấu “lớp vỏ bọc nguy trang” của anh ấy, thì đó chính là Trina.

Tôi cảnh báo với anh ấy về cô nàng trên đường đi tới khu âm nhạc. Càng ở bên anh ấy càng lâu, tôi càng nói năng đỡ ngại ngùng hơn.

Nhưng điều đó không có nghĩa là tôi cảm thấy thoải mái khi có sự hiện diện của anh ấy. Bởi vì tôi vẫn chưa hiểu rõ về anh. Điều đó thật là lạ bởi vì tôi thường khá giỏi với những việc như vậy.

“Nếu anh thật sự không muốn bị lộ chuyện”, tôi nói với anh ấy, “anh sẽ phải vất vả với Trina đấy. Bạn ấy mê mệt ngành sân khấu. Và bạn ấy thuộc lòng tất cả các tập của phim Thiên Đường nâng đỡ chúng ta, thực sự đấy.”

Luke còn chẳng thèm chú ý tới lời tôi nói. Cuối cùng mắt anh ấy đã mở to đủ để nhìn thấy máy bán soda.

“Cà-phê-in” anh nói, và thực sự lao mình vào nó. Rồi thì mặt anh xịu xuống. “Anh không có tiền lẻ!”

Tôi móc ra tờ Một đô la từ trong túi quần jeans và đưa nó cho anh.

“Em nói nghiêm túc đấy, Luke ạ,” – tôi nói, khi học sinh đổ xô vào phòng tập nhạc đằng sau chúng tôi. “Trina là bạn thân nhất của em. Em hiểu rõ mình đang nói gì mà.”

Tôi chưa từng thấy ai uống hết một lon Coke mà không hề dừng lại để thở. Nhưng Luke đã xoay sở làm được điều đó. Sau khi uống xong, anh ấy ợ một tiếng đầy duyên dáng và quăng cái lon rỗng qua đầu mình về phía cái thùng rác ở phía sau.

Trúng phóc.

“Không sao đâu”, anh nói bằng cái giọng có sức sống nhất từ sáng đến giờ.

Rồi anh mỉm cười. Và tôi cảm thấy bên trong mình chao đảo. Không phải là dấu hiệu tốt rồi.

Sau lon soda đó, Luke trở nên hoạt bát hơn rất nhiều. Và sau khi chúng tôi vào phòng hợp xướng, trông giống như một cái hồ lô, với những bậc được bọc thảm hướng xuống phíc dưới, anh ấy thậm chí còn tươi

tỉnh hơn khi nhìn thấy hình ảnh của mình phản chiếu trên những tấm gương được gắn ở bức tường đối diện, nơi chúng tôi thường quan sát cách thở của mình. Hay ít nhất là những người không bị mái tóc của Karen Sue Walters chắn mất tầm nhìn.

Ngay khi đó Trina bước vào. Hiển nhiên cô nàng đã nghe nói về anh chàng mới tới mà tôi có trách nhiệm hướng dẫn, bởi vì cô nàng đưa mắt nhìn khắp căn phòng và rồi, khi cái nhìn của Trina chạm tới tôi và Luke, một sự quyết tâm hiển hiện trên gương mặt cô nàng khi cô nàng phẩm phẩm lao xuống các bậc thang tiến về phía chúng tôi. “Jen này, giới thiệu tớ với bạn mới của cậu đi chứ?”

“Trina,” tôi nói nhanh. “Chào, Đây là Lucas Smith. Lucas, đây là Trina bạn của em.”

Đúng lúc đó Luke quay lại và nói với Trina, “Chào em. Em là một diễn viên phải không?”

Trina ngược lên nhìn Luke rất cao, hơn một mét tám – và thực sự là cô nàng đã tan chảy ra ngay lập tức.

“Ừ hứ”, cô nàng sử dụng một giọng nói mà tôi chưa nghe thấy bao giờ. “Vâng. Đúng là em.”

“Rất vui được gặp em”, Luke nói. “Vây sân khấu ở đây trông như thế nào? Có được không?”

Tôi muốn huých Luke một cái để anh ta đừng nói về chủ đề sân khấu nữa, bởi vì tôi e là Trina sẽ có sự liên hệ, Lucas Smith...sân khấu... Luke Striker.

Nhưng có lẽ tôi đã đánh giá quá mức sự ám ảnh của Trina đối với anh chàng này, bởi vì cô nàng bắt đầu nói về việc thật đáng tiếc vì anh ấy chuyển tới quá trễ, không kịp thử vai cho nhạc hội mùa xuân và rằng báo chí địa phương đã khen ngợi vai diễn Auntie Mame của cô nàng là “Đầy cảm hứng” như thế nào, và rằng Lucas đã may mắn như thế nào khi thầy Hall cho anh ấy gia nhập đội hợp xướng Những Kẻ Hát Rong, bởi vì quá trình tuyển chọn rất khắt khe.

Và điều đó khiến cho tôi tự hỏi không hiểu thầy Lewis đã làm thế nào. Ý tôi là nói chuyện với thầy Hall để đưa một anh chàng còn chưa thử giọng vào đội hợp xướng biểu diễn quý giá của thầy, và liệu thầy có kể cho thầy Hall biết sự thật hay chưa. Sự thật là thầy Hall rất cau gợn với nhóm nam cao, giống như là thầy bực với kiểu múa may của tôi vậy.

Đúng lúc đó Steve – anh chàng giọng nam trung chết mê chết mệt Trina và sẵn sàng xem hết các bộ phim hài lãng mạn ở khu mua sắm chỉ để được ngồi gần cô nàng trong chín mươi phút – bước lại gần chúng tôi.

“Ê này,” anh chàng nói. Steve là kiểu người khảng khiu, với cái yết hầu nhô ra. Khi cậu ấy căng thẳng, cái yết hầu đó lại nhô lên xuống. Và nó đang nhấp nhô như điên khi cậu ta bước tới chỗ Trina và Luke. “Chào!”

“Hi Steve,” Trina nói một cách thoải mái. “Đây là Lucas”

“Chào,” Steve nói với Luke.

“Chào cậu,” Luke nói và phong độ của anh ta đã nhấn chìm Steve chỉ bằng hai từ và một cái gật đầu. Tội nghiệp Steve!

“Nào các em!”, thầy Hall bước ra khỏi văn phòng hợp xướng của thầy, và vỗ tay vào nhau. “Vào chỗ. Về chỗ của các em đi!”. Rồi cái nhìn của thầy hướng về Luke. “Cậu này. Cậu là ai vậy

Chúng kiến cảnh thầy Hall gặp Luke Striker cũng thật buồn cười. Giờ thì hai năm rưỡi là thầy Hall chẳng biết cái người đang được giới thiệu với mình này là ai.

Bạn hãy hình dung một bên là chàng diễn viên thực thụ - đã kiếm hàng triệu đô-la từ việc đóng phim – và rồi bên kia là thầy Hall, người đã bảo chúng tôi rằng thầy từng làm việc ở Broadway, nhưng giờ thì đang chỉ đạo một đội đồng ca trường trung học ở miền nam bang Indiana.

Thế nhưng vị chỉ huy đội đồng ca đang thể hiện sự kiêu kỳ vượt xa chàng diễn viên. Ngay lập tức thầy Hall kể lể về việc thầy đã nhận được tờ thông báo về Luke như thế nào, rằng thầy thực sự bực bội về cái sự đương nhiên của Ban giám hiệu, cứ tưởng ai cũng có thể tham gia vào đội hợp xướng Những Kẻ Hát Rong được chắc, và rằng lẽ ra Luke (Lucas) cũng phải thử giọng như tất cả những người khác, và rằng thầy Hall chẳng hiểu tại sao thầy lại phải đặc cách cho anh ấy, chỉ bởi vì năm học đã sắp kết thúc.

Luke còn chẳng hề chớp mắt. Có thể bởi vì anh ấy đã quá quen với các đạo diễn và những yêu cầu vô lý của họ. Anh ấy chỉ nói. “Xin thầy đừng lo, em sẽ chỉ quan sát thôi cho đến khi em hiểu vấn đề.”

Tôi nghĩ từ thầy đó chính là đòn quyết định. Giống như Trina, thầy Hall bị mê hoặc ngay lập tức. Thậm chí thầy còn để cho Luke ngồi cạnh người đệm đàn để giúp lật trang.

Phải thừa nhận, tôi khá ấn tượng với cách Luke nịnh bợ thầy Hall.

Nhưng trong suốt tiết thứ tư đó, tôi chẳng có thời gian đâu mà nghĩ về Luke. Đó là bởi vì thầy Hall bắt chúng tôi tập đi tập lại toàn bộ chương trình dự thi Luers của chúng tôi tới ba lần liền. Ý tôi là chúng tôi phải đứng lên và hươ hươ tay và mọi thứ. Chuyện đó làm tôi rất bức mình bởi vì như thế tôi sẽ không thể nấp đằng sau mái tóc của Karen Sue Walters và đọc sách được nữa. Tôi còn bức hơn là các động tác tay đó thực sự rất phức tạp và khó nhớ, và tôi cứ bị lẫn suốt và thầy Hall cứ quát tôi suốt.

“Em bị chậm nhịp đấy, cô Greenley!” và “Không được bỏ bước, Jenny!” là tất cả những gì tôi được nghe trong suốt giờ học.

Tôi phải công nhận rằng Trina đã khiến tôi vã mồ hôi cho mấy điểm ngoại khóa đó.

Nhưng nhóm nữ trầm chúng tôi không khổ bằng bên nữ cao. Họ thực sự phải NHẢY MÚA. Với NHỮNG CÁI MŨ. Tôi nghiêm túc đấy. Họ phải múa mũ-và-gậy theo nhạc bài “All that jazz” trong phim Chicago, chỉ có điều là không có gậy. Nhưng với họ thì chuyện đó cũng chẳng thành vấn đề bởi vì đội nữ cao đều là những vũ công giỏi. Nhưng nhóm nữ trầm chúng tôi phải chuyển mũ cho họ từ cái bọc giấu đằng sau chỗ chúng tôi đứng. Việc này cực khó... bạn biết đấy, với những người chẳng cảm nhận được nhịp điệu như tôi. Vào lúc chuông giờ ăn trưa reo lên, tôi quả là kiệt sức.

Nhưng với Luke thì hóa ra anh chỉ mới bắt đầu tăng tốc.

“Các em nhận được tín chỉ nhà trường vì việc đó thật đấy à?”- Luke hỏi khi chúng tôi rời khỏi phòng hợp xướng.

Thật là ngộ khi anh ấy nhận ra ngay rằng nhóm hợp xướng biểu diễn của chúng tôi thật tệ hại. Ý tôi là, phía ở trong đội hợp xướng suốt ba tháng thì tôi mới nhận ra điều đó. Không phải chỉ vì những cái áo lót độn ngực. Bài “All that Jazz” là tiết mục khá nhất của chúng tôi. Phần còn lại trong chương trình của chúng tôi bao gồm cái mà thầy Hall gọi là tiết-mục-đỉnh của Broadway, bao gồm bài “Bất cứ khi nào anh ấy cần tôi/Tôi sẽ mãi mãi không rời”. Chúng tôi hát thành “mãi mãi đi đời”. Cho đến giờ thì thầy Hall vẫn chưa phát hiện ra và bài “Ngày qua ngày trong vở Godspell.

Không, phần tệ nhất là thầy Hall bắt chúng tôi đi khắp nơi và trình diễn ở các trường phổ thông cơ sở và các cuộc họp của tổ chức từ thiện Vì sự phát triển của tuổi trẻ. Tôi hoàn toàn nghiêm túc đấy. Tôi đã rất kinh hoàng khi phát hiện ra điều đó. Tôi muốn bóp cổ Trina. Nhưng đã quá muộn rồi. Chẳng còn chỗ trống trong bất cứ lớp ngoại khóa nào khác để cô Kellogg nhét tôi vào cả.

Theo một cách nào đó thì đội hợp xướng cũng không quá tệ, bởi vì nó tạo cho học sinh có tính nghệ sĩ nhạy cảm nhất một nơi nương náu an toàn. Một nhóm của Những Kẻ Hát Rong thực sự ăn trưa ở ngay trong phòng hợp xướng, chỉ để họ không phải đối mặt với Kurt Schraeder trong nhà ăn.

Nhưng đó không phải là lý do tại sao Trina luôn muốn ăn trong phòng hợp xướng. Cô nàng chỉ muốn chắc chắn rằng thầy Hall – người ăn trưa trong văn phòng của mình thay vì khu giáo viên; tôi không nghĩ là thầy Hall nổi tiếng với phần còn lại của ngôi trường này – sẽ không trao đoạn sô-lô cho giọng nữ cao nào khác chỉ bởi vì Trina đã không may vắng mặt vào lúc đó.

Nhưng tôi thà chết chứ không ăn phòng hợp xướng và nhất quyết phải ăn trong nhà ăn. Thế mới là ăn uống đàng hoàng chứ!

Nhưng Luke chẳng thể nào biết chuyện này. Anh ngoái nhìn Karen Sue và những người khác lấy túi thức ăn trưa từ bên dưới bọc biểu diễn ra trong khi chúng tôi rời khỏi phòng hợp xướng và hỏi, “Đã tập xong rồi cơ mà? Sao bọn họ lại ăn ở đó?”

“Ý anh là có chuyện gì xảy ra với miền đất của những kẻ lạc loài à?” Trina cười rất lâu và ầm ĩ sau câu đùa của mình, mặc dù nếu như được chọn, lẽ ra bạn ấy cũng ở đó với “những kẻ lạc loài” kia rồi.

Tôi là người phải đứng ra giải thích. “Họ ăn trong đó bởi vì họ sợ.”

“Sợ gì cơ?” Luke muốn biết.

Rồi thì chúng tôi bước vào nhà ăn.

Và lần thứ hai trong ngày, Luke thốt lên, “Ôi trời...”

Chỉ có điều lần này vì một lý do khác.

Annie

Vấn – Đáp

Hãy gửi tới Annie mọi khúc mắc, những tâm tư tình cảm rắc rối nhất của bạn. Mạnh dạn lên, bạn dám không! Mọi thư từ gửi cho

Annie sẽ được đăng lên tờ Register của trường trung học Clayton. Chúng tôi đảm bảo tên và địa chỉ e-mail của người gửi sẽ được giữ kín.

Annie thân mến,

Bạn trai mình ăn mà không ngậm miệng, và cứ vừa nhồm nhoàm ăn vừa nói. Kinh ời là kinh. Mình đã nói điều đó với anh ấy cả triệu lần, nhưng anh ấy vẫn không bỏ. Mình phải làm sao để anh ấy cư xử tốt hơn đây?

Ký tên: Chỉ nói thôi, đừng phun align=“justify”Đừng phun thân mến,

Bạn hãy từ chối ngồi cùng bàn với anh ấy cho đến khi anh ấy học được cách cư xử như một người lịch sự. Sau vài bữa ăn cô đơn, anh ấy sẽ nuốt trước khi nói, mình đảm bảo đấy!

-Annie

6. Chương 05

NĂM

Tôi chắc rằng với anh chàng mới tới, nhà ăn của trường trung học Clayton có vẻ hơi đáng sợ. Ý tôi là, bạn thử nhồi nhét sáu trăm học sinh – chúng tôi ăn trong hai ca – vào bất cứ chỗ nào, thì cũng sẽ rất ảm ỉ.

Nhưng tôi đoán là Luke không ngờ tới sự ảm ỉ đến mức thủng màn nhĩ như vậy.

Và sự thực là ngoài đường Glenwood – con đường chính đi xuyên qua trung tâm của Clayton, nơi những người có xe ô tô riêng lượn lờ ngược xuôi mỗi tối thứ bảy – thì chẳng có nơi nào “vui mắt” hơn nhà ăn của trường trung học Clayton. Bạn đừng mong có thể lấy được thức ăn, ngồi vào bàn và ăn ở trường trung học Clayton này được.

Không đâu, bạn sẽ phải đi qua một con đường dọc theo lối đi đó, mọi cặp mắt trong nhà ăn đều đổ về phía bạn. Tôi nói nghiêm túc đấy. Danh tiếng của chúng ta sẽ được tạc dựng hay tan vỡ ở đây, tùy thuộc vào việc bạn trông cool chừng nào khi đi lên xuống dọc lối đi này.

Tất nhiên trừ khi bạn là tôi. Khi đó thì, thực sự là chẳng ai quan tâm.

Nhưng Luke lại chẳng biết điều đó. Anh ấy đứng ở ngưỡng cửa, nhìn một cách kinh hoàng vào lối đi đó, nơi Courtney Deckard và đoàn hộ tống của cô ta đang khệnh khạng đi lại.

“Chúa ơi” anh chàng thì thào. Thật là khó có thể nghe thấy anh ấy nói gì trong sự ồn ào này. “Còn tệ hơn cả Sky Bar”. Sky Bar là một trong những quán bar đông đúc nhất ở Los Angeles.

Trina hét lên, “Bọn em gọi đó là sàn diễn thời trang. Anh sẵn sàng tạo dáng rồi chứ?”

Trông vẫn có vẻ choáng váng, Luke i theo chúng tôi băng qua “sàn diễn thời trang” về phía chỗ xếp hàng lấy đồ ăn. Tôi không biết chính xác liệu sự ồn ào có giảm đi chút nào không khi chúng tôi đi qua không,

nhưng chắc chắn tôi nhận ra rằng chúng tôi đã thu hút được sự chú ý của tất cả phái nữ trong phòng, từ mấy đứa năm lớp 10 nhóc con mới vào cho tới bác cấp dưỡng kỳ cựu nhất.

Luke không có vẻ nhận thấy sự xôn xao mà anh tạo ra. Có vẻ như anh đang bị sốc. Khi tôi đưa cho anh cái khay, anh cầm lặng nhận lấy nó. Khi cô cấp dưỡng hỏi anh muốn ăn ngô hay đậu đũa, dường như anh không thể lựa chọn nổi. Tôi bảo với cô ấy là ngô, bởi vì tôi nghĩ rằng Luke, là vị khách tới bang của chúng tôi, có thể sẽ muốn thử thứ sản vật đã khiến bang này nổi tiếng.

Sau khi đã lấy đầy thức ăn vào khay, chúng tôi tiến tới chỗ trả tiền, và có vẻ như Luke vẫn quá choáng váng để moi ra 2 đô-la trả tiền ăn. Tôi trả hộ anh ấy. Thật may là tôi là người trông trẻ rất được tính nhiệm – bởi vì không có bạn trai nên tôi luôn rỗi vào thứ bảy – nếu không thì tôi sẽ phá sản nếu cứ phải trả tiền cho Luke tại mọi nơi chúng tôi tới.

Trina và tôi đặt khay lên cái bàn mà chúng tôi đã ngồi suốt từ khi mới vào trường – chính xác là ở giữa phòng – với một bên là bàn của những người nổi tiếng, những kẻ tạo ra mốt, và bên kia là chỗ của những kẻ không đủ nhạy cảm để ăn trong phòng họp xương, nhưng cũng chưa đủ nổi tiếng để ngồi cùng dân thể thao/ Họ là những kẻ chạy theo mốt.

Trina và tôi không phải là những kẻ duy nhất ngồi ở cái bàn giữa này. Còn cả một đồng người khác nữa ngồi ở đây. Một đám tạp nham của những kẻ được học bổng, những thiên tài, những con nghiện máy tính, lũ dở hơi điên kịch, bọn nổi loạn và các thành viên của Register, tờ báo của trường trung học Clayton.

Geri Lynn suýt sặc vì món Coke Diet đã bay hết ga của chị ấy khi Luke Striker ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh và nhìn món ăn của anh ấy một cách ủ ê.

“Chào,” chị ấy nói. “Chắc hẳn cậu là Lucas.”

Thấy chưa? Bạn thấy lời đồn nhanh đến mức nào chưa? Hôm đó tôi còn chưa hề gặp Geri Lynn vậy mà chị ấy đã biết về anh chàng mới tới. Bạn có thể hình dung sẽ ra sao nếu tin tôi là Annie Ván-Đáp lộ ra không? Thời gian để nó đi một vòng quanh cái trường này không hiểu sẽ ngắn đến mức nào?

Luke chẳng buồn nhìn Geri. Thay vào đó, anh ấy cầm đĩa lên và chọc chọc vào thứ thức ăn ở trên khay

“Cái gì đây?” – anh ấy muốn biết.

“Chả bò,”

Tôi nói. Tôi thì chọn ăn pizza. Đáng lẽ tôi phải cảnh báo anh ấy chọn món ăn ở bên ngoài và đừng ăn thức ăn nhà trường nấu. Nhưng tôi cho rằng biết đâu trong sự háo hức được trải nghiệm mọi điều theo kiểu của vùng Trung Tây, anh ấy sẽ muốn thử món thịt bò.

“Tôi ăn chay,” Luke nói như thể đang nói với miếng chả bò.

“Có quầy bán các món rau đấy,” Trina, người dao động giữa chế độ ăn sữa kiêng trứng và trứng kiêng sữa, tùy thuộc vào tâm trạng của cô nàng, đưa ra một gợi ý rất hữu ích.

Scott mang thức ăn trưa từ nhà theo, ngày nào cũng vậy. Đó thường là món cậu ấy nấu cho bữa tối của hai bố con vào hôm trước, được xếp gọn gàng trong các hộp nhựa Tupperware. Hôm nay hình như là món mì sợi bỏ lò và bánh mì tỏi, mà Scott hâm nóng lại trong lò vi sóng của nhà ăn. Mùi của nó có vẻ rất, rất ngon.

“Em ăn cái này không?” – Scott hỏi Geri về cái bánh sô-cô-la ở trước mặt chị ấy.

“Không đâu cưng” – Geri nói, và vẫn không rời mắt khỏi Luke. “Anh ăn đi.”

Scott cầm miếng bánh lên và cắn một miếng. Rồi thì cậu ấy nhăn mặt và đặt nó xuống. Kỹ năng nấu nướng của nhân viên nhà ăn chẳng thể sánh với cậu ấy được.

“Ngày nào cũng phải ăn ở đây à?” – Luke hỏi, xem xét kỹ lưỡng một mẫu chả bò trên cái đĩa của anh.

“Đây là khu trường sở khép kín mà”, tôi trả lời. “Chỉ có học sinh năm cuối mới được ra khỏi trường vào bữa trưa. Và kể cả có ra ngoài thì họ chỉ có thể chọn Pizza Hut hay McDonald thôi. Những chỗ khác đều quá xa, không thể về kịp trước giờ học buổi chiều.”

Luke thở dài rồi gạt miếng thịt ra khỏi cái đĩa của mình.

“Anh muốn ăn một ít không?” – Scott hỏi, rồi chỉ vào chỗ mì còn lại của mình. “Có thịt trong đó, nhưng...”

Chẳng cần mồi mọc gì thêm, Luke chia cái đĩa của mčiai hộp đựng đồ ăn của Scott. Anh cắn một miếng, nhai rồi nuốt. Khi anh làm vậy, tôi không thể không nhận thấy cái nhìn của mọi cô nàng gần đó, từ Trina tới Geri tới Hisae, cô bạn học sinh trao đổi người Nhật, đều tập trung về cái hàm mạnh mẽ của anh.

“Ôi trời, ”- Luke nói, sau khi nuốt. “Ngon quá. Mẹ cậu làm đấy à?”

Scott không hề thấy động chạm về sự thực là cậu ấy thích nấu nướng. Không giống như những anh chàng khác, cậu ấy chẳng bao giờ nghĩ tới chuyện phủ nhận việc cậu ấy biết cách làm món mì bỏ lò. Ngay cả trước mặt “Lucas” cũng vậy.

“Không, tôi tự làm đấy,” cậu ấy nói. “Cứ ăn hết đi, tôi đi kiếm thêm soda.”

Luke đang ăn ngấu nghiến món mì bỏ lò của Scott với một sự nhiệt tình đáng ngạc nhiên so với một người vừa tuyên bố là không ăn thịt, thì đột nhiên, nhà ăn bùng nổ trong những tiếng rống. Tôi nói nghiêm túc đấy. Cứ như thể đột nhiên chúng tôi đi lạc vào khu bán hàng tăng gia của đoàn thanh niên ở hội chợ hạt Duane vậy.

Luke quay ngang quay ngửa trên ghế, cố gắng tìm hiểu xem đang có chuyện gì. Nhưng tất cả những gì anh ấy thấy là điều mà tất cả chúng tôi ngày nào cũng thấy, Cara Schlosburg đang đi dọc sàn diễn sau khi xếp hàng lấy thức ăn.

Tội nghiệp Cara. Thật tệ là bạn ấy chẳng thể bước vào đội hợp xướng. (Bạn ấy thử giọng rồi, nhưng không ăn thua. Máy đĩa có giọng cao kênh kiệu còn nói rằng đó là bởi vì chẳng có loại áo lót nào có độ to tương xứng với ngực của Cara để cho chúng tôi có vẻ ngoài đồng đều). Bởi vì ít ra nếu được vào đội hợp xướng, bạn ấy sẽ có một chỗ an toàn trong giờ ăn trưa.

Thay vào đó, bạn ấy cố gắng ăn trưa ở nhà ăn như một người bình thường, và, thành thực mà nói, có vẻ như nỗ lực đó chẳng nên cơm cháo gì.

Cặp mắt của Cara, lúc nào cũng vậy, ặng nước khi những tiếng rống ngày càng to hơn theo mỗi bước đi của bạn ấy trên sàn diễn. Bạn ấy đang cầm một cái khay đựng bữa ăn trưa có lượng calo thấp – một đĩa rau diếp, sốt chấm bên cạnh, vài cái bánh mì que và một lon soda dành cho người đang giảm cân.

Nhưng Kurt và lũ bạn của anh ta chẳng hề để ý đến nỗ lực giảm cân của Cara. Họ cứ rống lên, thậm chí có vẻ như đó là một phần xạ tự nhiên và họ còn chẳng nhận ra mình đang làm điều đó. Tôi nhìn thấy Courtney Deckard cũng rống lên một tiếng rồi lại tiếp tục tán gẫu với một cô nàng cổ vũ khác ngồi đối diện, cứ như thể chưa có gì làm họ bị ngắt quãng.

“Các cậu im đi,” – Cara hét lên về phía căn phòng, nơi những kẻ nổi tiếng đang ngồi, cũng là nơi phát ra hầu hết – nếu không phải là tất cả những tiếng rống đó. “Có gì buồn cười đâu!”

Điều đáng buồn nhất là tôi biết Cara sẵn sàng đánh đổi tất cả mọi thứ trên đời để được ngồi ở đó. Bạn biết đấy, ngồi ở khu bàn nổi tiếng với những kẻ đang rống lên. Cara là một trong những cô gái tôn thờ tụi chơi thể thao và các cô gái cổ động, những kẻ nổi tiếng. Tôi cũng không hiểu vì sao, bởi vì tôi đã nói chuyện với họ, với Courtney Deckard và những kẻ đó, và họ luôn nói những điều như là “Tuần trước cậu có tới khu giảm giá của khu Bebe không? Đỉnh của đỉnh nhỉ?” hay là “Tớ đã bảo họ tớ muốn làm móng kiểu Pháp để làm nổi bật làn da rám nắng, nhưng họ làm nó hồng quá, cậu có nghĩ vậy không?”

Tôi không có ý nói là các cuộc nói chuyện ở bàn ăn trưa của tôi thì thú vị hơn. Nhưng ít ra chúng tôi nói những chuyện khác ngoài việc ai đó mặc gì ở buổi tiệc của ai đó, và rằng món kem Tasti D-Lite của hãng Penguin có thật là không có chất béo không.

Nhưng Cara lại cho rằng bạn ấy chưa làm đúng điều gì đó, vậy nên bạn ấy không ngừng cố gắng để những kẻ nổi tiếng đó chấp nhận bạn ấy vào hội của họ, mua những thứ quần áo hợp thời, để kiểu tóc hợp thời...

Nhưng mà hợp với ai cơ chứ? Nhất định không phải hợp với Cara rồi. Phải rồi, bạn ấy có cái quần ngố giống hệt của Courtney Deckard. Nhưng nó chẳng hợp với bạn ấy, ít ra là không phải theo cách cái quần đó hợp với Courtney. Phải nói là khác xa ấy.

Và tất nhiên, tóc của bạn ấy cũng có màu giống như của Courtney, vàng mật ong (thậm chí làm ở cùng một hiệu là dầu). Nhưng tóc màu vàng mật ong hợp với những cô gái như là Courtney hơn nhiều so với một cô gái như Cara.

Thực sự là Cara trông thật tệ hại trong những bộ đồ và kiểu tóc mà Courtney và đám tùy tùng của cô ta khẳng khái rằng mọi người cần phải mặc để trở nên hấp dẫn, đến mức những người mà Cara cố gắng gây ấn tượng chẳng thể làm gì ngoài việc cười vào mặt bạn ấy.

Hay thực ra là rống lên.

Có thể mọi chuyện đã khác đi nếu như bạn ấy mặc xác những điều người khác nghĩ về mình. Ý tôi là, c người quá cần ở Clayton. Nhưng người duy nhất phải sầu khổ về chuyện đó là Cara.

Và phản ứng của Cara trước cái trò bò rống đó chỉ khiến cho những kẻ bày trò thêm hứng thú. Bọn họ còn rống lên to hơn khi Cara xin họ hãy thôi đi. Tôi không hiểu sao Cara không nhận thấy điều đó. Tôi đã nói với bạn ấy biết bao nhiêu lần... ừ, thì là Annie Vấn-Đáp đã nói.

Nhưng Cara chẳng bao giờ có thể làm gì giống như một người bình thường cả. Thay vì mang cái khay của mình đi và tìm một chỗ ngồi, ra khỏi vòng lửa, thì Cara lại cứ ngó ngang ngó dọc, cố gắng xác định xem những tiếng rống đó từ đâu mà ra.

“Dừng lại đi!” – bạn ấy hét lên. “Tôi bảo là thôi đi mà!”

Cuối cùng thì, lại giống như hầu hết mọi ngày, ai đó ném thứ thức ăn gì đó vào đầu Cara. Lần này là một củ khoai tây nướng. Nó đập trúng vào trán của bạn ấy – khiến cho lá rau diếp và nước sốt vương vãi khắp nơi – và rồi bạn ấy thối thức bỏ chạy tới nhà vệ sinh nữ.

“Ôi trời”,

Tôi nói, bởi vì tôi biết đó là dấu hiệu để tôi đứng lên và đi an ủi bạn ấy.

“Chuyện quái gì vậy?” – Luke nói, nhìn quanh, sự phẫn nộ hiện lên trên mặt anh, “những người này bị làm sao vậy?”

“Đừng lo cho Cara” – Geri Lynn nói “Jen sẽ dỗ dành con bé bình tâm trở lại trước khi chuông reo.”

“Jen sẽ...” – Luke nhìn tôi như thể tôi là một vị khách tới từ hành tinh khác, chứ không phải Cara. “Chuyện này đã từng xảy ra à?”

Trina đảo mắt vòng vòng. “Đã từng ấy à? Nói là hàng ngày thì đúng hơn.”

Tôi bắt gặp thầy Steele, giáo viên môn Sinh, người đã không may mắn phải lãnh ca trực nhà ăn vào hôm nay, đang đứng bên ngoài nhà vệ sinh nữ và gọi, “Cara, không sao đâu mà. Em ra đây kể cho thầy nghe tại sao em buồn thế nhé...”

Ngay khi thấy tôi, khuôn mặt của thầy Steele giãn ra nhẹ nhõm.

“Ôi Jenny”- thầy nói. “Ôn trời là em đây rồi. Em giúp thầy xem Cara thế nào nhé? Lẽ ra thầy đã làm rồi, nhưng em biết đấy, đây là nhà vệ sinh nữ...”

“Vâng thưa thầy”- tôi nói.

“Cảm ơn em,” thầy nói. “Các em tuyệt nhất đấy.”

Tôi có hơi giật mình khi thầy nói “các em”. Tôi đã chẳng nhận ra, mãi cho tới khi nhìn lại phía sau, rằng tôi không phải là người duy nhất ra khỏi nhà ăn. Luke đang đứng ngay đằng sau tôi.

Tưởng rằng anh ấy chỉ quá nghiêm túc với việc đi theo tôi mọi lúc, tôi nói, “Chờ em vào đó một phút” – và tôi đi vào chỗ Cara.

Và thật ngạc nhiên, Luke chộp lấy cánh tay tôi, kéo tôi ra xa để thầy Steele không thể nghe thấy, và hỏi: “Chuyện ở trong đó là sao?”

“Chuyện gì cơ?” – Tôi thật sự không hiểu anh đang nói về điều gì.

“Chuyện ở trong đó. Cái trò bò rỗng ấy”. Thực sự trông Luke có vẻ hơi bức bối. Nhưng mà có lẽ dùng từ bức bối thì hơi nặng. Trông anh ấy khó chịu thì đúng hơn. “Em biết không, khi anh đồng ý làm việc này, tất nhiên anh không mong chờ nó giống như lớp học trong Ngôi nhà trên thảo nguyên. Nhưng anh cũng không nghĩ nó sẽ lại giống như một phòng giam trong mấy bộ phim về nhà tù.”

Tôi chẳng phải là fan hâm mộ của trường trung học Clayton – hay bất cứ trường trung học nào, có thể là ngoại trừ trường dành cho nghệ thuật biểu diễn, giống như ở trong phim Fame, nơi mà mọi người nhảy múa trên xe taxi trên đường phố - nhưng tôi vẫn không thể hiểu được tại sao Luke lại có thể so sánh nó với nhà tù. Trường trung học Clayton chẳng có gì giống nhà tù cả. Có một điều chắc chắn là không có chấn song trên các cửa sổ.

Một điều nữa, các tù nhân được giám án vì cải tạo tốt. Trong khi điều duy nhất bạn nhận được ở trường trung học khi không giết lẫn nhau là cái bằng vô tích sự, chẳng có ích gì ngoại trừ có thể làm ở vị trí quản lý ở quán thịt bò nướng Rax.

Tôi nói: “Em xin lỗi”. Anh ấy đang nói về cái gì vậy? Sao anh ấy lại bức mình? Ý tôi là, ừ thì cái cách họ đối xử với Cara thật tệ. nhưng tôi biết phải làm gì cơ chứ? “Nhưng em phải đi...”

“Không,” Luke nói, cặp mắt xanh của anh vẫn rực lên như một mẫu thiên thạch kryptonite trong phim Smallville đằng sau cặp kính. “Anh muốn biết. Anh muốn biết tại sao em không tìm cách ng bọ họ hành hạ cô bé tội nghiệp đó.”

Nhưng tôi không biết nữa. Có điều gì đó đang choán lấy tôi. Có thể là do sự căng thẳng khi có một ngôi sao điện ảnh cải trang và lảng nhảng theo tôi suốt ngày. Hoặc có thể đó là sự căng thẳng còn sót lại sau khi nghe thầy Hall hò hét trong suốt một giờ đồng hồ về động tác tay của tôi.

Dù là gì đi nữa thì chắc là tôi đã bùng nổ. Ý tôi là, ở đâu ra cái kiểu anh ấy chẳng nói năng gì với tôi trong suốt cả ngày, và rồi quay lại và hét vào mặt tôi về việc Kurt Schraeder và lũ bạn của anh ta đã làm?

“Nếu anh chê bai nơi này đến vậy ,” – tôi rít lên, “sao anh không quay trở lại Hollywood đi? Tôi chẳng thấy phiền đâu, bởi vì tôi thực sự có việc quan trọng phải làm hơn là chăm sóc một kẻ khó tính như anh.”

Rồi tôi quay người và đi thẳng vào nhà vệ sinh nữ.

Tôi thừa nhận rằng, mặc dù bài diễn văn của tôi nghe có vẻ rất ổn, nhưng tôi không cảm thấy như vậy. Tim tôi đập thình thịch, và tôi cảm thấy như cái bánh pizza sắp trào ra. Bởi vì tôi thật sự không bao giờ la hét người khác. Chưa bao giờ.

Ấy vậy mà tôi đã hét vào mặt một ngôi sao điện ảnh rất nổi tiếng, người mà thầy hiệu trưởng và cô Lucy Mỡ Màng đã bảo rằng tôi phải tử tế với anh ta... vậy là tôi cảm thấy hoảng sợ. Sợ rằng Luke sẽ nói lại với thầy Lewis về những gì mà tôi đã nói. Sợ rằng vì vậy mà tôi sẽ bị đuổi học. Và sợ rằng tôi sẽ chẳng nhận được bằng tốt nghiệp nữa và phải làm công nhân máy khoan giống như tôi đã điền vào bài trắc nghiệm cá nhân.

Nhưng đó chỉ là tôi đùa thôi. Tôi không muốn trở thành công nhân máy khoan. Ý tôi là tôi rất giỏi trong việc giải quyết vấn đề cho người khác... và bạn biết đấy, trình bày báo nữa. Tôi có thể nhìn ra làm sao để các thứ hợp với nhau, và cái gì nên đặt ở đâu, vì thế mà tôi không chỉ là Annie Vấn-Đáp mà tôi còn giúp rất nhiều trong việc thiết kế sân khấu cho Câu lạc bộ Kịch. Tôi muốn làm một bác sĩ tâm lý – hoặc một nhà thiết kế hoặc cả hai – khi nào tôi lớn. Không phải là một công nhân máy khoan.

Ngoại trừ việc sẽ khó mà trở thành bác sĩ tâm lý hay nhà thiết kế mà sự nghiệp học hành kết thúc ở năm lớp mười một.

Nhưng tôi thật sự chẳng có thời gian để lo về Luke vào lúc đó. Bởi vì tôi vẫn còn phải giải quyết việc của Cara

“Cara” – tôi nói, và đứng dựa vào cánh cửa mà bạn ấy đang tự nhốt mình ở đằng sau. “Ra đi nào. Là mình, Jen đây.”

“Tại sao?” – Cara thốt thức. “Sao họ cứ làm như vậy với mình hả Jen?”

“Bởi vì họ là đồ ngốc. Giờ thì ra đây đi.”

Cara bước ra, mặt giàn giụa nước mắt. Nếu như bạn ấy không tốn biết bao nhiêu thời gian để khóc lóc, và thôi cố gắng sấy tóc của mình thẳng đuồn ra như của Courtney Deckard mà cứ để mặc nó xoăn tùy ý, và tổng khứ cái quần ngắn không thích hợp với người có thân hình như bạn ấy đi, tôi ngờ rằng có thể bạn ấy sẽ trông xinh xắn hơn.

“Thật là bất công”, Cara nói, vừa sụt sịt. “Mình đã cố lắm... mình còn bảo với bọn họ là bố mẹ mình đi vắng dịp cuối tuần trước và họ có thể tổ chức tiệc ở nhà mình. Có ai đến không? Không.”

Tôi mở nước ở một bồn rửa mặt, nhúng ướt giấy vệ sinh để lau khoai tây dính trên tóc Cara.

“Mình đã bảo cậu rồi mà,” tôi nói. “Họ là đồ ngốc, Cara ạ.”

“Họ không ngốc. Họ làm chủ trường này. Làm sao những người làm chủ trường này có thể là đồ ngốc được?” Bạn ấy nhìn một cách buồn rầu vào hình ảnh của mình phản chiếu trong chiếc gương gắn trên bồn rửa. “Là mình. Là do mình. Mình thật là đồ thảm hại.”

“Cậu không thảm hại. Cara ạ” tôi nói. “Và họ chẳng làm chủ trường này. Xét theo mặt ngữ nghĩa thì đó phải là chủ tịch hội học sinh chứ?”

“Nhưng họ vẫn nổi tiếng,” – Cara chỉ ra.

“Có những điều còn quan trọng hơn là nổi tiếng, Cara ạ.”

“Cậu nói thì dễ lắm,” Cara nói. “Mọi người đều quý cậu. TẤT CẢ MỌI NGƯỜI. Chẳng có ai rống lên chế nhạo cậu cả.”

Đó là sự thực. Nhưng tôi cũng chưa bao giờ cố gắng làm mình khác đi chỉ để mọi người thích tôi như Cara đã làm.

Nhưng khi tôi nói ra điều này, Cara chỉ nói, “Cậu nói hết như Annie Vắn-Đáp. ấy là chính mình. Chị ấy lúc nào cũng nói thế.”

“Đó là lời khuyên tốt mà,” – tôi nói.

“Phải rồi,” Cara buồn bã nói. “Nếu mà biết được cái chính mình đó là như thế nào”.

Tiếng chuông reo kéo dài và âm ỉ. Một giây sau, nhà vệ sinh nữ đầy chật lũ con gái tới để xem lại mái tóc của mình trước khi vào lớp. Cuộc nói chuyện tay đôi của tôi với Cara đã đến lúc chấm dứt. Chỉ trong thời điểm này thôi.

“Hẹn gặp lại cậu sau,” tôi nói với bạn ấy. Bạn ấy chỉ khịt khịt đáp lại rồi lục tìm tờ giấy ăn trong ví. Tôi cũng chẳng ngạc nhiên. Cara chưa bao giờ cảm ơn tôi vì đã đến xem bạn ấy có ổn không sau một trong những trận khóc lóc của bạn ấy. Tôi khá chắc rằng đó là một trong các lý do tại sao bạn ấy không biết cách cư xử với mọi người.

Tôi phải thừa nhận rằng, toàn bộ câu chuyện với Cara khiến tôi quên bẵng mất Luke Striker... ít nhất là cho tới khi tôi ra khỏi nhà vệ sinh nữ và thấy anh đang đứng đó đợi tôi.

Cảm giác nôn nao quay trở lại ngay trong dạ dày tôi. Anh ấy vẫn còn đứng đó làm gì? Tôi cứ tưởng rằng, sau cơn bùng nổ của tôi, anh ấy chắc hẳn đã hùng hổ bỏ đi và gọi xe limo của mình tới đón. Thế nhưng anh ấy lại bước về phía tôi, tay rút trong túi, và hỏi, “Tiếp theo sẽ là gì đây?”

Chỉ như thế thôi. Cứ như thể chưa có chuyện gì xảy ra. Như thể tôi chưa từng bảo anh ấy hãy quay trở lại Hollywood vậy.

Điều này nghĩa là gì? Nghĩa là anh ấy sẽ không chạy đi tìm thầy Lewis và kể với thầy những gì tôi đã nói? Có phải anh ấy giả bộ như cơn tức giận của tôi chưa từng xảy ra? Kiểu người gì mà lại làm như vậy? Tôi rất giỏi trong việc hiểu về người khác. Nhưng có vẻ như là ngoại trừ Luke Striker.

Cái nút thắt trong bụng tôi được nới lỏng ra một chút sau chuyện này, nhưng tôi vẫn chưa hoàn toàn cảm thấy thoải mái. Tôi không biết điều gì đã khiến Luke thay đổi ý nghĩ về tôi và trường trung học Clayton – hay thậm chí có thực là anh ấy đã đổi ý không – nhưng tôi biết rõ một điều:

Tôi ngờ rằng cả tôi lẫn ngôi trường này đều chẳng thể đáp ứng được sự kỳ vọng của anh ấy.

Annie

Vấn – Đáp

Hãy gửi tới Annie mọi khúc mắc, những tâm tư tình cảm rắc rối nhất của bạn. Mạnh dạn lên, bạn dám không! Mọi thư từ gửi cho Annie sẽ được đăng lên tờ Register của trường trung học Clayton. Chúng tôi đảm bảo tên và địa chỉ e-mail của người gửi sẽ được giữ kín.

Annie thân mến,

Bạn gái của tôi không ngừng tạo dấu ấn riêng của cô ấy trên cổ tôi. Thật là mắt mặt quá. Tôi vui vì cô ấy yêu tôi nhưng...eo. Sao cô ấy không thôi đi và tôi phải làm gì đây?

Ký tên: Kể mệt mỏi vì cứ phải mặc áo cổ lọ.

Áo cổ lọ thân mến,

Bạn gái của bạn tạo ra những dấu ấn đó bởi vì cô ấy muốn mọi người biết rằng bạn thuộc sở hữu của cô ấy. Bảo cô ấy thôi đi nếu không bạn sẽ tìm một cô gái khác không đến nỗi thiếu tự tin đến vậy.

-Annie

7. Chương 06a

SÁU

Lẽ ra tôi nên biết rằng tất cả mọi người trong trường này sẽ phải lòng Luke. Ý tôi là cho dù trong cái vỏ Lucas Smith này, thì anh ấy vẫn vô cùng dễ thương. Và chấp nhận đi, bất cứ anh chàng nào không bị ám ảnh 100% với những cái xe tải quái vật hay để kiểu đầu mullet(7) thì đều có thể coi là hấp dẫn ở trường trung học Clayton.

Luke không thuộc về cả hai loại đó, VÀ cao hơn một mét tám, VÀ đủ nhạy cảm để nghĩ rằng cách mọi người đối xử với Cara thật là xấu, VÀ anh ấy trông như là ...Luke Striker.

Và này, thật là một điều phi thường khi tôi không phải lòng anh ấy. Tôi chắc là mình không nên trách Trina về việc này. Ý tôi là chuyện say mê anh chàng mới tới.

Đương nhiên không phải là tôi không nghĩ tới khả năng này. Trina yêu Luke Striker còn hơn mèo cưng Momo của cô nàng, và ông Momo đã bầu bạn với Trina từ năm lớp hai.

Thế nhưng tôi vẫn không nhận thấy điều gì đã xảy ra mãi cho tới khi tôi ngồi trong xe của Steve trên đường về nhà. Cả Trina và tôi đều chưa có bằng lái bởi vì:

- a) Bố mẹ chúng tôi sợ phải dạy chúng tôi và ở trường không có chương trình dạy lái xe và,
- b) Cho dù nếu có, thì ở Clayton này chẳng có nơi nào đáng để ta lái xe tới và
- c) Cho dù có nơi như vậy thật, chúng tôi vẫn luôn có bạn trai của Trina, Steve, người có một cái xe, đưa chúng tôi tới đó.

May mắn cho tôi, Trina và Steve luôn ở lại trường muộn, diễn tập cho vở kịch nào mà Câu lạc bộ Kịch đang thực hiện. Giờ thì là một vở kịch chán ngắt được gọi là Hợp tuyển Spoon River(8), kể về người chết nhưng không phải là những thầy ma hay thứ gì hay ho, chỉ là những người chết ngồi trong nghĩa địa nói chuyện được sống là như thế nào, tôi đoán chắc là để răn bảo chúng ta phải quý trọng hơn nữa những người thân của chúng ta. Tôi đã hứa với Trina là sẽ tới tham dự buổi diễn ra mắt nhưng tôi đã lên kế hoạch ngồi ở phía đằng sau với tác phẩm mới nhất của Dean Koontz (9) và một cái đèn đọc sách.

Lẽ ra tôi đã có thể đi về nhà cùng với Scott, cậu ấy luôn hỏi xem tôi có cần đi nhờ không.

Nhưng gần đây việc đi cùng Scott không còn vui như trước nữa, tùy vào tâm trạng của Geri Lynn. Ý tôi là, tôi sẽ ngồi ở ghế đằng sau, chuyện trò cực kỳ lịch sự với Scott về chuyện này chuyện nọ - như là Hai tòa tháp(10) và rằng tôi nghĩ các Nhân mộc(11) trông na ná như là Jar Jar Binks(12) hay gì đó, một sự thực mà cậu ấy cực lực phản đối – và đột nhiên Geri Lynn cắt ngang với những chuyện như thế này:

GERI LYNN: Scott, anh đã hỏi cửa hàng hoa Ellis về việc phát hành phiếu khuyến mãi đặc biệt hằng năm khi mua hoa gài áo cho Spring Fling hay chưa?

SCOTT: Không, Geri ạ, anh không hỏi cửa hàng hoa Ellis về việc phát hành phiếu khuyến mãi đặc biệt hằng năm khi mua hoa gài áo cho Spring Fling bởi vì đó là việc của Charlene. Bạn ấy chịu trách nhiệm về việc lên trang quảng cáo.

GERI LYNN: Scott, trách nhiệm làm Tổng Biên tập của anh là phải giám sát mọi mặt của tờ báo. Anh không thể trông chờ vào Charlene, con bé chỉ là người mới và còn chẳng ở Clayton vào năm ngoái để mà tham dự Spring Fling. Mong chờ gì nó nhớ hỏi Ellis Floral liệu họ có thể làm khuyến mãi đặc biệt nữa không.

TÔI: Geri này, thực ra em đã thấy trong quảng cáo của họ không có phiếu khuyến mãi khi em lên trang, rồi em đã gọi cho họ và họ bảo là có làm, vậy nên em đã cho vào rồi.

GERI LYNN: Thật hay là có ai đó ở tòa soạn vẫn còn đang chú ý làm việc.

Thấy chưa? Thế thì thoải mái làm sao được. Đi cùng với Steve thì dễ chịu hơn nhiều.

Luke thậm chí còn tới buổi họp tại tòa soạn sau giờ học của tôi. Chuyện đó thì có thú vị gì với anh ấy cơ chứ? Mặc dù anh ấy và Geri Lynn thật sự đã có một cuộc tranh cãi khá là hăng say về quyền được riêng tư của các ngôi sao, trong khi đó Geri khẳng định rằng các nhà báo đóng vai trò quan trọng trong việc xây dựng vị thế cho một ngôi sao và bất cứ ai tình nguyện làm người của công chúng đều nên chấp nhận việc bị paparazzi bám theo. Còn Luke, chẳng có gì lạ, có một quan điểm khác về việc đó.

Và khi buổi họp, chỉ còn lại hai chúng tôi, Luke hỏi tôi, “VẬY đây là một ngày điển hình trong cuộc sống của em?”

“Vâng”, tôi nói “Em chắc vậy.”

Thật là lạ khi nghĩ về, bạn biết đấy, cuộc sống của mình dưới góc nhìn của một người khác. Đặc biệt ai đó có cuộc sống khác với tôi đến vậy. Chắc hẳn Luke sẽ thấy cuộc sống của tôi tẻ nhạt lắm lắm, nếu so với cuộc sống của anh, mà tôi chắc là tràn ngập những lời mời tới dự khai trương câu lạc bộ, những lần xuất hiện trong các talk show, những buổi ra mắt phim mới, những cảnh nuy, trát sô-cô-la lên người, và những việc kiểu như vậy.

Nhưng Luke không hề nói gì về điều đó. Ý tôi là cuộc sống của tôi tẻ nhạt làm sao so với của anh ấy. Thay vào đó, anh nói, “Được rồi.”

Được rồi à? Cái đó có nghĩa là gì? Anh chàng này bị làm sao vậy? Tại sao tôi không thể lý giải được điều gì khiến anh ấy cư xử như vậy? Ý tôi là, tôi rất giỏi việc đó cơ mà.

Vừa lúc đó Steve tạt vào với chiếc xe Chevette của cậu ấy, và Trina nghiêng ra ngoài nói, “Có đi cùng không?”

Tất nhiên tôi thì có rồi. Nhưng hóa ra Luke lại có kế hoạch khác.

“Xin lỗi” – anh ấy nói. “Tôi phải gặp một người.”

Tất nhiên chuyện này hoàn toàn kỳ cục khi anh chàng mới tới lại đi “gặp ai đó” vào lúc 5 giờ ở trước cột cờ của trường trung học Clayton vào ngày đầu tiên anh ta tới đây. Nhưng dường như cả Trina lẫn Steve đều không có vẻ gì là lẩn tránh về điều đó. Họ chỉ nói: “Được rồi, chào nhé!” và sau khi tôi lên xe, chiếc xe lăn bánh.

Tất nhiên là chẳng có ai trong số bọn họ ngoái nhìn phía sau. Bởi vì nếu như vậy, họ sẽ thấy một chiếc limo màu đen rất lớn đỗ lại ở chỗ quay xe, chỉ vài giây sau khi chúng đi và Luke đập tay với ai đó ở trong xe trước khi tèo vào trong đó.

Tất cả những gì tôi có thể nghĩ ra là, Anh ấy lấy cái limo đó ở đâu ra? Bởi vì chẳng có công ty limo nào ở Clayton, Thành phố của chúng tôi quá nhỏ để một công ty như vậy có thể trụ lại được, bởi vì lần duy nhất mọi người ở đây cần một chiếc là khi có dạ hội Spring Fling.

Dù sao thì Trina bắt đầu nói về Luke. Hay tôi nên nói là Lucas. Cô nàng nói về anh ấy suốt chặng đường về nhà, và rồi, sau buổi tối, khi tôi lên gác làm bài tập, cô nàng email cho tôi về anh.

Tất cả những gì cô nàng có thể nói là Lucas thế này và Lucas thế kia. Rằng tôi có nghĩ Lucas Smith thích ngày đầu tiên ở trường trung học Clayton của anh ấy không? Tôi có biết tại sao bố mẹ anh ấy quyết định chuyển trường khi đã vào học lâu thế này rồi không? Tại sao anh ấy không ở lại trường cũ? Anh ấy sẽ chỉ còn vài tháng trước khi tốt nghiệp. Anh ấy có bạn gái ở trường cũ hay không? Tôi có nghĩ chuyện yêu đương đó nghiêm túc không?

Và nhận xét mà tôi đã lo sợ suốt trong ngày:

Rằng tôi có thấy Lucas trông giống Luke Striker một cách kỳ lạ không?

Tôi đã cố gắng trả lời các câu hỏi của Trina tốt nhất có thể mà không phải nói dối hoàn toàn, nhưng tất nhiên đó là một việc rất khó. Tôi đã phải nói dối một số điểm, Hóa ra chuyện này hoàn toàn chẳng phải là một trò đùa, việc làm người hướng dẫn cho một siêu sao điện ảnh ấy. Bạn biết đấy, thực sự thì ông Mitchell nên trả tiền cho tôi vì đã để Luke lằng nhằng bám theo tôi khắp nơi. Việc đó dẫn tới rất nhiều thứ phức tạp...

Chưa kể sự hành hạ mà tôi phải chịu từ chính bản thân Luke cũng không phải là nhỏ. Đêm đó, khi tôi nằm trên giường, nhìn lên cái màn trướng của tôi – khi còn nhỏ tôi phát điên vì các nàng công chúa, và mẹ tôi, vốn là người trang trí nội thất, đã kiếm cho tôi cái giường kiểu công chúa duy nhất có ở miền Nam bang Indiana, và giờ thì tôi không thoát khỏi nó được – tôi nghĩ về điều Luke đã nói với tôi về Cara khi ở bên ngoài nhà ăn.

Tất nhiên là Luke chẳng hiểu mình đang nói gì đâu. Anh ấy không hiểu những nỗ lực tôi phải bỏ ra để từ bỏ với Cara, tất cả những lần tôi chạy theo bạn ấy vào nhà vệ sinh, tất cả chỗ nước mắt tôi đã lau đi, tất cả những lời khuyên tôi đã nói với bạn ấy (và bạn ấy chẳng nghe một lời nào cả). Anh ấy không biết về việc tôi là Annie Vắn-Đáp và về mọi lá thư tôi đã trả lời Cara. Anh ấy không biết rằng mọi chuyện đã có thể tệ hơn rất nhiều với Cara nếu tôi không có ở đó.

Và anh ấy thật sự không biết cảm giác của người ở vào địa vị như tôi. Thực sự là kiệt sức ấy. Vì những chuyện của Cara và Annie Vắn-Đáp, của Trina và Steve, rồi cả vụ bắt cóc Betty Ann và những bài tập đư đưa tay trong đội hợp xướng...

Thật là phi thường khi tôi vẫn có thể thức dậy vào buổi sáng,

Tôi buộc phải thừa nhận, tôi không thực sự trông mong sẽ gặp lại Luke vào ngày hôm sau. Ý tôi là sau mọi rắc rối anh ấy đã va phải vào hôm trước, không có espresso trong trường, món chả bò – đó là chưa kể toàn bộ chuyện về Cara – tôi nghĩ rằng có thể đã quá sức chịu đựng của anh ấy. Có thể anh ấy rất tận tâm với nghiệp diễn của mình, nhưng ai mà chịu đựng được những điều kiện như vậy chứ? Đặc biệt là một triệu phú.

Vậy nên khi anh ấy bước vào lớp La-tinh sáng hôm sau, tôi suýt thì bị ghen. Anh ấy đã từ bỏ cái áo đồng phục bóng bầu dục và mặc một thứ trông như thể nó được làm từ một tấm chăn Mê-hi-cô, mở phanh trước ngực để lộ ra một trong những cái vòng ốc mà những tay lướt sóng thường đeo. Anh ấy cũng đã tống khứ đôi giày thể thao, thay bằng một đôi giày Puma da lộn.

Thêm nữa anh đã xoay sở kiếm được espresso... hoặc ít ra là latte grande(13) , trong một cái cốc giấy rất bự. Anh ấy trông có vẻ đã ngủ ra gập một nghìn lần so với ngày hôm trước.

“Chào Jen”, anh ấy nói, trượt vào cái ghế bên cạnh tôi.

Tôi phải thừa nhận tôi đã sốc khi thấy anh. Anh ấy làm gì ở đây thế này? Tôi đã rất chắc rằng anh ấy sẽ không quay trở lại. Đã rất chắc.

Chỉ có điều là giờ đây anh ấy đã quay lại. Anh ấy đã không biến mất sau mọi chuyện hôm trước. Tôi quay lại và thì thầm, vui mừng vì hồi chuông thứ hai chưa reo lên nên không có nhiều người lăm ở trong phòng, “Anh làm gì ở đây vậy?”,

Luke nháy mắt với tôi từ đằng sau cặp kính gọng kim loại. “Ý em là sao? Anh sẽ ở đây hai tuần. Họ không cho em biết à?”

“À vâng,” tôi thì thầm, “nhưng em tưởng...em nghĩ là...”

“Là anh học rất nhanh?” – Luke mỉm cười. Đó cũng chính là nụ cười đã làm tan chảy vô vàn trái tim trên khắp thế giới khi anh trưng nó ra với nhân vật Guenevere do Angelique Tremaine đóng. Và tôi thừa nhận là mình có cảm thấy xao xuyến.

Nhưng thế là chưa đủ để ngăn tôi tiếp tục, “Luke này...”

“Là Lucas chứ,” anh ấy sửa lại.

“Vậy thì Lucas. Anh ... ý em là, rõ ràng là anh tỏ ra không thích nơi này”. Và rồi bởi vì tôi cảm thấy mình buộc phải làm như vậy, tôi nói thêm, “Ghét cả em nữa”.

Nụ cười biến mất, “Em nói gì thế Jen? Anh đâu có ghét em.”

“Nhưng mà chuyện về Cara...”

“Ồ, phải rồi.”- anh nói với điệu bộ nhăn nhó. “Chuyện đó thì chẳng dễ chịu gì rồi. Nhưng sau khi em hét vào mặt anh, anh thấy ... tò mò.”

“Tò mò à? Về chuyện gì?” – tôi vội hỏi. “Mà em có hét vào mặt anh đâu. Em chỉ...”

“Chỉ là xả giận. Nhưng anh hiểu.” Anh mở cốc cà phê ra và mùi hương đậm đà của nó tràn vào không khí. “Anh muốn biết rồi sẽ ra sao.”

Tôi nhìn anh chằm chằm như thể anh bị điên. “Cái gì sẽ ra sao?” – tôi hỏi anh. “Anh đang nói cái gì vậy?”

Nhưng tôi chẳng bao giờ biết được điều đó, bởi vì ngay khi đó chuông reo.

Tôi sẽ chẳng nói rằng, sau khoảnh khắc đó, Luke và tôi trở nên thân thiết, như là Lancelot và Guinevere hay gì. Ý tôi là, anh ấy vẫn đi loay quanh với vẻ cau có trên mặt trong phần lớn thời gian... đặc biệt là khi chẳng có gì đáng phải cau có cả. Chẳng hạn như khi Courtney Deckard và bạn của cô ta đi qua chúng tôi trong hành lang, bọn họ đều hạ thấp cái nhìn xuống chân của Luke, rồi chậm rãi dịch lên dọc chiều dài cơ thể của anh ấy, cho tới khi mắt họ chạm vào mắt anh ấy. Rồi họ mỉm cười.

Sao điều đó có thể khiến anh cau có cơ chứ? Đó là cách tụi nổi tiếng trao đổi thông tin với nhau. Ai cũng biết điều này. Họ đang kiểm tra bộ đồ anh ấy mặc để chắc chắn nó hợp với chuẩn mực thời trang. Đó là kiểu của hội nổi tiếng mà.

Những lần khác, anh ấy lại thấy những thứ chẳng có gì vui nhộn rất đáng buồn cười. Như là trong buổi tập của đội hợp xướng. Có vẻ như Luke thấy việc thầy Hall không ngừng căn nhắc tôi là “không được bỏ bước” và phải đưa mũ cho Trina nhanh hơn trong suốt bài “All that jazz” thực sự khiến anh cười lẫn lộn.

Quả là tôi không hiểu điều gì khiến anh buồn cười về chuyện đó đến thế. Việc cố gắng đi từ bậc trên cùng của bục biểu diễn xuống dưới đúng lúc để cho đội nữ cao nhảy căng-căng(14) , bất kể nó là cái gì, hoàn toàn không phải là chuyện đùa. Cuối cùng tôi đã ngộ ra là nếu tôi ném cái mũ cho Trina từ trên bậc cao nhất, cô nàng có thể bắt lấy nó đúng lúc để vào nhóm đá chân với Karen Sue Walters và những người khác.

Tôi chẳng phải người ném mũ giỏi nhất thế giới, nhưng Trina lại là người bắt rất tài tình, vậy nên việc đó có vẻ cũng ổn thỏa. Ít nhất thầy Hall thôi hét vo mặt tôi và chuyển sang hét đám nam trung.

8. Chương 06b

Tôi đoán rằng cú sốc ban đầu của anh về tình trạng man rợ tồn tại ở một trường trung học thời hiện đại, Luke đã dịu đi đôi chút. Ngay cả bữa trưa có vẻ cũng không làm phiền anh nữa. Cũng là bởi vì kể từ ngày thứ hai, anh mang thức ăn của mình đi. Tất nhiên điều đó suýt làm anh lộ tẩy – hoặc ít ra là tôi nghĩ thế - bởi vì bữa ăn trưa anh ấy mang theo rõ ràng là đã được chuyển từ Indianapolis(15) tới bằng máy bay. Ý tôi là làm gì có quán sushi nào ở Clayton. Chúng tôi còn chẳng có công ty kinh doanh xe limo! Thì làm sao chúng tôi có sushi được?

Nhưng Luke – đã giải thích khá là trơn tru, tôi nghĩ vậy – rằng anh ấy tự làm sushi, với cá hồi mua ở cửa hàng cá Mr.D's. Tôi phải thừa nhận, câu chuyện đó suýt làm tôi sặc thứ Diet Coke tôi đang uống. Nhưng Luke nói chuyện đó như thể đó-là-chuyện-đương-nhiên đến nỗi ngay cả Scott cũng tin anh, Thực ra là cả hai người bọn họ say sưa bàn tán về tiêu chuẩn cá ngừ để làm sushi và cách thức đông lạnh nhanh. Tôi chẳng hiểu họ đang nói gì, nhưng tôi rất hài lòng vì các bạn tôi đang cố gắng để anh chàng mới tới cảm thấy mình được chào đón...

Cho tới khi tôi nhớ ra rằng Luke không thực sự là “anh chàng mới đến”. Anh ấy là cựu ngôi sao của Thiên Đường nâng đỡ chúng ta, cựu bạn trai của Angelique Tremaine, là một chàng Tarzan đóng khổ khiến ta phải nín thở, và là một Lancelot anh hùng và bi thảm. Đó là bằng chứng về khả năng diễn xuất của Luke, tôi cho rằng như vậy, đến mức ngay chính bản thân tôi bắt đầu nghĩ anh ấy là Lucas Smith, một học sinh mới chuyển đến. Anh ấy không hề thoát ra khỏi vai diễn Lucas trong suốt ngày hôm sau đó...

Ngoại trừ một lần. Và đó là ngay sau tiết học thứ nhất, khi anh biết về vụ bắt cóc Betty Ann Mulvaney.

“Sao em lại học tiếng La-tinh?” – Luke hỏi tôi khi chúng tôi đi về phía tủ đồ của tôi sau tiết học. “Ý anh là, không phải đó là một ngôn ngữ chết? Bây giờ chẳng còn ai nói thứ tiếng đó cả!”

“Nhưng biết cũng tốt mà,” tôi nói, sử dụng cách trả lời tiêu chuẩn tôi áp dụng với tất cả mọi người. Bởi vì sẽ thật kỳ nếu giải thích sự thực. “Để chuẩn bị cho kỳ thi SATs.”

“Em đâu cần môn đó.” – Luke nói với một sự tự tin phát sợ so với một người chỉ mới gặp tôi hai-mươi-tư giờ trước. “Em làm việc cho tờ báo của trường. Em biết rõ về ngữ pháp và mọi thứ. Thực sự thì em học môn đó để làm gì?”

Có thể bởi vì anh ấy lớn tuổi hơn – chỉ mới mười chín, nhưng anh ấy già dặn hơn nhiều so với hầu hết những người mười-chín-tuổi, nếu xét đến chuyện anh có một căn nhà riêng ở Hollywood Hills và lương của anh nhiều hơn khoảng 10 triệu đô-la so với thu nhập hằng năm của bố tôi, đó là chưa kể tới cái hình xăm cam kết của anh và những thứ khác – nên tôi đã nói với anh sự thực.

“Em nghe nói cô Mulvaney là giáo viên rất giỏi”, tôi thì thầm phòng khi Courtney Deckard hay bắt cứ người bạn nào của cô ta ở quanh có thể nghe thấy. “Vậy nên em đăng ký theo học lớp của cô.”

Luke hiểu vấn đề hơn là tôi tưởng.

“Phải rồi”, anh nói. “Cũng giống như trong nghề đóng phim. Nếu em muốn làm việc với một đạo diễn thật giỏi, em sẽ nhận vai, bất kể đó là vai gì hay bộ phim nói về cái gì. Chỉ có điều...anh không có ý gì đâu, nhưng cô Mulvaney không có vẻ giỏi đến thế. Ý anh là, cô ấy kiểu như là...không tập trung.

“Vâng”, tôi nói. “Nhưng chỉ là bây giờ thôi. Đạo này cô ấy hơi mất tập trung, vì vụ Betty Ann.”

Luke hỏi Betty Ann là ai, và tôi kể cho anh nghe. Có lẽ là tôi đã kể cho anh hơi quá nhiều – như là về tin đồn rằng cô Mulvaney không thể có con như thế nào và rằng Betty Ann giống như đứa con thay thế của cô, xét theo một cách nào đó. Sự thực là tôi vẫn đang lo lắng. Về việc Kurt và những gã đó định làm gì với Betty Ann. Bởi vì tôi không cho rằng họ đủ thông minh để nhận ra Betty Ann quan trọng với cô Mulvaney đến mức nào. Ý tôi là, với cô Mulvaney, Betty Ann không chỉ là một con búp bê hay một linh vật của trường hay gì gì đó. Con búp bê đó giống như là...gia đình của cô vậy.

Kể cho Luke nghe hóa ra lại là một sai lầm.

“Bắt cóc con búp bê?” anh ấy thực sự hét lên, ngay trong hành lang. “Nhưng để làm gì?”

“Đó là một trò chơi khăm”, tôi giải thích. “Trò chơi khăm của năm cuối cấp.”

“Phải rồi, buồn cười ghê nhỉ”, anh nói. “Khi nào thì họ sẽ trả lại nó?”

“Em đoán là sau lễ tốt nghiệp.” tôi nói. Đó là tôi hy vọng như vậy.

Nhưng câu trả lời đó chưa đủ.

“Sau lễ tốt nghiệp à?” Luke phát hoảng. “Em có biết ai làm chuyện đó không? Ai đang giữ con búp bê?”

“Có”, tôi nói. “Em biết.”

“Vậy thì hãy bảo họ trả nó lại đi.” Luke nói. “Bảo họ hãy tìm trò chơi khăm khác. Chuyện này không buồn cười đâu.”

Tất nhiên là tôi đồng ý với anh, nhưng tôi có thể làm gì? Tôi chỉ là một đứa học sinh lớp mười một hèn mọn. Tôi chẳng có quyền gì mà sai bảo Kurt hay lũ bạn của anh ta.

Chỉ có điều hóa ra Luke lại không nghĩ như vậy.

“Không phải như vậy,” Luke nói với tôi. “Và em biết thế mà, Jen.”

Tôi kể với Luke rằng tôi đã nói với Kurt ngày hôm đó – cái ngày mà anh ta nhét Betty Ann vào trong cái ba lô của anh ta. Tôi kể với Luke rằng tôi đã hỏi Kurt anh ta làm trò gì vậy. Và rằng Kurt bảo tôi cứ kệ đi.

Nghe điều đó, Luke chỉ lắc đầu. Sau đó anh không nói gì thêm về việc này nữa.

Nhưng tôi nhận thấy rằng sau đó anh đặc biệt tử tế với cô Mulvaney. Luke cư xử tốt với tất cả mọi người – chính vì thế mà mọi cô gái trong trường, không chỉ Trina, đã mê một anh trước khi dịp cuối tuần kịp tới – nhưng anh còn hơn cả tử tế với cô Mulvaney, sáng nào anh cũng mang cho cô một cốc cà phê lớn, mở cửa cho cô, thậm chí còn cố gắng chia vài động từ.

Trong thực tế, nếu có điều gì khiến cho cô Mulvaney vui lên thì đó chính là Luke, bởi vì bài báo trên tờ Register chưa đủ để thủ phạm lộ mặt, và thư đòi tiền chuộc của Kurt, trong đó chỉ viết rằng Cho tất cả học sinh năm cuối điểm A trong học kỳ này, nếu không Betty Ann sẽ phải chết, chẳng có vẻ gì mang tinh thần vui vẻ đáng yêu của một trò đùa năm cuối cấp. Cô Mulvaney có vẻ vô cùng thích anh ấy, đến mức lần duy nhất cô ấy cười gần đây là khi anh bước vào lớp.

Cô Mulvaney, như tôi đã nói, chẳng phải là người duy nhất không thể cưỡng lại được sức thu hút của Luke. Trina mê một anh hơn qua từng ngày. Cô nàng đã chủ động xin số điện thoại di động của anh – ngay trước mặt Steve tội nghiệp, và cậu ấy trông rất tan nát nhưng chẳng hề nói một lời nào về chuyện đó – và rồi cô nàng than phiền với tôi một cách cay đắng mình đã gọi và bị chuyển thẳng sang hộp thư thoại của Luke. Mười một lần liền.

Nhưng Trina chẳng có vẻ nghi ngờ gì cả. Nếu có thì, việc rất khó tiếp cận với Luke chỉ càng khiến anh ấy trở nên hấp dẫn hơn mà thôi.

Điều đó cũng đúng với Geri Lynn. Có vẻ như với chị ấy, bao nhiêu Luke cũng là không đủ, đặc biệt là lúc ăn trưa và tại các cuộc họp của tờ Register. Mà điều này thì đặc biệt kỳ lạ bởi vì có vẻ như tất cả những gì hai người đó làm là tranh cãi với nhau. Geri luôn nói về vai trò quan trọng của các nhà báo trong việc xây dựng hay đánh đổ một sự nghiệp của một ngôi sao, trong khi Luke chẳng buồn che giấu quan điểm của anh rằng báo chí chỉ là những kẻ đâm lén sau lưng khốn kiếp, làm tất cả chỉ vì tiền. Cuộc cãi vã phát triển đến mức Scott giao cho họ làm một bài tranh luận, trong đó Geri Lynn đứng trên lập trường của các paparazzi chuyên nghiệp, còn Luke là bên phản bác.

Tôi phải thừa nhận là bài báo của Luke tốt một cách đáng ngạc nhiên. Mà điều đó chỉ làm cho tôi càng thêm bối rối về anh. Đôi khi anh có vẻ hoàn toàn chán nản và không quan tâm tới mọi thứ và mọi người ở trường trung học Clayton. Nhưng những lúc khác (giống như vụ về Cara) anh trở nên nghiêm túc và căng thẳng đáng ngạc nhiên. Mà rõ ràng là anh chàng này cũng rất thông minh.

Và mặc dù tôi có thể bỏ qua cho Trina về cái tội say mê Luke, nhưng tôi không thể lạc quan như vậy về Geri Lynn. Bất chấp sự thực là chị ấy tranh cãi với Luke không ngớt, thế nhưng Geri lại chẳng thể rời mắt khỏi anh bất cứ khi nào có anh ở đó. Ý tôi là có phải Geri đang hẹn hò với Scott, người không hẳn là anh chàng hấp dẫn nhất trên thế giới này đâu. Chị ấy đang cặp kè với Scott Bennett...người mà tôi biết hầu hết mọi người sẽ chỉ coi như là một kẻ sách vở thuần túy, vốn là, bạn biết đấy, Tổng Biên tập của tờ báo trường và là người thích đọc sách và nấu ăn.

Nhưng những người đó không hiểu Scott. Họ chưa bao giờ bàn cãi với cậu ấy, như tôi từng làm, về cái hay của The Stand, tác phẩm mới tái bản của Stephen King, trong đó có thêm những đoạn từng bị cắt bỏ trong lần in trước.

Họ cũng chưa bao giờ được ném món súp dưa chuột lạnh của cậu ấy như tôi đã được thử.

Khác với tôi, họ chưa từng ngồi cạnh cậu ấy bên đồng lửa trại, lắng nghe cậu ấy kể về sự tan vỡ đầy đau đớn của bố mẹ mình, về quyết định tới sống với mẹ của cậu ấy, và rồi, nhiều năm sau, về quyết định của cậu ấy trở lại Clayton để hai bố con có một cơ hội sống chung.

Khác với tôi, họ chưa bao giờ nhận thấy rằng, mắt của Scott có màu nâu lục còn sẫm hơn mắt của tôi, đôi khi trông như màu xanh và những lúc khác thậm chí là màu hổ phách, cái màu giống như thứ đã bao phủ con muỗi trong phim Công viên kỷ Jura.

Họ chưa từng thấy đôi bàn tay mạnh mẽ của Scott lướt trên bàn phím máy tính khi cậu ấy sửa bài Annie Vấn-Đáp của tôi. Hoặc khi cậu ấy giơ tay lên để bám lấy khúc gỗ trước khi một bức tường bơ lác đổ sập xuống.

Họ chưa bao giờ nghe nói về câu chuyện món súp bí rợ đó. Chẳng lẽ đáng để vứt bỏ một anh chàng như vậy chỉ vì một ngôi sao điện ảnh?

Cho dù là chàng diễn viên ngôi sao đó có bị lộ tẩy, và đột nhiên tất cả mọi người trên thế giới này đột nhiên biết rằng anh ta không phải là một học sinh mới tới, và người của Entertainment Tonight và tạp chí People bắt đầu tới gõ cửa nhà bạn?

Cho dù nếu như ngôi sao điện ảnh đó mời bạn cùng đi tới dạ hội Spring Fling?

Annie

Vấn – Đáp

Hãy gửi tới Annie mọi khúc mắc, những tâm tư tình cảm rắc rối nhất của bạn. Mạnh dạn lên, bạn dám không! Mọi thư từ gửi cho Annie sẽ được đăng lên tờ Register của trường trung học Clayton. Chúng tôi đảm bảo tên và địa chỉ e-mail của người gửi sẽ được giữ kín.

Annie thân mến,

Mình nghĩ bạn trai mình đang lừa dối mình, nhưng anh ấy chối bỏ điều đó. Làm sao mình có thể biết anh ấy có đang nói dối hay không?

Ký tên: Hẹn hò với Kẻ dối trá.

Hèn hò thân mến,

Nếu anh ta đang lừa dối, anh ta sẽ có ít nhất một trong vài biểu hiện sau:

- Anh ta đi chơi với “tụi bạn trai” vào tối thứ bảy ngày càng nhiều.
- Anh ta nhận được điện thoại khi đang ở bên bạn mà anh ta chẳng trả lời sau khi đã xem ai gọi tới.
- Anh ta đột nhiên bắt đầu quan tâm tới đầu tóc / ăn mặc của mình.
- Anh ta buộc tôi BẠN lừa dối ANH TA.
- Anh ta hỏi bạn những câu khó hiểu, có vẻ như là ngẫu nhiên như, “Em nghĩ có thể yêu hai người cùng một lúc không?”
- Anh ta có việc phải làm mới hoặc là phải “làm việc” mọi lúc.
- Tự nhiên anh ta quan tâm tới một loại âm nhạc hay nhóm nhạc mà trước kia anh ta không hề thích.
- Anh ta không còn gửi mail cho bạn nhiều như trước kia, nhưng lại lên mạng nhiều hơn.
- Anh ta có một địa chỉ email mới.
- Anh ta thôi nài nỉ để được làm chuyện đó với bạn.

Điều quan trọng nhất là, nếu bạn nghi ngờ anh ta đang lừa dối, có thể đúng như vậy... hãy tin vào linh cảm của mình. ừ khi bạn là một trong những cô gái gốc gác, luôn cảm thấy bất an và luôn nghĩ bạn trai mình đang lừa dối mình cho dù sự thực không phải vậy. Trong trường hợp đó thì, hãy tỉnh lại đi.

-Annie

9. Chương 07

BẢY

Chuyện đó bắt đầu cũng hết như cách những câu chuyện tương tự thường xảy ra, trong sáng, không một chút gợn. Chúng tôi tới chỗ rửa xe vào buổi sáng thứ bảy – buổi rửa xe mà Những Kẻ Hát Rong tổ chức, để quyên tiền cho những bộ váy ngu ngốc dành cho cuộc thi hợp xướng biểu diễn ngu ngốc diễn ra vào tuần tới.

Việc lên kế hoạch về một buổi rửa xe vào giữa mùa Xuân ở Indiana là một điều khá bấp bênh bởi vì ta chẳng thể nào biết kiểu thời tiết gì sẽ chờ đón mình. Ý tôi là sau mừng một tháng Sáu, ta có thể khá chắc rằng tiết trời ấm áp. Nhưng cũng có nguy cơ gặp phải bão to và thậm chí thỉnh thoảng cả lốc xoáy nữa. Nhưng những chuyện như vậy thường thì cuối tháng Sáu mới xảy ra.

Thế nhưng bạn sẽ chẳng thể biết được, khi mình tỉnh dậy vào một sáng thứ Bảy nào đó trong tháng sáu, bạn sẽ được chào đón bằng một ngày Xuân tuyệt đẹp – nhiệt độ khoảng trên hai mươi độ, gió nhẹ ấm áp thổi hương hoa kim ngân lan tỏa khắp nơi, bầu trời xanh thẳm trong veo, lá xanh kêu xào xạc trên những ngọn cây – hay là một ngày xám xịt và có gió mạnh, với nhiệt độ khoảng mười lăm độ và các ngón chân bạn bị lạnh cóng trong đôi xăng đan vừa mới rất phù hợp với thời tiết của ngày hôm trước.

Thế nhưng ngày thứ bảy rửa xe của Những Kẻ Hát Rong lại giống như là mùa hè. Vào lúc mười giờ sáng, nhiệt độ là hai mươi sáu độ. Trina gọi cho tôi và bảo, “Tớ sẽ mặc đồ bơi và quần soóc. Cậu cũng vậy nhé!”

Tôi làm theo ý Trina chỉ để cô nàng thôi ám ảnh tôi về chuyện của Luke. Cô nàng đã quấy rầy tôi suốt từ đêm hôm trước chỉ với mỗi việc theo tôi thì anh ấy có tới chỗ rửa xe hay không. Sự thực là tôi cần có một ngày không có Luke. Ý tôi là anh ấy rất tử tế, và tất nhiên là đặc biệt ưa nhìn, nhưng một cô gái cũng chỉ chịu được đến thế thôi. Vào lúc Steve và Trina thả tôi xuống trước nhà vào tối thứ Sáu, các dây thần kinh của tôi gần như đứt phụt giữa những cổ để:

- a) Làm sao để mọi người không phát hiện ra rằng Lucas Smith thực sự là Luke Striker và không phải là học sinh mới chuyển tới gì sất. và
- b) Làm sao để Luke không nghĩ rằng tất cả mọi người ở trường trung học Clayton là quân vô lại bởi vì những việc về Betty Ann và Cara Bò Cái và
- c) Chuyển cái mũ cho Trina đúng lúc trong bài “All that jazz,” chứ đừng nói tới việc học vũ đạo và
- d) Không sao nhãng các việc khác của tôi, như là Annie Vắn-Đáp và môn lượng giác và ngăn không để Cara tự giết chính mình và những việc kiểu như vậy.

Tôi kiệt sức rồi.

Việc đi trông trẻ vào tối đó quả là một sự khuây khỏa. Tôi thực sự thích chơi trò Xứ sở Kẹo ngọt 7 triệu lần liên tiếp.

Tôi chẳng hề trông đợi gì buổi rửa xe đó. Thứ bảy nào Trina và tôi cũng thường la cà ở trung tâm mua sắm ít cũng phải nửa buổi, nơi chúng tôi thường gặp người quen, ví dụ như là Geri Lynn và Scott, tại cửa hàng sách Barnes Noble, nơi chúng tôi thường sa vào một cuộc trò chuyện rất lâu về những cuốn sách mới ở kệ sách Khoa học viễn tưởng. Ý tôi là Scott và tôi ấy. Geri Lynn và Trina thường bỏ tới xem các tờ tạp chí.

Hơn nữa, tụ tập với các bạn trong hội của tôi ở Những Kẻ Hát Rong chẳng phải là điều gì đáng phấn khởi cho lắm. Đừng hiểu lầm tôi, tôi yêu mến những người bạn trong nhóm nữ trầm. Kim Quá cao, Audrey Thẹn thùng, Brenda Khó nhân và Liz Chán đời là bạn đồng ngũ của tôi. Chúng tôi thực sự là gắn bó với nhau qua phần là lá la ở nốt Đô trung tâm.

Nhưng những kẻ lạc loài khác, như Trina gọi bọn họ, (mặc dù tôi đã để ý thấy là Trina chỉ gọi như vậy từ sau khi bạn ấy thuyết phục được tôi tham gia với họ) có thể khá là phiền phức, đặc biệt là nhóm nữ cao. Tất cả bọn họ đều tôn thờ thầy Hall và sẽ làm mọi điều thầy bảo...giống như những kẻ nhân bản vô tính trong Chiến tranh giữa ác vì sao II vậy.

Và tụi nam cao cũng hơi khó chịu. Hầu hết bọn họ là học sinh năm đầu hay lớp 11, và các bạn hiểu lũ nhóc con này là như thế nào đấy. Chỉ toàn là những câu đùa thô thiển và Limp Bizkit(16). Ngay cả những cậu nhóc tự nguyện tham gia vào đội hợp xướng cũng chẳng khá hơn.

Nhưng tôi đâu có nhiều sự lựa chọn. Nhờ có Trina đấy.

Và tôi sẽ chỉ phải chịu đựng việc ở trong Những Kẻ Hát Rong vài tuần nữa thôi, rồi thì năm học sẽ hết. Mặc kệ Trina có gây áp lực gì với tôi đi nữa: Năm tới không đời nào tôi thử giọng nữa đâu.

Mặc dù có rất nhiều chỗ tôi thích tới hơn là buổi rửa xe của Những Kẻ Hát Rong – ý nghĩ chơi trò Xứ sở Kẹo ngọt với mấy đứa nhóc bốn tuổi chợt hiện ra trong óc tôi – nhưng thời tiết tốt cũng khiến mọi việc trở nên dễ chịu hơn. Trina và tôi thực sự có thể nhuộm nâu da theo cách tự nhiên – với sự giúp đỡ của kem chống nắng SPF 30, bởi vì là loại xinh-xinh-hiền-ngoa, tôi cháy nắng nhiều hơn là rám nắng. Vậy nên việc rửa xe không hoàn toàn là một thảm họa.

Ít nhất là vào lúc đó tôi đã tưởng như vậy.

Bởi vì thầy Hall muốn quyên được càng nhiều tiền càng tốt – một số cô nàng không có một trăm tám mươi đô la để phung phí cho một cái váy, cho dù là cái váy được đính cườm hình tia chớp ở đằng trước, tôi chắc bởi vì họ không đi trông trẻ nhiều như tôi – nên thầy Hall đã đặt vấn đề với nhà hàng chuyên món Mê-hi-cô Chi Chi ở sát chỗ rẽ vào trung tâm mua sắm, để xin phép cho chúng tôi được rửa xe trong khu đậu xe của họ, và quán Chi Chi – vì lý do “giữ hòa khí cộng đồng”, tôi cho là như vậy, đã đồng ý.

Vậy là khi Steve, Trina và tôi xuất hiện ở buổi rửa xe ca từ mười hai giờ đến hai giờ, không khí đã khá là nhộn nhịp. Ngoài chỗ xe thuộc về bạn bè và phụ huynh của các thành viên Những Kẻ Hát Rong – có tới ba mươi người chúng tôi ở đó, và bạn biết như thế nghĩa là rất nhiều xe – còn có xe của những người tới ăn trưa tại quán Chi Chi, xe của những ai chẳng nghĩ ra việc gì hay ho hơn để làm vào một ngày thứ bảy đẹp trời ngoài việc đi tới trung tâm mua sắm.

Tóm lại là rất nhiều xe.

Việc làm ăn rất là nhộn nhịp. Chúng tôi vừa tới bãi đậu xe được khoảng hai giây thì thầy Hall đã lao tới, giúi cho mỗi đứa một xô nước xà phòng và mút rồi nói: “Vào việc đi! Chúng ta đã kiếm được hai trăm đô la chỉ trong vòng hai tiếng vừa qua. Nhưng chúng ta cần hai nghìn đô la nữa mới có thể kết thúc được.” không muốn bôi xấu Clayton hay gì đâu – ý tôi là ngoại trừ vài vụ việc thi thoảng mới xảy ra (dù gì đây cũng là nam Indiana) – thì đây là một nơi sống rất tốt.

Nhưng liệu tôi có thể nói rằng vụ rửa xe Những Kẻ Hát Rong sẽ chẳng thể kiếm được một nửa số tiền hiện có nếu như không có Karen Sue và các cô nàng giọng nữ cao khác đang đứng cạnh biển hiệu của Chi Chi, chẳng mặc gì ngoài bộ bikini bé tí tẹo.

Thoải được rồi, thực sự là họ đang cầm những tấm biển ghi là “ỦNG HỘ DÀN HỢP XƯỚNG NHỮNG KẺ HÁT RONG CỦA TRƯỜNG TRUNG HỌC CLAYTON”, nhưng tôi thực sự nghi ngờ rằng vì điều đó mà rất nhiều anh chàng đi xe tải nhẹ, những người rõ ràng là đang trên đường đi câu cá ở tận hồ Clayton hay gì đó, đã ghé vào.

Bạn phải có bộ ngực...ý tôi là phổi thật là to để có thể hát giọng nữ cao. Ít nhất nếu bạn ở trong đội hợp xướng Những Kẻ Hát Rong của trường trung học Clayton. Vậy nên, bạn biết đấy, thầy Hall bắt chúng tôi mặc những cái áo lót có độn để có “bề ngoài đồng đều.”

Dù sao thì Trina, Steve và tôi cũng vằm lấy miếng mút và xô để làm việc. Tôi tìm thấy các bạn trong hội nữ trầm, chúng tôi đã có khoảng thời gian lau rửa xe rất vui vẻ lau rửa xe Station Wagon(17) của mọi người và thỉnh thoảng vẩy bọt xà phòng vào nhau, thì đột nhiên, từ đuôi mắt của mình tôi nhìn thấy cái xe xác xơ của Scott Bennett. Cậu ấy và Geri Lynn đang trên đường tới trung tâm mua sắm thì nhìn thấy chúng tôi, vậy là ghé vào để tham dự trò vui.

Ít ra thì cũng là Scott muốn tham dự. Thậm chí cậu ấy còn trả 10 đô la để chúng tôi rửa xe cho cậu ấy.

Nhưng Geri Lynn thì trông chẳng có vẻ gì là rất phấn khích với ý tưởng này. Có vẻ như họ đang trên đường tới Compulsive để mua mấy cái máy tính xách tay. Scott đang giúp Geri chọn mua một cái để dùng khi lên đại học.

“Compulsive có biến đi đâu được đâu, Geri”, Scott nói với Geri Lynn, khi chị ấy phản đối việc ghé vào.

Và dù đã trả tiền để chúng tôi làm việc đó, nhưng cậu ấy vẫn cầm lấy một miếng mút và giúp chúng tôi rửa xe. Thực tế là cậu ấy bắt đầu cọ ngay bên cạnh tôi trong khi tôi lau chùi một trong các nắp đậy trục bánh xe của cậu ấy.

Geri khmặc váy ngắn màu vàng và đi giày đế cói đen, thực sự là không hợp với việc rửa xe, vậy nên chị ấy hối hả đi về phía nhóm nữ cao đang đứng bên cạnh biển hiệu của Chi Chi và bắt đầu nói chuyện với Karen Sue Walters về Spring Fling. Tất nhiên là Geri và Scott sẽ đi với nhau. Karen Sue sẽ đi với một cậu trong nhóm nam cao. Tôi đoán là bạn ấy và Geri có rất nhiều điểm chung, cứ xem cái cách bọn họ đều hẹn hò với người trẻ hơn thì biết.

“Mình đã đọc xong Lucifer’s Hammer(18)”, Scott nói với tôi, khi tôi cạy chỗ bùn khô trên nắp trục bánh xe của cậu ấy.

Tôi quên mất rằng mình đã cho cậu ấy mượn cuốn đó. Chúng tôi đều có chung niềm đam mê ám ảnh đối với loại sách kể về những thảm họa ghê gớm đe dọa tàn phá Trái Đất xinh đẹp của chúng ta.

“Vậy à?” – tôi nói. “Cậu thấy được không?”

“Mình nghĩ nó là một đồng những quan niệm bảo thủ vớ vẩn”, Scott nói.

Và rồi chúng tôi bắt đầu. Thậm chí Trina còn nói “Lại nữa rồi” và đảo tròn mắt, bởi vì trước kia cô nàng đã từng chứng kiến Scott và tôi tranh cãi về một cuốn sách.

Và có thể đó không phải cách tốt nhất để làm cho một anh chàng thích bạn. Ý tôi là, bằng cách nói với anh ta rằng quan điểm của anh ta về một cuốn sách là hoàn toàn sai. Nhưng sự thực là với Scott tôi chẳng còn gì để mất, bởi vì rõ ràng cậu ấy không thích tôi theo cách đó, cứ xem cậu ấy dính lấy Geri Lynn như thế nào thì biết.

Vậy là chúng tôi đã có khoảng thời gian vui vẻ tranh cãi về Lucifer’s Hammer, một tiểu thuyết khoa học viễn tưởng về một sao chổi khổng lồ đã đâm vào Trái Đất và phá hủy phần lớn hành tinh này và những người còn sống sót phải quyết định xem ai sẽ được tiếp cận nguồn thức ăn hạn hẹp còn lại. Cuốn sách đó nêu lên những vấn đề thú vị về triết học, như là ai quan trọng hơn trong việc tạo dựng một xã hội mới, một bác sĩ hay một họa sĩ? Một luật sư hay một người tù? Bạn sẽ để ai sống, và sẽ để ai chết?

Tôi khẳng định rằng Lucifer’s Hammer là một câu chuyện về sự sinh tồn và giá trị của mỗi cá thể. Scott thì nói rằng đó là một bài bình luận mang tính chính trị về kinh tế xã hội của những năm bảy mươi của thế kỷ trước. Trina và Steve, những người chưa đọc cuốn đó, tránh xa vụ cãi cọ và chỉ rên lên mỗi khi ai đó trong hai chúng tôi nói một từ dễ dãi hay hơi hợm.

Nhưng tranh cãi với Scott về sách vở thật là thích.

Cho tới khi Scott nhìn tôi và nói, “Này, cậu còn ướt hơn cả cái xe đấy.”

Mà điều đó là sự thực. Lau rửa xe, hóa ra cũng cần sự phối hợp cơ thể chẳng kém gì nhảy múa. Và mặc dù tôi có thể dễ dàng dàn xếp bất đồng giữa mọi người, nhưng sự phối hợp cơ thể có vẻ chẳng phải là điểm mạnh của tôi.

Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra với tôi. Tôi thực sự không biết. Cứ như là trong một giây tôi bị chế ngự bởi linh hồn của một cô gái khác, kiểu cô gái tán tỉnh như là Trina hay Geri Lynn. Tất cả những gì tôi biết là, một giây sau đó tôi nói, “Vậy à?” và ném miếng mút vào Scott, trúng ngay vào giữa ngực. “Chào mừng cậu gia nhập hội.”

Điều tiếp theo tôi biết là Scott đuổi theo tôi khắp bãi đậu xe, dọa sẽ đổ cả xô nước xà phòng lên đầu tôi nếu cậu ấy bắt được tôi. Mọi người dùng hết mọi việc lại và cười...Tất cả mọi người ngoại trừ Geri Lynn.

Chị ấy đi phăm phăm về phía chúng tôi, trông đầy vẻ tức giận.

“Trông anh này”, chị nói với Scott – “Anh ướt hết rồi.”

Scott nhìn xuống người mình và nói “Chỉ là nước thôi mà, Geri.”

“Nhưng chúng ta không thể cứ thế này mà đi tới cửa hàng được,” chị ấy nói, dậm dậm một chân đi giày để cói của mình. “Anh ướt sũng rồi.”

“Nó sẽ khô đi mà”, Scott nói. Vào lúc đó, chúng tôi đã rửa xong xe của cậu ấy, vậy nên cậu ấy trao cái xô nước lại cho tôi, và tôi cảm thấy đôi chút thất vọng vì cậu ấy không đổ nó lên đầu tôi như đã đe dọa. Đứng có hời tôi tại sao.

“Phải mất vài tiếng ấy!” – Geri hét lên.

“Thôi mà, Geri”, tôi nói, “Bọn em chỉ đùa chút thôi. Hơn nữa, chẳng có ai ở Compusive để ý...”

“Tôi để ý”, Geri Lynn nói, thực sự là trông như sắp phát khóc. “Tôi quan tâm, điều đó có quan trọng không?”

Đó là khi tôi biết rằng chuyện này không chỉ vì một cái áo phông bị ướt, cũng chẳng phải là việc tôi có thể dàn xếp được. Chuyện này chắc hẳn có liên quan tới cảm giác bất an của Geri về chuyện vào đại học, và Scott vẫn còn một năm ở trường trung học, và có thể, mặc dù tôi không biết chắc, chuyện này còn liên quan tới những trái tim nhỏ trong cuốn sổ của Geri.

Nhận ra điều đó, tôi quay đi và tới chỗ Trina và Steve và các cô gái nữ trầm, vợ lấy một miếng mút mới và trở nên đặc biệt bận rộn với chiếc ô tô mui kín mà họ đang lau rửa.

“Có vẻ như có rắc rối trên thiên đường rồi”, Trina nói như hát, bắn một cái nhìn qua vai tới Geri và Scott. Họ đang đứng ở rìa bãi gửi xe, cạnh xe của cậu ấy, nói chuyện với nhau một cách rất sôi sảng, nhưng đáng tiếc là không thể nghe thấy gì, ít ra là đối với chúng tôi.

“Tớ chưa bao giờ nghĩ họ là một cặp đẹp đôi”, Liz Chán đời nói. “Geri quá là đòi hỏi. Mà cái trò uống Diet Coke đã bay hết ga đó là sao?”

“Thôi nào”, tôi nói bởi vì tôi cảm thấy có lỗi. Tôi biết họ cãi nhau không phải là lỗi của tôi, chính xác đấy, nhưng lẽ ra tôi không nên ném miếng mút đó vào cậu ấy. Cho bạn trai của một cô gái khác mượn sách thì đi một nhẽ. Ý tôi là dù sao thì Scott và tôi cũng là bạn. Nhưng ném miếng mút ướt vào cậu ấy? Chuyện đó đâu có dễ tha thứ. “Geri là người tốt mà.”

“Rồi thì chị ta sẽ trở thành kẻ cô độc”, Brenda Khó nhằn tuyên bố, “nếu chị ta không xem lại bản thân mình đi. Hành hạ người ta cũng phải có giới hạn chứ.”

“Ừ” Trina lẩm bẩm bằng cái giọng chỉ có tôi nghe được, “nhưng nếu họ chia tay, thì cậu ấy sẽ tự do, và cậu có thể rủ cậu ấy đi chơi, Jen ạ, như tớ đã bảo cậu từ hồi đầu năm.”

“Trina!” – tôi sốc. Ý tôi là, tội nghiệp Geri! Tội nghiệp Scott!

Khi đó, thầy Hall, người thu tiền, đi tới và vỗ vỗ tay.

“Tán gẫu thế đủ rồi!” thầy nói, chòm râu ngắn của thầy rung rung. “Làm việc đi nào các em! Làm đi!”

Ngay khi đó Luke xuất hiện, cứ như từ trong không khí hiện ra vậy. Ý tôi là tôi chẳng thể thấy cái limo của anh ấy đâu.

“Luke!” – tôi không thể không thốt lên khi. Rồi tôi vội vàng nói thêm, “Ý em là Lucas.”

“Chào”, Luke nói và cười toe toét khi anh băng qua bãi gửi xe đi về phía chúng tôi. Không giống như tất cả chúng tôi, Luke không mặc áo bơi và quần soóc. Anh ăn mặc rất chỉnh tề với quần jeans và một cái áo vải flanen, nhưng có thể Luke cho rằng một cậu học sinh trung học sẽ mặc như thế để đi rửa xe. “Xin lỗi anh tới muộn.”

“Chà, anh đã tới rồi.”, Trina thốt lên, nhảy về phía anh ấy. “Thật là tuyệt quá! Jen không chắc là anh sẽ tới được.”

Sự thực là Luke và tôi chưa bao giờ bàn về kế hoạch cuối tuần của anh ấy. Tôi cứ tưởng rằng anh ấy sẽ ở lại biệt thự bên hồ và xuất hiện ở trường vào thứ hai. Tôi chẳng bao giờ tưởng tượng rằng anh ấy có thể... lại muốn chơi bởi với một nhóm học sinh trung học. Tôi cảm thấy đôi chút có lỗi vì đã không hỏi xem anh có muốn tham gia với chúng tôi hay không.

Nhưng rõ ràng là Luke chẳng cần có giấy mời.

“Kế hoạch thay đổi rồi”, Luke nói, vẫn đang cười toe toét với Trina. “Hơn nữa, có vẻ các bạn cần mọi sự hỗ trợ có thể. Số xe phải rửa xếp hàng dài tới tận quán thịt bò nướng Rax kia.

Trina chạy đi kiểm xô và mút cho Luke, và rất nhanh chóng, tôi không thể tin vào mắt mình khi thấy anh bắt đầu rửa xe cùng với chúng tôi, cười đùa và tôi thấy là có vẻ như anh ấy thực sự cảm thấy rất vui vẻ. Mọi người đều như vậy. Ý tôi là ai cũng vui vẻ.

Tất cả mọi người, ngoại trừ Scott và Geri. Họ vẫn đang tiếp tục tranh cãi ở đầu kia của bãi đậu xe. Tôi cố gắng không nhìn, cũng cố gắng không tự nhủ rằng tất cả là lỗi của tôi, nhưng điều đó thật là khó khi Geri đột nhiên rít lên, “Tốt thôi! Nếu anh cảm thấy như vậy thì chúng ta chia tay!” rồi bắt đầu lao vào quán Chi Chi. Tôi đoán là chị ấy sẽ đi vào nhà vệ sinh nữ và khóc cho thỏa.

Scott gọi với theo chị ấy, nhưng vô ích. Geri khóc lóc chạy vào tòa nhà, nước nở cũng ầm ĩ gần bằng Cara sau một đợt bò rống đặt biệt khó nghe.

Tôi đặt miếng mút của mình xuống. Giờ thì tôi đã biết mình sẽ làm gì ở đâu cả buổi chiều nay.

Nhưng trước khi tôi có cơ hội đuổi theo Geri, trước khi tôi có cơ hội để thốt ra một lời an ủi nào đó thì Scott rõ ràng là đang rất buồn khi tôi đi ngang qua cậu ấy trên đường vào nhà hàng, hậm chí trước khi tôi có thể đi được một bước thôi, - Luke, người có vẻ như không biết về cái vụ cãi cọ đã thốt lên, “Trời ạ, ở ngoài này nóng thật.”

Và anh cởi áo ra.

Annie

Vấn – Đáp

Hãy gửi tới Annie mọi khúc mắc, những tâm tư tình cảm rắc rối nhất của bạn. Mạnh dạn lên, bạn dám không! Mọi thư từ gửi cho Annie sẽ được đăng lên tờ Register của trường trung học Clayton. Chúng tôi đảm bảo tên và địa chỉ e-mail của người gửi sẽ được giữ kín.

Annie thân mến,

Tôi thực sự đã phải lòng bạn gái của thằng bạn thân

nhất của tôi. Tôi phải làm gì?

Ký tên: Kẻ nặc danh

Kẻ nặc danh thân mến,

Đừng làm gì cả, nếu bạn muốn bảo vệ tình bạn của mình. Bạn chỉ có thể bày tỏ sau khi bạn của bạn và cô ấy đã chia tay. Khi đó, và chỉ khi đó, bạn mới có thể mời cô ấy đi chơi...Nhưng hãy đợi sau khi họ đã có một khoảng thời gian thích hợp để nguội ngoai.

Đừng ngạc nhiên nếu anh bạn đó sẽ vẫn giận bạn, cho dù bạn đã thực sự đợi cho tới khi họ chia tay. Bạn bè thì không hẹn hò với người thương của bạn mình ... ngay cả người cũ cũng không được.

-Annie

10. Chương 08

TÁM

Đầu tiên tôi chẳng nghĩ gì về điều đó. Việc Luke cởi áo ra ấy. Cả nửa số anh chàng ở bãi rửa xe đã cởi áo

Vậy anh ấy cởi áo ra thì đã làm sao? Có gì ghê gớm đâu. Tôi có việc quan trọng hơn phải lo, như là việc của trường trung học Clayton ấy. Cặp đôi của trường có vẻ như đang tan vỡ ngay trước mắt tôi và có thể - tôi biết không phải hoàn toàn, nhưng một phần nào đó, có thể - là bởi vì tôi.

Nhưng hơi thở rít lên của Trina đã ngăn tôi lại ngay khi tôi đang định chạy theo Geri.

Tôi không biết tại sao điều đó lại ngăn tôi lại. Nhưng đúng là như vậy. Tôi dừng lại ngay chỗ mình đang đứng và rồi từ từ quay lại.

Tôi nhìn Trina. Ánh mắt bạn ấy dán chặt vào Luke. Và không chỉ là vào cơ bụng thực sự là ấn tượng của anh ấy, lớp lông vàng rải rác trên ngực anh ấy trước khi lan xuống bụng và biến mất vào trong cái cặp quần Levi's, các bắp tay vô cùng ấn tượng của anh ấy...

Không phải là những thứ đó không đáng kể để người ta nhìn chăm chăm. Rất đáng là khác,

Không, cái hình xăm trên cánh tay của Luke, ngay bên dưới vai phải của anh, chính là thứ thu hút sự chú ý của Trina.

Cái hình xăm tên Angelique.

“Ôi trời...” – Trina bắt đầu nói. Nhưng cô nàng không thể kết thúc câu nói được bởi vì tay tôi đã bịt chặt mồm cô nàng.

“Ừm, ừm” – Trina nói một cách khấn khiết trong lòng bàn tay tôi. Nhưng tôi vẫn kẹp cứng cô nàng.

“Im mồm đi rồi đi với tớ”, tôi rít vào tai cô nàng, rồi kéo cô nàng về phía cửa quán Chi Chi.

“Nhưng ừm ừm...”, Trina cố nói, nhưng tôi không buông ra.

“Mấy em kia,” thầy Hall nói một cách khó chịu khi chúng tôi đi qua, “đây không phải lúc chơi trò chơi đâu. Ta còn phải rửa nhiều xe lắm.”

“Vâng, em biết ạ. Bọn em sẽ ra ngay, thưa thầy.” Tôi cam đoan với thầy. “Chúng em chỉ vào nhà vệ sinh một phút thôi!”

Rồi tôi kéo Trina vào tiền sảnh của Chi Chi, và đẩy cô nàng vào nhà vệ sinh nữ...cuối cùng tôi đã có thể bỏ tay ra khỏi miện cô nàng.

“Chúa ơi, Jen!” – cô nàng thốt lên. “Đó là Luke Striker! Anh chàng mới tới là Luke Striker.”

“Suyt.” Phải mất một lúc mắt tôi mới có thể thích nghi với sự tối tăm của nhà hàng sau khi đã ở bên ngoài nắng chói chang quá lâu. Thế nhưng tôi chẳng cần nhìn cũng biết rằng không chỉ có mình chúng tôi ở đây. Tôi có thể nghe thấy tiếng Geri sụt sịt ở gian cuối cùng...

Ít nhất là cho tới khi chị ấy nghe thấy từ Luke Striker.

“Tôi biết mà!”, Geri Lynn xô ra khỏi ngăn đó như là một con ngựa chưa thuần lờng ra khỏi bãi rào. “Tôi đã biết là anh ta trông quen mà! Lucas là Luke Striker?”

“Nghe này”, tôi nói, nhìn hết người này tới người kia. Khuôn mặt của Trina đỏ bừng vì nắng và phấn khích. Geri thì vẫn còn sừng húp húp sau trận khóc lóc. Nhưng cả hai đều mang một vẻ mặt quan tâm đầy đầy háo hức. “Được rồi. Đúng đấy, Lucas là Luke Striker. Anh ấy tới đây để nghiên cứu cho một vai diễn. Và chính thầy Lewis đã đề nghị mình phải giữ bí mật về thân phận thực sự của Luke, vậy nên hai người phải...”

Nhưng cứ như thể tôi đang nói với mấy đứa bé hai tuổi vậy. Bởi vì thay vào một cuộc nói chuyện có lý trí, Trina và Geri quay sang nhau và bắt đầu nhảy lên nhảy xuống, hò hét xé phổi: “Luke Striker! Luke Striker! Luke Striker!”

“Này,” tôi nói, thực sự lo rằng cả nửa số người trong nhà hàng sẽ chạy tới đây. “Thôi đi nào. Tôi đã bảo hai người rồi, đây là một bí mật...”

“Chúa ơi, tớ đã biết đó là anh ấy mà,” Trina dừng nhảy đủ lâu để nói. “Tớ biết điều đó ngày hôm trước trong bữa trưa, khi anh ấy nói là anh ấy ăn chay. Bởi vì cậu biết tớ cũng thôi ăn thịt sau khi đọc trong Teen People là Luke ăn chay kể từ thời đóng Thiên Đường nâng đỡ chúng ta.

“Chị đã biết anh ấy là Luke Striker mà,” – Geri nói, “trong buổi họp của tòa soạn tối qua. Em biết đấy Jen, khi anh ấy nói về quyền được riêng tư của các ngôi sao ấy? Chị thế là khi anh ấy nói thế, chị thực sự đã tự nhủ, Anh ấy giống Lancelot trong Lancelot và Guinevere quá, không hiểu anh ấy có phải LÀ Luke Striker không nhỉ?”

“Này hai người!” Tôi hét lên bằng chất giọng cực cần nhất, thứ tôi chỉ dùng khi đi trông trẻ và bọn nhóc bắt đầu xít xốt cà chua vào nhau hay gì

Điều đó thực sự đã có tác dụng. Cả Trina và Geri thôi nói và quay ra nhìn tôi.

“Nghe này,” tôi nói nhỏ và đều đều. “Thân phận thực sự của Luke phải được giữ bí mật. Không ai được biết sự thực, hiểu chưa? Đó là điều anh ấy muốn. Anh ấy tới đây bởi vì anh ấy đang nghiên cứu một vai diễn. Anh ấy không thể nghiên cứu được nếu mọi người không cư xử bình thường. Và nếu tin anh ấy thực sự là Luke Striker lan ra, sẽ chẳng ai cư xử với anh ấy bình thường nữa, đúng vậy không?”

Trina và Geri trao đổi ánh mắt với nhau.

“Tớ hoàn toàn tôn trọng điều đó”, Trina nói. “Luke quả thật rất nghiêm túc với công việc của mình, và cũng là người trong nghề, tớ sẽ chẳng bao giờ làm điều gì gây ảnh hưởng tới các mục tiêu sáng tạo của anh ấy. Tớ sẽ không nói một lời nào với bất cứ ai.”

Không kém cạnh, Geri ra dấu bằng ngón tay theo kiểu Nữ hướng đạo sinh. “Chị sẽ mang điều đó xuống mồ.”

Lần đầu tiên kể từ khi Luke cởi áo ra – không, kể từ khi Geri bắt đầu hét vào mặt Scott – tôi cảm thấy dễ thở đôi chút.

“Được rồi”, tôi nói. “Tốt. Vậy là đồng ý nhé. Không ai trong hai người sẽ nói một lời nào với bất cứ ai về việc Luke không thực sự là...”

“Chúa ơi”, Trina nói, và vỗ vào trán mình. “Tại sao tớ lại nói với Steve là tớ sẽ đi Spring Fling với cậu ấy khi lẽ ra tớ có thể đi với Luke Striker?”

“Đừng có mơ”, Geri nói. “Anh ấy sẽ đi với tôi.”

Tôi không thể tin nổi vào những gì mình vừa nghe. “Hai người không hề nghe một lời nào tôi vừa nói à?”

“Có, biết rồi”, Trina nói. “Thề là giữ bí mật, cái này cái nọ. Nhưng tớ vẫn có thể mơ về anh ấy, đúng không?”

“Tôi không còn ai để đi cùng tới Spring Fling nữa,” Geri nói, mở ví và lấy thỏi son ra. “Nên giấc mơ của tôi sắp trở thành sự thực. Tôi sẽ ra ngoài đó và mời anh ấy đi cùng ngay bây giờ.”

Tôi nhìn Geri đầy kinh hoàng. “Hỏi ai cơ? Luke á? Đi tới Spring Fling? Nhưng...nhưng em tưởng chị sẽ tới đó với Scott!”

“Không phải như hế nữa”, Geri nói, tô một lớp son bóng lên môi đầy chuyên nghiệp.

Tôi không thể tin nổi điều mình vừa nghe. Ý tôi là tôi đã ngờ điều đó sẽ xảy ra nhưng chính chị ấy thốt ra như vậy... “Chị và Scott chia tay? Thật à? Như thế này ư?”

“Đúng vậy.” Có vẻ như đã hài lòng với những gì mình thấy trong gương, Geri thả thỏi son vào trong ví và quay lại phía tôi. “Và đừng tìm cách thuyết phục chị trở lại với cậu ta, Jen ạ. Chị biết em nghĩ bọn chị là một cặp đẹp đôi, nhưng sự thực là, như thế này thì tốt hơn cho cả hai. Cuối mùa Hè này chị sẽ tới học ở UCLA(19), và cậu ấy vẫn còn một năm nữa ở Clayton này, vậy nên...như thế sẽ dễ dàng hơn. ”

Nhìn vào cái cách Geri nói ra điều đó, tôi biết chị ấy đang nói thật.

Thế nhưng, bất kể lời cảnh báo của chị ấy, tôi vẫn cảm thấy mình phải nói điều gì đó.

“Trước kia hai người từng cãi nhau rồi mà, nhưng rồi hai người luôn biết cách hòa giải. Chị đừng nên nghĩ nặng nề quá, Geri ạ. Có thể chị sẽ thấy khác đi sau khi có thời gian để nghĩ kỹ về chuyện này.”

“Lần này thì không,” Geri Lynn nói. Chị thò tay vào trong túi và lấy ra cuốn sổ của mình. Cuốn sổ hện hò. Cuốn sổ chị đã từng cho tôi xem, cuốn sổ có những trái tim ở trong đó. Chị ấy mở nó ra, lấy một cây bút, và vạch một chữ X lớn màu đen khắp cả trang của ngày hôm nay.

Tôi không thể không nhận thấy số lượng các trái tim trong phần lịch tháng đã giảm xuống thê thảm khoảng 6 hay 7 tuần qua. Kiểu như là chẳng có gì cả. Hoặc là Geri đã chèn nhét việc ghi chép những khoảnh khắc thân mật nhất của họ, hoặc là chị ấy và Scott đã lâu rồi chẳng có gì khoảnh khắc nào như thế nữa...

Lời tuyên bố tiếp theo của chị ấy làm rõ bí ẩn này.

“Không”, Geri nói, “chuyện này đã âm ỉ từ lâu rồi, Jenny ạ. Từ lâu rồi chị đã cảm thấy Scott và chị ngày càng xa nhau. Bọn chị không có những mối quan tâm chung... các mục đích chung. Em có thể tin nổi là cậu ấy còn chẳng muốn tới Spring Fling? Cậu ấy muốn tới dự một buổi tiệc phản Spring Fling gì đó mà Kwang sẽ tổ chức...”

Tôi biết rõ về bữa tiệc phản Spring Fling của Kwang. Thực sự ra tôi đã định tới dự.

“Vậy là chị sẽ mời anh ấy đi cùng?” – Trina hỏi. Rõ ràng là Trina hoàn toàn phớt lờ sự thực rằng trái tim của Geri – đó là chưa kể của cả Scott nữa – có thể là đang tan nát. Tất cả những gì bạn ấy muốn biết là kế hoạch của Geri với Luke Striker là gì. “Ý em là Luke ấy? Chị sẽ bước đều bước tới chỗ anh ấy và mời anh ấy đi cùng tới Spring Fling?”

“Cứ tin là như thế đi.” Geri nói, xoay vai lại. “Tránh đường.”

“Đợi đã”, Trina nói. “Mời Luke Striker tới Spring Fling là ý tưởng của tôi. Tôi nghĩ tới việc đó trước!”

“Nhưng cô đã có người đi cùng rồi mà, chẳng phải vậy sao?” – Geri ngọt ngào nhắc nhở.

“Không lâu nữa đâu”, Trina tuyên bố, và chạy cuống cuồng về phía cửa nhà vệ sinh.

“ĐỢI ĐÃ!” Geri thực sự là suýt gãy cổ khi lao theo Trina.

Tôi không thể tin vào điều mình đang thấy. Ý tôi là đây là hai con người mà tôi luôn coi như là các phụ nữ trẻ tuổi chín chắn – hai con người với trí tuệ sắc bén và sự độc lập mà tôi luôn phải ghen tỵ và ngưỡng mộ – và họ thực sự là đang cắn xé nhau. Mà tất cả chỉ vì một ANH CHÀNG!

“Này hai người,” tôi hét lên, chạy bổ theo họ xuyên qua sảnh của quán Chi Chi tới bãi gửi xe. “Hãy nhớ là các cậu đã hứa sẽ không...”

Nhưng tôi chẳng bao giờ phải nhắc nhở Trina và Geri không được kể với bất cứ ai về danh tính đích thực của Luke nữa. Bởi vì khi tôi đuổi kịp họ, họ đang đứng ở ngoài rìa của một đám đông lớn quanh Luke và cái xe anh đang rửa.

Chỉ có điều giờ đây Luke đang ở trên nóc xe, điên cuồng hét vào một cái di động trong khi anh cố gắng tránh né những bàn tay đang vươn ra cố gắng túm lấy anh của khoảng bảy mươi năm người bao gồm Những Kẻ Hát Rong, các cô phục vụ của Chi Chi, những bà nội trợ tình cờ đang trên đường tới siêu thị, và thậm chí là mấy anh chàng đi xe tải nhẹ, tất cả đều đang hét lên “Luke!Luke!LUKE”

“Ôi trời ơi, các cậu”, tôi hét lên với Trina và Geri khi tôi trông thấy đang vật lộn để tránh các bàn tay đang sờ soạng xung quanh anh. “Các cậu đã làm gì vậy?”

“Bọn chị chẳng làm gì cả”, Geri nói và nhún vai. “Bọn chị ra tới đây thì đã thấy họ như vậy rồi.”

“Chắc tớ không phải người duy nhất ở Clayton biết về hình xăm Angelique của Luke Striker”, Trina nói một cách rầu rĩ.

Geri giậm chân bực bội. “Bây giờ làm sao tôi có thể mời anh ấy tới Spring Fling được đây! Tôi còn chẳng thể tới gần anh ấy được!”

Cứ làm như thể điều đó là điều tệ hại nhất trên đời này vậy. Tội nghiệp Luke sắp sửa bị xé thành từng mảnh, ấy thế mà điều các fan hâm mộ cuồng nhiệt nhất của anh chỉ lo lắng là làm sao có thể mời anh ấy tới Spring Fling?

Tôi nhìn Luke. Anh ấy không có vẻ gì sợ sệt hay gì cả - dù chắc chắn tôi sẽ phát khiếp nếu tôi ở vào địa vị của anh. Anh đập máy và cố gắng nói chuyện lý lẽ với bảy phụ nữ hoang dã đang gào thét quanh mình.

“Mọi người nghe này”, anh ấy nói. “Tôi sẽ ký tên cho tất cả các bạn. Thật đấy. Nhưng hãy làm lần lượt từng người một, được chứ?”

Chẳng ai nghe cả. Các cô gái ẩn bút và tờ thực đơn của Chi Chi vào anh từ mọi phía. Tụi nữ cao là tệ nhất. Karen Sue Walters còn đề nghị Luke ký vào ngực của cô ta, tôi đoán là bởi vì cô ta chẳng thể tìm thấy mẫu giấy nào cả.

Nhưng đội nữ trầm cũng chẳng cư xử khác hơn. Thậm chí tôi còn thấy Liz Chán đời – chỉ có điều bây giờ trông bạn ấy không có vẻ buồn chán nữa – trèo lên nóc ô tô và dang tay ôm lấy chân Luke. Anh ấy suýt nữa thì mất thăng bằng và ngã. Nhưng Liz chẳng có vẻ quan tâm. Cô ấy ôm lấy chân anh thốn thức, “Luke! Ôi Luke! Em yêu anh!”

Thế này thì thảm hại quá. Tôi phải thừa nhận, tôi cảm thấy bẽ mặt vì giới tính của mình.

Nhưng mà không chỉ có các cô gái thôi đâu. Thậm chí một số anh chàng cũng cư xử như là đồ ngốc vậy. Tôi nghe thấy một anh chàng đội mũ lưỡi trai in chữ John Deere nói với bạn mình, “Tớ sẽ kiếm một chữ ký và bán nó trên eBay!”

Còn thầy Hall? Thầy Hall, người thầy giáo lẽ ra phải hiểu biết hơn ấy? Thầy hóa ra lại là tệ nhất. Thầy ấy hét lên với Luke, “Anh Striker, anh Striker, liệu tôi có thể gửi cho anh xem kịch bản tôi đang viết không? Đó là một vở hài kịch về sự trưởng thành của một thanh niên trẻ trong khi làm việc tại một dàn hợp xướng chính của Broadway. Tôi nghĩ anh sẽ rất phù hợp với vai đó!”

Tôi chỉ thấy có một vài người ở bãi đậu xe có vẻ như đang đứng ngoài cuộc. Một trong số đó là Scott. Cậu ấy đang đứng dựa vào xe của mình, chỉ quan sát, một cột trụ của sự sáng suốt giữa một biển điên rồ.

Tôi chạy bỏ về phía cậu ấy. Tôi hoàn toàn quên mất chuyện của Geri Lynn. Tất cả những gì tôi có thể nghĩ tới là nếu không có ai làm gì cả, và làm nhanh lên, Luke sẽ bị xé thành hai mảnh, giống như là Mel Gibson trong phim Braveheart, chỉ có điều là do người hâm mộ của anh ấy làm chứ không phải quân Anh.

“Cậu có nghĩ ta nên gọi cảnh sát không?” – Tôi hỏi Scott một cách lo lắng. “Ý mình là, mình không muốn gọi cảnh sát tới xử lý các bạn mình nhưng...”

Nhưng giải pháp khác duy nhất mà tôi có thể hình dung ra là tự mình cố giúp Luke – ngoại trừ tôi không biết mình sẽ phải làm như thế nào. Ý tôi là đám đông vây quanh cái xe anh ấy đang đứng có độ dày bằng khoảng mười người. Chẳng có ai cách nào tôi có thể tới chỗ anh ấy được...

“Đừng lo”, Scott nói. “Đã làm rồi.”

Tôi chớp mắt nhìn cậu ấy. “Đã làm rồi...Cậu gọi cảnh sát rồi à?”

Cậu ấy giơ điện thoại lên. Và ngay khi cậu ấy nháy mắt với tôi, từ xa tôi có thể nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát hú rền rĩ.

“Cảm ơn cậu”, tôi nói, cảm thấy như trút được gánh nặng ngàn cân.

“Vậy mình đoán anh ấy không hẳn tới đây để học”. Scott nói, nhét điện thoại vào trong túi.

“Gi cơ” – Tôi đang mãi nhìn một chị phục vụ Chi Chi đang xô đẩy vì chữ ký mà Luke vừa ký cho chị. “À không. Anh ấy chỉ đang nghiên cứu cho vai diễn thôi.”

“Thầy Lewis và Ban giám hiệu có biết không?”

“Có. Đó là ý tưởng của họ mà.”

Scott lắc đầu. “Họ có thể sẽ từ chối bình luận về việc này. Quá tệ. Nhưng dù sao đây vẫn là một câu chuyện rất hay.”

Sự thực rằng Scott có thể nghĩ về tờ Register vào một lúc như thế này khiến cho tôi cảm thấy rằng cậu ấy chẳng lo lắng cho Luke lắm.

Hoặc là quá buồn bực vì chuyện với Geri.

“Scott, mình...”

Mình rất tiếc về chuyện của cậu và Geri Lynn. Đó là điều tôi định nói.

Nhưng ngay khi đó ba sự việc khác nhau đã xảy ra. Đầu tiên là xe tuần tra của Hạt Duane tiến vào bãi đậu xe, hú còi om sòm. Thứ hai là một chiếc limo màu đen – cũng vẫn chiếc đến đón Luke sau giờ học mỗi ngày, tôi đoán vậy – xuất hiện từ đằng sau nhà hàng, cứ như thể nó đã ở đó ngay từ đầu.

Và thứ ba là Geri Lynn chạy tới chỗ chúng tôi, mắt chị ấy sáng trưng.

“Hai người có tin nổi không?” chị ấy hỏi. “Tôi đến chết mất vì chẳng ai có máy ảnh cả. Cuối cùng đã có chuyện gì đó xảy ra ở cái thị trấn tỉnh lẻ này, và chúng ta chẳng có cách nào để ghi lại cả!”

Tôi không thể đoán được liệu chị ấy đã mời được Luke cùng đi tới Spring Fling được hay chưa. Tôi đoán là chưa, bởi vì đám đông quanh anh ấy có vẻ vẫn khá dày đặc. Rất nhiều người đã lùi lại khi thấy xe cảnh sát, và thêm nhiều nữa dân ra khi viên sĩ quan cảnh sát, một người cực kỳ to lớn, tiến bước tự tin vào giữa cái đám chí chóc đó. Thế nhưng Luke vẫn chưa xuống khỏi nóc xe.

“Giá mà có Kwang ở đây!” – Geri nói đầy tiếc nuối. “Di động của cậu ta chụp được ảnh!”

Viên sĩ quan cảnh sát đã vượt qua được đám đông và tiến tới cái xe. Ông ấy nói gì đó với Luke. Anh ấy cười với ông đầy vẻ biết ơn, rồi trèo từ trên nóc xe xuống trong khi viên cảnh sát chặn các fan cuồng lại, những người không hiểu vấn đề ấy. Tôi rất tiếc phải nói rằng phần lớn tụi nữ cao, trong đó có cả Trina, thuộc vào nhóm đó.

“Thôi nào, mọi người”, viên cảnh sát nói, khi chiếc limo đỗ lại trước Luke và anh nhanh chóng biến mất vào trong đó. “Hết trò để xem rồi. Đừng có làm tắc nghẽn giao thông...” Bởi vì tất nhiên là tất cả những cái xe đi ngang qua Clayton Mall Road đã chậm cả lại để người trong xean sát chuyện quái lạ đang xảy ra ở buổi rửa xe của Những Kẻ Hát Rong.

Trina vội đi về phía chúng tôi. Trông cô nàng vừa bưng bưng vừa bực tức.

“Cậu có thấy không?” – cô nàng hỏi. “Anh ấy cứ đi vào trong xe limo như thế mà chẳng nói một lời với bất cứ ai! Tớ còn chẳng xin được chữ ký của anh ấy! Sau bao nhiêu năm ủng hộ anh ấy như vậy...”

“Ủng hộ ghê gớm nhỉ”. Tôi nói. “Các cậu hành hạ anh ấy thì có!”

“Không phải tớ”, Trina nói. “Đó là Karen Sue Walters. Cậu có thấy cô ta không, cô ta bắt anh ấy ký vào ngực mình ấy? May mà mẹ cô ta không có ở đây...”

Tôi để ý thấy rằng, đằng sau chúng tôi, Scott và Geri lại sa vào một cuộc đối thoại trông có vẻ như là khá căng thẳng khác. Tôi nắm lấy cánh tay Trina và kéo cô nàng đi ra xa một chút, để cho họ được riêng tư. Cũng gọi là tương đối riêng tư.

“Nghe này, nếu tớ viết cho Luke một lá thư, cậu có thể chuyển nó cho anh ấy không?” – Trina hỏi tôi. “Ý tớ là chắc hai người thân thiết lắm, nếu như anh ấy cho cậu biết về bí mật của anh ấy.”

“Trina”, tôi lắc đầu nói. Chiếc limo bắt đầu lăn bánh. Vừa hay bởi vì một loạt các cô gái đã lao về phía nó và bám dính lấy các cửa sổ tối màu, cố gắng nhìn vớt vát lần cuối ngôi sao của họ. “Tớ chỉ mới biết anh ấy thôi. Ý tớ là, anh ấy chỉ tới đây để quan sát...”

Vào lúc đó, cửa nóc chiếc limo mở ra, rồi đầu và vai của Luke thò ra ngoài. Các cô nàng quanh chiếc limo gào thét và lao về phía anh, cứ như thể họ muốn giật một nắm tóc của anh vậy. Mà bạn biết đấy, đó luôn là một cách rất hay để lấy lòng một anh chàng nào đó. Không đời nào.

Tôi cứ tưởng là Luke sẽ văng ra một câu bình luận gì đó với người Clayton, bang Indiana. Tôi tưởng anh ấy sẽ hét lên Chào nhé, đồ tồi! hay Cảm ơn sự giúp đỡ vô tích sự của các người!

Nhưng không phải như vậy. Thay vào đó, anh nhìn quanh bãi đậu xe, như thể anh bỏ quên thứ gì đó. Rồi anh nhìn thấy tôi và hét lên, “Jen!”

Tất cả mọi cái đầu quay về phía tôi

“Jen!” – Luke lại hét lên. Và lần này cùng với tiếng hét là điệu bộ tay. “Đi nào!”

Tôi cảm thấy mình đang đổ bưng lên như biển hiệu quán Chi Chi.

Luke muốn tôi vào trong xe limo với anh ấy. Luke Striker muốn tôi đi cùng về phía ánh hoàng hôn – không hẳn như vậy, bởi vì giờ mới khoảng một rưỡi chiều. Trong chiếc limo của anh ấy.

“Ôi trời ơi”, tôi nghe thấy Trina thở bên cạnh tôi. “Phải rồi. Anh ấy chỉ mới biết cậu. Vì thế mà anh ấy đang hét gọi tên cậu. Cậu đấy, Jen ạ. Anh ấy muốn cậu đấy.”

Tôi lắc đầu. “Không”, tôi nói. “Không phải như vậy...”

Bởi vì không phải như vậy. Lời nói của anh ấy, giọng điệu buộc tội của anh ấy, đôi mắt xanh rực cháy của anh ấy vào ngày hôm đó bên ngoài nhà vệ sinh nữ sẽ mãi mãi hằn sâu trong ký ức của tôi. Không, hoàn toàn không phải như vậy.

“JENNY!” Luke bắt đầu có vẻ trở nên điên rồ.

“Anh ấy muốn có cậu”, Trina nói lần nữa. “Sao cậu không đi?”

Nhưng làm sao tôi có thể đi được? Làm sao tôi có thể đi được, với tất cả những cô gái đó bu đặc quanh xe limo của anh, bắn về phía tôi cái nhìn hình viên đạn? Và thêm nhiều xe cảnh sát tạt vào Clayton Mall Road (rõ ràng là viên sĩ quan đã gọi hỗ trợ.)?

“Vì Chúa”, Trina nói. “ĐI ĐI!”

Rồi thì cô nàng đẩy tôi rất mạnh từ phía sau. Lẽ ra tôi đã ngã nếu không có viên sĩ quan tử tế nào đó đã nắm lấy cánh tay tôi, dẫn tôi đi qua đám đông đang la hét quanh xe của Luke, rồi kéo mạnh cánh cửa vào băng ghế sau và đẩy tôi vào trong...

Và đóng sập cửa đằng sau tôi.

Luke trượt từ trên cửa nóc xuống và nhấn nút đóng nó lại.

“Đi nào,” anh ấy gọi người tài xế. “Chúng ta đi thôi!”

Vậy là chúng tôi đi

Annie

Vấn – Đáp

Hãy gửi tới Annie mọi khúc mắc, những tâm tư tình cảm rắc rối nhất của bạn. Mạnh dạn lên, bạn dám không! Mọi thư từ gửi cho Annie sẽ được đăng lên tờ Register của trường trung học Clayton. Chúng tôi đảm bảo tên và địa chỉ e-mail của người gửi sẽ được giữ kín.

Annie thân mến,

Mình có thích một ng

ời. Mình gọi anh ấy là Chuck. Dù sao thì Chuck nói là anh ấy cũng thích mình. Nhưng vấn đề là Chuck không bao giờ gọi cho mình. Mình thì gọi cho anh ấy có đến năm lần mỗi ngày, thêm vào đó mình nháy máy cho anh ấy ít nhất cũng từng đó lần, và nhắn tin cho anh ấy có thể tới mười bận một ngày, và gửi mail cho anh ấy nữa. Nhưng Chuck **CHẲNG BAO GIỜ** gọi điện, nháy máy, nhắn tin hay email cho mình. Hơn thế, mẹ anh ấy có vẻ thấy bức tức khi nhắc máy. Nhưng mình phải liên hệ với anh ấy bằng cách nào nếu anh ấy còn chẳng gọi cho mình. Xin hãy giúp mình với.

Ký tên: Tôi yêu Chuck.

Yêu thân mến,

Lý do Chuck không gọi, nháy máy, nhắn tin hay email cho bạn là bởi vì **BẠN KHÔNG BAO GIỜ CHO ANH ẤY CƠ HỘI!!!** Từ những gì bạn kể ở trên, cứ như thể bạn đang săn đuổi anh chàng tội nghiệp đó vậy. Bạn có nhớ bài đồng dao về Bo-Peep Nhỏ (20) không? Các bài đồng dao không phải chỉ toàn loài hát vu vơ thôi đâu. Hãy để Chuck được yên, và rồi anh ấy sẽ về nhà. Cứ cư xử bình thường rồi thì anh chàng của bạn sẽ gọi lại. Còn nếu không, thì có thể Chuck đang cố gắng nói với bạn điều gì đó đấy.

-Annie

11. Chương 09

CHÍN

Khi chú cảnh sát tử tế đó đặt tôi vào trong xe limo với Luke Striker, tôi chẳng biết phải làm gì, chứ đừng nói tới chuyện phải nghĩ gì. Ý tôi là... đây có phải là một cuộc hẹn hò không? Có phải Luke Striker thích tôi hay gì không? Tôi thừa nhận là điều đó khó mà có thể là sự thực, nhưng bạn biết đấy, những chuyện kỳ lạ có xảy ra mà.

Ngoài ra, từ mọi thông tin tôi đã đọc thì Luke vẫn đang đau đớn vì sự phản bội của Angelique Tremaine. Sao anh ấy có thể quay ngoắt một trăm tám mươi độ như thế, từ một ngôi sao điểm lệ chuyển sang...Jenny Greenley?

Và chẳng nhẽ anh ấy không nhận thấy rằng tôi không thích anh? Ít ra là không phải theo kiểu đó?

Hình như là không. Hình như là không, bởi vì anh ấy nghiêng người về phía trước và nói, “Đi tới biệt thự nhé Pete. Và cắt đuôi đoàn hộ tống nếu anh có thể.”

Tôi ngoái nhìn đằng sau chúng tôi và thấy mấy tay lái xe cả gan hơn trong đám đã ghé vào trước quán Chi Chi để xem sự kiện ồn ào đó giờ đã đang bám đuôi chúng tôi. Tôi nghĩ đó là cách họ gọi những kẻ bám theo. Ở trong các bộ phim ấy.

Mặc dù chuyện này khá là thú vị - đặc biệt là khi Pete bắt đầu vượt đèn đỏ để cắt đuôi họ - điều đó vẫn không thể làm tôi phân tán khỏi vấn đề trước mắt.

Và đó là hoàng tử bạch mã của nước Mỹ, Luke Striker, đang đưa tôi – tôi, Jenny Greenley – tới biệt thự của anh ấy.

“À”, tôi nói. Bởi vì tôi cảm thấy mình phải nói gì đó. “Lẽ ra anh không nên cởi áo ra như vậy.”

Phải rồi, quá là nhảm, tôi biết, nhưng tôi còn biết nói gì khác cơ chứ?

Luke chỉ lắc đầu. Anh ấy còn chẳng nhìn tôi. Anh ấy đang nhìn cảnh đồng quê lướt qua. Chúng tôi đang trên đường tới hồ, cách xa thị trấn khoảng 10 dặm. Chúng tôi đã xoay sở để thoát khỏi đoàn tùy tùng. Pete là một lái xe giỏi. Tôi tự hỏi không biết cảnh sát Hạt Duane xử lý đám đông tại Chi Chi như thế nào...liệu có nổi loạn hay gì không. Nếu có thì chắc là Scott sẽ như cá gặp nước. Cậu ấy thích tất cả các loại hỗn loạn.

Mặt khác, Ge có thể sẽ nổi cáu bởi vì chị ấy đi một đôi giày không thích hợp. Hay là không mang theo máy ảnh.

“Anh sẽ phải xóa cái thứ này đi mới được”, Luke nói đầy cay đắng.

Ban đầu tôi không biết anh ấy đang nói về điều gì. Rồi thì tôi nhận ra. Cái hình xăm.

“Chuyện đó chắc tệ lắm”, tôi nói từ phía bên này của chiếc limo. Trước kia tôi chưa bao giờ vào trong một cái limo. Liệu tôi có thể nói rằng – và tôi biết điều này nghe có vẻ thật ngu ngốc – nhưng chúng thật là to không? Ý tôi là có một khoảng không gian trải dài giữa ghế trước và ghế sau. Và trong khoảng không gian đó, ít ra là trong chiếc limo của Luke, có một quầy bar và tivi. Cũng khá là hay, Ý tôi là nếu bạn là người thích xem tivi trong xe.

“Ý em là,” tôi nói tiếp, “Chắc anh cảm thấy tệ lắm khi cô ấy... ý em là Angelique. Anh biết đấy, kết hôn với người khác.”

“Anh không muốn nói về chuyện đó,” Luke nói, vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ. Giờ thì đã có thể nhìn thấy hồ giữa những hàng cây. Hồ Clayton là hồ nhân tạo, nhưng nó vẫn rất đẹp. Tôi đã từng đi chèo thuyền ở đó, trên một cái thuyền phao đi thuê. Tôi chưa bao giờ thực sự xuống nước, vì tôi e mình có thể bắt gặp một cái xác hay gì đó. Nhưng nhìn nó thì vẫn thấy đẹp lắm.

Tôi có thể hiểu Luke không muốn nói về Angelique. Này nhé, nếu tôi đang hẹn hò với ai đó và rồi đột nhiên anh ta bỏ đi và kết hôn với người khác, có thể tôi cũng sẽ chẳng muốn nói về điều đó. Vậy nên tôi đổi đề tài.

“Em xin lỗi về các bạn em khi nãy”, tôi nói. “Em không biết họ bị làm sao nữa. Em chưa bao giờ thấy họ cư xử như vậy cả.”

Khi đó Luke nhìn tôi, và cứ như thể đây là lần đầu tiên anh ấy nhận thấy tôi đang ở trong xe cùng anh. Rồi thì anh làm một điều kỳ lạ nhất.

Anh ấy cười.

“Chuyện đó hả?”, anh ấy nói, lắc đầu. “Em không cần bận tâm. Chuyện xảy ra như cơm bữa ấy mà. Có gì đó xảy ra với người ta khi họ thấy một người nổi tiếng. Nó kiểu như là... Anh không biết nữa. Họ không nhận ra rằng bọn anh cũng chỉ là con người, giống như họ.”

Tôi tự hỏi liệu có phải là như thế không. Có phải vì thế mà ai cũng muốn chụp lấy Luke? Để chắc chắn rằng anh ấy thực sự là con người? Hay chỉ là để thứ hai họ có thể nói với mọi người rằng họ đã chạm vào Luke Striker?

“Nhưng em thì không”, Luke nói, làm tôi hơi giật mình. “Em không giống như vậy. Có một số người...khác biệt. Hay quá!”, anh nói thêm, khi chiếc limo dừng lại. “Chúng ta tới nơi rồi.”

Chúng tôi bước tới trước một ngôi nhà kiểu hiện đại, cộng thêm lớp ván ốp ngoài kiểu Cape Cod⁽²¹⁾ khiến cho nó càng mang dáng dấp của vùng New England⁽²²⁾. Tôi từng tới khu biệt thự ở hồ rất nhiều lần trước đây, bởi vì bố tôi thiết kế chúng và mẹ tôi trang trí chúng. Cả bố và mẹ tôi đều bị thu hút quá mức với chủ đề hàng hải của nơi này. Có rui, xà nhà quét vôi trắng, vỏ sò và các bức tranh chim mòng biển ở khắp mọi nơi, mặc dù chưa từng có ai thấy con mòng biển nào ở hồ Clayton. Đó là một cái hồ lớn nhưng hạt Duane không nằm cạnh biển.

“Em uống soda không?” – Luke hỏi, tiến tới một cái tủ lạnh hiệu Sub-Zero đồ sộ lộng lẫy.

“Vâng,” tôi nói. Điều hòa trong nhà của Luke đang bật. Nhiệt độ chắc khoảng hai mươi độ. Và tất cả những gì tôi đang mặc là bộ đồ tắm vẫn còn đang ẩm ướt và một cái quần soóc. Tôi đã phải khoanh tay trước ngực để che nhờ có thứ gì hằn lên.

Vì lý do nào đó, tất cả những điều tôi có thể nghĩ tới là điều Luke đã nói ở trong xe. Ý tôi là cái limo.

Rằng tôi khác biệt.

“Vâng, cho em xin soda”, nhưng đó là tất cả những gì tôi nói.

“Của em đây.” Luke đưa soda cho tôi. Tôi buộc phải giơ một tay ra đón lấy nó. Tôi không dám chắc là Luke có để ý thấy chuyện gì đang xảy ra với tôi không, nhưng anh ấy nói, “Chúng ta ra ban công đi.”

Và tôi nhẹ cả người khi một giây sau anh mở những cái cửa trượt bằng kính rất lớn mở ra ban công nhìn ra hồ, và chúng tôi trở lại trong ánh nắng ấm áp.

Tầm nhìn từ biệt thự thật đẹp không tin nổi. Bố tôi đã làm rất tốt việc thiết kế vị trí sân thượng. Hồ màu xanh như pha lê, xung quanh là hàng cây đang trổ lá rậm rạp trải ra phía trước chúng tôi. Có một vài vườn buồm trên mặt nước sáng lấp lánh như thủy tinh. Mặt Trời tỏa ánh sáng như thể đang giữa mùa hè, chứ không phải mùa xuân, và lũ chim kêu chiêm chiếp khắp nơi. Khung cảnh thật là yên ả, thư thái và dễ chịu.

Quá tệ là trong khoảng một tiếng nữa, nơi này sẽ tràn ngập paparazzi. Ít ra thì, sẽ như vậy khi lan tin ra rằng đó là nơi Luke Striker ở trong khi găm nhăm vết thương lòng vì bị Angelique Tremaine bỏ rơi.

Luke ngồi trên lan can và vặn nắp một chai bia mà lúc trước tôi không cảm thấy bị xúc phạm vì anh đã không mời tôi bia – vì rõ ràng tôi không phải kiểu con gái mà người ta sẽ mời bia – nhưng tôi hơi phân vân làm sao anh kiếm được chúng. Anh ấy chưa tới 21 tuổi và ở Indiana này họ kiểm tra chứng minh thư như điên luôn.

Và rồi tôi nhớ ra. Anh ấy là một ngôi sao điện ảnh. Anh ấy có thể có bao nhiêu bia tùy thích, vào bất cứ lúc nào anh ấy thích.

“Ở ngoài này thích thật”, Luke nói, sau khi đã tu một hơi dài.

Tôi nhấp món soda của mình. Nó ngon và có ga. Đúng kiểu tôi thích.

“Vâng”, tôi nói.

Khác biệt, anh ấy đã nói thế. Không phải em. Em khác. Sự thực rằng anh ấy đã mời tôi về nhà cùng anh làm tôi hơi rối loạn một chút. Ý tôi là rõ ràng anh ấy không muốn điều đó ở tôi. Anh ấy có thể nói điều đó với Trina (tôi rất tiếc phải nói vậy) hay bất cứ cô gái nào khác ở ngoài đó, tại bãi đậu xe của Chi Chi. Sao anh ấy lại bảo TÔI về nhà cùng anh ấy, nếu sex là điều anh ấy muốn.

“Anh chưa bao giờ đi học trung học”, đột nhiên Luke nói, có vẻ như là nói với cái hồ, bởi vì chắc chắn anh ấy không hề nhìn tôi. “Anh có gia sư riêng, Tất cả bọn nhóc đóng phim Thiên Đường nâng đỡ chúng ta đều như vậy. Vậy nên ngoại trừ những thứ trong phim và trên tivi, anh chưa bao giờ hiểu một trường trung học thực sự là như thế nào. Anh cứ tưởng những bộ phim John Hughes(23) chỉ là bịa ra...không hề biết... trường trung học thực sự là như thế nào. ”

Luke tợp một ngụm bia nữa, rồi hạ cái chai xuống và nhìn tôi.

“Nhưng không phải vậy”, anh nói. “Trường trung học, trong đời thực chẳng hề trong các bộ phim đó. Trong đời thực, nó tệ hơn gấp mười triệu lần.”

Tôi chỉ nhìn anh. Chứ tôi biết nói gì đây? Biểu môi chẳng? Như thế có vẻ thô lỗ.

“Những đứa ở trường của em”, Luke nói, trượt xuống khỏi lan can và bắt đầu đi dọc theo ban công, “thuộc vào hàng những kẻ thô tục nhất, hỗn láo nhất, nông cạn nhất mà anh từng gặp. Chúng có...Em có biết sự thông cảm là gì không?”

“Vâng”, tôi nói. “Biết thương người khác?”

“Chính xác. Trong phim Thiên Đường nâng đỡ chúng ta, bọn anh có một cố vấn là giáo sĩ thực sự. Ông ấy giúp bọn anh về kịch bản và những thứ khác. Dù sao thì, với ông ấy sự đồng cảm rất quan trọng. Cảm thông với những người khác. Đó là điều đầu tiên anh để ý trường trung học Clayton. Dường như không có nhiều người ở đó có khả năng để hiểu được cảm giác của những người khác.... Họ hành hạ nhấn tâm những người yếu đuối và tôn thờ kẻ mạnh.”

Tôi cảm thấy mình có trách nhiệm phải phát biểu về vấn đề này.

“Không phải vậy đâu”, tôi nói, bởi vì tôi không, và chưa bao giờ thần tượng Kurt Schraeder. “Không phải tất cả mọi người...”

“Không, tất nhiên là không phải tất cả mọi người”, Luke nhanh chóng đồng ý với tôi. “Không, có một số lượng lớn những người chỉ ngồi đó và chứng kiến bạn của họ bị lăng mạ. Những kẻ đó thì còn tệ hơn là bọn chuyên bắt nạt, anh nghĩ vậy... và anh nghĩ Đức cha cũng sẽ đồng ý với anh. Bởi vì họ có thể làm gì đó để ngăn chặn sự việc, nhưng họ quá hoảng sợ, bởi vì họ không muốn trở thành nạn nhân tiếp theo.”

Tôi lắc đầu. Tất nhiên tôi chẳng bao giờ nghĩ trường trung học Clayton như là một xã hội Utopian(24) lý tưởng hay gì đó. Nhưng chúng tôi đâu có tệ đến vậy.

“Điều đó hoàn toàn không phải như vậy”, tôi nói. “Chính anh đã thấy em đuổi theo Cara...”

“Tất nhiên rồi,” Luke nói. “Em chạy theo bạn ấy. Em lau nước mắt cho bạn ấy. Nhưng em không làm gì cả để ngăn họ hành hạ bạn ấy.”

“Them phải làm gì chứ?” Cái nút thắt, đã biến mất khỏi dạ dày tôi nhiều ngày trước, giờ lại quay trở lại. Tôi không thể tin điều này. Anh ấy mời tôi tới đây để anh ấy có thể tấn công vào đạo đức của tôi? Chuyện đó là sao chứ? Tất nhiên tôi chẳng trông đợi những lời thú nhận về sự hiến dâng mãi mãi hay những nụ hôn ngọt ngào hay gì đâu, nhưng như thế này thì thật bất công. “Anh muốn em đương đầu với toàn bộ cái trường này? Luke này, chẳng ai thích Cara...”

“Không,” Luke nói. “Chẳng ai thích Cara. Và anh chẳng thể trách họ về điều đó. Anh đã nghe em nói chuyện với con bé trong nhà vệ sinh nữ. Anh đã nghe những gì em nói với Cara. Đó là những lời khuyên tốt, có thể là những lời khuyên có ích nhất nó từng nhận được, và nó đã hoàn toàn phớt lờ. Nhưng em đã bao giờ nghĩ rằng, trong khi sự thực là chẳng ai thích Cara cả, thì sự thực cũng đúng là tất cả mọi người đều quý em không?”

Tôi lắc đầu. “Không phải...”

“Đừng có nói thế. Đó là sự thực và em biết như vậy. Thử nêu tên một người không thích em đi. Chỉ một người thôi.”

Tôi chẳng cần phải suy nghĩ vất vả lắm. Tôi rất ngờ rằng thầy Hall chẳng hề thích tôi. Bởi vì tôi vẫn chưa biết cách múa tay cho cuộc thi Luers.

Và còn Kurt thì sao? Kurt Schraeder cũng chẳng quý mến gì tôi lắm. Có thể anh ta chẳng bao giờ nghĩ ngợi đến tôi ấy chứ. Nhưng điều đó không có nghĩa là khi nghĩ đến tôi thì đó là ý nghĩ tốt đẹp.

“Vớ vẩn”, Luke nói, khi tôi nêu ra hai cái tên đó làm ví dụ.

“Được rồi,” tôi nói đầy chán nản. “Được rồi, cứ cho là tất cả mọi người đều quý em đi. Điều đó không đúng, nhưng cứ cho là như vậy đi. Thì sao nào?”

“Thì sao à?” Luke dừng bước và nhìn chằm chằm vào tôi với vẻ hoài nghi. “Thì sao à? Em không hiểu sao Jen? Em ở vào một vị trí rất đặc biệt. Em có thể tạo ra những thay đổi thực sự về mặt xã hội ở nơi đó, và như thế em không nhận ra điều đó vậy.”

Tạo ra những thay đổi thực sự về mặt xã hội? Anh ấy đang nói cái gì thế này?

Rồi đèn bật sáng trong đầu tôi. Điều mà Luke muốn nói ấy. Đó là lý do vì sao anh ấy mời tôi tới nhà mình. Điều đó thật rõ ràng, đến con nít cũng nhận ra được, nhưng tôi thì không. Ôi không. Tôi thì

Luke đang trong một chiến dịch. Những chiến dịch mà các nhân vật nổi tiếng thực hiện suốt ấy. Giống như Ed Begley Jr.(25) và những cái xe điện của ông ta, như là Pamela Anderson(26) và PETA(27) , như là Kim Basinger(28) và những con chó săn thỏ đó.

Luke đang trong một chiến dịch của người nổi tiếng để quảng bá sự đồng cảm tại trường trung học Clayton, và anh muốn tôi tham gia vào.

Tôi chìm vào một trong những cái ghế băng chạy dọc theo lan can và nói, “Ôi trời ơi” đầy mệt mỏi.

“Đừng có trời ơi với anh, Jen ạ”, Luke nói. “Em biết 1 anh nói đúng. Anh đã quan sát em, Jen ạ, Trong bốn ngày vừa qua, anh chẳng làm gì khác ngoài việc quan sát em, và sự thực là, em là người duy nhất trong toàn bộ cái trường nhớ những đó quan tâm, thực sự quan tâm tới những con người ở đó. Không chỉ nghĩ cho bản thân em, thực ra anh sẵn sàng đặt cược rằng người em nghĩ tới ít nhất chính là bản thân em. Và việc em quan tâm tới người khác thật tuyệt vời, Jen ạ. Điều đó rất đáng được khen ngợi. Và anh không nói rằng em chưa làm hàng hàng đồng việc để khiến cho mọi việc tốt đẹp hơn. Nhưng như là một người hoàn toàn xa lạ đã quan sát chuyện xảy ra ở cái trường này, anh nghĩ rằng em có thể làm hơn thế.”

Tôi không thể hiểu nổi. Tôi thực sự không thể hiểu nổi.

“Anh nói hơn nghĩa là sao?” Tôi rên rỉ. “Em đã làm quá nhiều rồi, đến cuối ngày là em hoàn toàn kiệt sức. Anh nghĩ chuyện đó dễ dàng à, ý em là ở vào địa vị của em ấy? Không dễ đâu. Thực ra là rất khó.”

“Ý em là sao?” – Luke thả người trên cái ghế băng bên cạnh tôi.

“Anh biết đấy,” tôi nói. Tôi không thể tin nổi rằng mình đang nói với Luke Striker - Luke Striker chứ không phải bất cứ ai khác. Luke Striker, anh chàng hấp dẫn bí ẩn, người duy nhất tôi vẫn chưa thể hiểu nổi. Và giờ đây anh ấy đang chia sẻ bí mật đáng hổ thẹn nhất của tôi. Thật là không công

“Em là mayonnaise”, tôi thì thầm. Rồi thì khi nhìn anh có vẻ bối rối, tôi nói bằng một giọng bình thường hơn, “Em là người giữ cho cái bánh kẹp không bị rời ra, anh hiểu chưa? Đó là việc của em. Đó là điều em đang làm. Em làm cho mọi việc trở nên trơn tru.”

“Rồi”, Luke nói, cuối cùng cũng đã ngộ ra. Anh còn có vẻ khá là thích thú. “Đúng rồi, em là như vậy. Đó chính xác là việc em đang làm!”

Tôi chẳng hiểu vì sao anh lại phấn khích với chuyện đó đến thế. Nhưng tôi đoán điều đó không thành vấn đề với anh. Tôi mới chính là người gặp rắc rối.

“Nhưng Luke ạ,” – tôi nói, “em chỉ có thể làm đến thế mà thôi. Những điều anh nói với em... điều anh nghĩ em nên làm... em không thể. Em thực sự không thể làm được.”

Nhưng Luke không buông tha cho tôi. Anh ấy giống như ông Momo, con mèo của Trina, khi nó bắt được một con sóc chuột. Quyết không buông tha. Cho tới khi nào nó nhai đứt đầu của con sóc.

“Nhưng đó có phải là con người mà em muốn trở thành không?” – Luke hỏi tôi một cách khấn khiết. “Em muốn điều gì nào?”

Muốn à? Tôi muốn gì à? Có phải anh ấy đang bị điên không vậy?

Tôi cho là như vậy. Tôi cho là chắc hẳn tôi đã bị bắt cóc – và giờ đây tôi đang bị giam giữ làm con tin – bởi một kẻ điên rồ. Điều đó thực sự là có lý. Nếu không thì tại sao tôi chưa bao giờ hiểu được anh ấy? Bởi vì anh ấy là đồ điên.

Cứ đợi tới khi tạp chí People viết cả loạt bài về chuyện này. “Anh nói nghiêm túc đấy, Jen ạ,” kẻ điên rồ đó nói. “Em muốn gì nào?”

Có cả tỉ thứ mà tôi muốn. Tôi muốn Betty Ann trở lại trên bàn cô Mulvaney, nơi nó thuộc về. Tôi muốn mọi người thôi rống lên mỗi lần Cara Schlosburg đi qua. Tôi muốn ra khỏi đội hợp xướng – hay ít ra tôi muốn thầy Hall thôi hò hét tôi về cái mũ ngu ngốc đó và trò múa tay của tôi.

“Sự thực là, Jen ạ”. Luke nói tiếp, khi tôi chẳng nói gì cả. “Anh chẳng nghĩ em là mayonnaise gì đâu. Cái cách em bắt lại anh vào hôm đó ở bên ngoài nhà vệ sinh nữ...”

Tôi nao núng, không muốn hồi tưởng lại cái khoảnh khắc kinh khủng đó.

Nhưng Luke quyết không buông tha.

“Anh biết rằng trong em có những điều còn hơn là cô bé Jenny Greenley nhỏ xinh đáng yêu, bạn thân của tất cả mọi người. Anh nghĩ em còn hơn là mayonnaise, Jen ạ. Hơn thế nhiều lắm.” Anh ấy bỏ kính ra, anh chẳng cần tới nó nữa, bởi vì giờ thì ai cũng biết anh ấy thực sự là ai, và tôi có thể thấy rằng mắt anh cũng xanh thẫm như nước hồ bên dưới chúng tôi.

“Sự thực là,” – anh ấy nói, “anh nghĩ em là loại nước sốt đặc biệt.”

Annie

Vấn – Đáp

Hãy gửi tới Annie mọi khúc mắc, những tâm tư tình cảm rắc rối nhất của bạn. Mạnh dạn lên, bạn dám không! Mọi thư từ gửi cho Annie sẽ được đăng lên tờ Register của trường trung học Clayton. Chúng tôi đảm bảo tên và địa chỉ e-mail của người gửi sẽ được giữ kín.

Annie yêu quý,

Tôi vừa được mời tới một bữa tiệc mà tôi biết ở đó sẽ có uống rượu. Tôi không uống chỉ bởi vì tôi không thích, và tôi cũng không thích c

hơi bởi với những kẻ xay xỉn. Nhưng tôi lại không muốn bị bạn bè coi như đồ đàn bà. Tôi phải làm gì đây?

Ký tên: Bậc trưởng phu chính hiệu.

Trưởng phu thân mến,

Hãy nghĩ ra các kế hoạch khác. Rồi cáo lỗi với các bạn rằng bạn không thể đi được. Và cũng đừng quan tâm tới việc họ nghĩ gì. Nếu họ không tôn trọng ý muốn của bạn, thì họ đâu phải là người bạn chân chính, phải không?

-Annie

12. Chương 10

MÙI

Tôi biết bạn đang nghĩ gì. Bạn đang nghĩ, vậy là Luke Striker nói cậu là thứ nước sốt đặc biệt. Thế thì có gì ghê gớm nào? Dù sao thì anh ta là kẻ điên cơ mà. Và có phải là anh ta muốn hôn hít cậu hay gì đâu.

Và đúng là Luke Striker không muốn hôn tôi. Hay ít nhất là nếu có thì anh ấy dường như chẳng thể hiện bất kỳ dấu hiệu gì cho tới lúc này.

Và sự thực thì, nếu anh ấy có thể hiện thật thì liệu tôi có lấy làm phấn khích lắm không? Không. Bởi vì tôi, không giống như rất nhiều các cô gái cùng lứa tuổi, ít ra là những người sống tại thị trấn của tôi, tôi không phải lòng Luke Striker.

Tôi không muốn Luke Striker hôn tôi.

Nhưng tôi bắt đầu nghĩ rằng có thể anh ấy hoàn toàn chẳng hề điên rồ.

Luke bảo người ta đưa tôi về. Tôi chắc anh ấy đã quá mệt sau tất cả những bài thuyết giảng đó. Bạn biết đấy, về việc tôi chưa sống xứng với tiềm năng của mình như thế nào và rằng những con người vĩ đại đi kèm với trách nhiệm vĩ đại như thế nào và rằng không biết bây giờ số phận chúng ta sẽ ra sao nếu Churchill(29) quay lưng lại với người dân của ông hồi Chiến tranh thế giới lần thứ II.

Nói chung việc đó không gây xôn xao dư luận ghê lắm khi một chiếc limousine to lớn màu đen chạy tới khu phố tôi đang ở. Ý tôi là, mọi người ở quanh đó đều dừng việc mình đang làm – cắt cỏ, làm vườn, mang hàng tạp phẩm vào nhà – và nhìn chăm chăm khi chiếc limo đỗ lại trước nhà tôi, và tôi chui ra từ phía sau. Các em trai tôi lao ra khỏi nhà, làm loạn cả lên, muốn biết tôi đã ở đâu. Mẹ tôi, vừa mới về nhà sau một phi vụ trang trí nội thất, đứng ở giữa sân, miệng hơi há ra, nhìn chăm chăm vào chiếc xe dài màu đen lướt đi sau khi thả tôi xuống.

Thế nhưng Trina là người túm được tôi đầu tiên. Chắc hẳn qua cửa sổ phòng ngủ, cô nàng đã nhìn thấy tôi về, bởi vì cô nàng lao vút tới từ bên nhà, mái tóc dài màu đen bay phấp phới sau lưng như một chiếc áo choàng.

“Ôi trời ôi trời ôi trời ơi,” cô nàng hét lên, chộp lấy tay tôi và xoay tôi như chong chóng ở sân trước nhà tôi. “Tớ không thể tin nổi là cậu đã ở cả buổi chiều với LUKE STRIKER!!!”

Ngay khi các em tôi nghe thấy những từ đó, thì tất cả bỗng loạn hết cả lên. Tôi đoán là chuyện xảy ra ở trung tâm mua sắm vẫn chưa lan tới trường cấp hai, bởi vì việc đó có vẻ là tin mới với chúng nó. Nhưng ngay khi chúng nghe toàn bộ câu chuyện – phải, tôi đã giải thích: “Chị biết Luke Striker” – thì ngoại trừ vài sự trách móc của thằng Rick em trai tôi rằng tôi chẳng lấy số điện thoại người đại diện của Luke cho nó – thì sự quan tâm của chúng có vẻ dừng lại tại đó. Ý tôi là dù sao thì chúng cũng là con trai mà.

Mẹ tôi nghe tôi thuật lại câu chuyện – tôi bỏ qua phần Luke đã đưa mỗi mình tôi tới biệt thự của anh ấy để anh có thể thuyết giảng cho tôi nghe về việc tôi chưa sống xứng với tiềm năng của mình; chuyện đó thực sự hơi giống như cuộc gặp với một giáo viên định hướng nghề nghiệp vậy. Nếu như, bạn biết đấy, tôi có một cố vấn định hướng nghề nghiệp có một cặp mắt xanh như hồ Clayton và một nụ cười quyến rũ đến chết người. Và những gì mẹ nói là: “Cũng hay đấy nhỉ,” rồi đi vào trong nhà, có thể là để gọi cho tất cả những ai mà mẹ biết để kể lại chuyện này. Chị không thể tin nổi chuyện gì đã xảy ra với Jenny hôm nay đâu!!

Ngay khi mẹ tôi và mấy thằng nhóc đã đi, Trina kéo tôi lên hành lang trước nhà và ấn tôi ngồi xuống cái đu mà bố tôi đặt ở đó và được mẹ tôi trang trí bằng những cái đệm mà – bạn có đoán được không – có thêu những hình trái tim trên đó.

“Được rồi,” – Trina nói. “Giờ hãy bắt đầu từ đầu. Chính xác thì cậu và Luke đã nói về chuyện gì?”

Tôi không cho Trina biết sự thực. Ý tôi là chắc chắn cô nàng sẽ không hiểu được điều đó. Cô nàng hiểu những thứ như là vũ đạo của thầy Hall, những thứ như thế chẳng có gì khó hiểu với cô nàng. Và rõ ràng là cô nàng hiểu chuyện món mayonnaise – cô nàng chính là người đầu tiên nói với tôi về điều đó mà.

Nhưng còn những chuyện như là – ôi, tôi không biết nữa, một chàng diễn viên hấp dẫn dạy bảo tôi rằng tôi đang cư xử theo cái cách mà sẽ chẳng khiến cho Churchill tự hào ấy? – đó không phải là điều mà một cô gái như Trina có thể lĩnh hội được. Còn nếu như Luke đã cố hôn tôi một nụ hôn say đắm ư? Không sao cả. Tôi biết tôi có thể kể với Trina điều đó.

Nhưng chuyện anh ấy lên lớp tôi về trách nhiệm làm người của tôi là phải tác động tới sự thay đổi mang tính xã hội ở trường trung học Clayton? Phải rồi, cô nàng sẽ chẳng hiểu được đâu.

“Ôi”, tôi nói với cô nàng, khi chúng tôi du đưa trên cái xích đu. “Cậu biết đấy. Những thứ chung chung. Tổ nghĩ anh ấy thực sự đau lòng. Cậu biết đấy, về chuyện với Angelique ấy mà.”

Tôi thực sự chẳng biết gì về chuyện đó. Thực ra anh ấy chẳng hề nói một lời nào về chuyện đó, ngoài việc nói rằng anh ấy sẽ tẩy cái hình xăm đó đi. Nhưng điều đó nghe có vẻ hay.

“Anh ấy tới đây để tránh xa tất cả những chuyện đó, tổ nghĩ vậy,” tôi nói tiếp. “Và cái cách mọi người cư xử lúc ở bãi đậu xe quả là không hay.”

“Chứ còn gì nữa,” Trina nói, mắt mở to ra. “Tổ không thể tin nổi! Cậu có thấy cách Liz Chán đòi chop lấy chân anh ấy không? Ai mà biết được cô ta lại là đồ con gái hư hỏng như thế chứ?”

Tôi nghĩ sẽ khôn ngoan hôn nếu tránh nhắc tới sự thực rằng Trina chỉ cư xử khá hơn thế một tí tẹo thôi.

“Anh ấy có nói gì đến tổ không?” – Trina muốn biết.

“Cũng không hẳn.”

“Thế còn Geri? Anh ấy có nhắc gì đến Geri không? Bởi vì chị ta đã gửi cho anh ấy số điện thoại của mình, và chị ta chắc chắn thế nào anh ấy cũng sẽ gọi.”

“Ừ thì...” – tôi nói một cách không thoải mái. “Không. Chị ấy và Scott không biết có còn quyết định chia tay không? Vì lúc tổ đi, họ có vẻ như đang ...nói chuyện.”

“Xin cậu đấy”, Trina nói. “Bọn họ thế là chấm dứt rồi. Tổ thật ngạc nhiên là họ lại kéo dài được lâu đến thế. Geri quá là hách dịch! Tổ nghĩ Scott vẫn còn dùng dằng là bởi vì không muốn làm tổn thương cảm giác của chị ta thôi. Ý tổ là đằng nào chị ấy cũng sẽ vào đại học trong vài tháng nữa. Phải nói cậu ta cũng là đứa được đấy.”

Phải, cậu ấy rất tốt mà.

“Và tổ sẽ chia tay với Steve sau buổi xem phim tối nay”, Trina nói tiếp. “Tổ đã nghĩ về chuyện tuyên bố chia tay trước khi xem phim, nhưng tổ thực sự muốn xem bộ phim này, mà tổ thì phá sản rồi. Cậu nghĩ như thế thì có nhần tâm không? Nhưng mà chuyện cậu ấy cứ khẳng khẳng đòi trả tiền có phải là lỗi tại tổ đâu?”

Phải rồi. Tôi cảm thấy thật đáng buồn cho Steve tội nghiệp, người chỉ có một tội lỗi duy nhất là yêu phải một cô nàng chẳng hề yêu cậu ấy.

Nhưng tôi chẳng nói gì cả, bởi vì điều đó sẽ chỉ khiến cho Trina phát cáu.

Rồi tôi nhớ tới điều mà Luke và tôi đã nói với nhau. Về việc tôi đã luôn cố gắng xử lý hậu quả thay vì ngăn chặn nó xảy ra ngay từ đầu. Chẳng phải chuyện tôi không nói gì khi Trina lợi dụng Steve để được xem phim miễn phí chính là điều Luke muốn nói tới hay sao? Chuyện này thật không công bằng ... là một sự ngược đãi thực sự với Steve.

Và tôi chỉ ngồi đó để mặc chuyện đó xảy ra. Bởi vì tôi là Jenney Greenley nhỏ bé đáng yêu, bạn thân của tất cả mọi người.

Tất nhiên tôi đã biết rồi chuyện sẽ xảy ra như thế nào. Trina đá Steve, và rồi tôi sẽ dành cả chuyến đi tới Luers để an ủi cậu ấy.

Lần này sẽ không như vậy đâu. Tôi không biết nữa – có thể tất cả những điều mà Luke đã nói với tôi, về việc tôi là người đặc biệt này nọ, đã thấm vào đầu tôi.

Hoặc có thể tôi đã quyết định thử cứng rắn một lần cho khác đi.

Bất kể là lý do gì, tôi quyết định sẽ thử một lần xem sao. Lý thuyết của Luke về việc tôi có thể tạo ra sự thay đổi xã hội ấy. Ngay tại đây, ngay lúc này. Nếu hóa ra là Luke sai, thì cũng chẳng phải tổn thất gì ghê gớm lắm. Nhưng nếu anh ấy đúng...

Nếu anh ấy nói đúng, mọi việc sẽ bắt đầu thay đổi ở đây.

Và cũng đến lúc rồi.

“Tại sao cậu lại chia tay với Steve?” – Tôi hỏi Trina.

Cô nàng nháy mắt với tôi. “Giờ à,” cô nàng nói. “Để mình có thể đi Spring Fling với Luke, ngốc ả.”

“Ai bảo cậu Luke sẽ tới Spring Fling với cậu?” –

Trina trông có vẻ lo lắng. “Tại sao? Cậu nghĩ là Geri đã mời anh ấy rồi à? Anh ấy có đồng ý không?”

“Ai bảo cậu” – tôi hỏi, đứng dậy khỏi cái đu và bắt đầu đi dọc theo hành lang, cũng giống như Luke đã đi dọc ban công khi này, “rằng Luke sẽ tới Spring Fling với bất cứ ai trong thị trấn này, sau những gì chúng ta đã làm với anh ấy hôm nay? Sao cậu biết được rằng anh ấy sẽ không trở về L.A ngay lập tức?”

Trina cau mày. “Jen này? Cậu không sao chứ?”

“Có. Tớ có sao đấy”. Bởi vì tôi đã phát chán việc làm Jenney Greenley bé nhỏ đáng yêu, bạn thân của tất cả mọi người. Tôi muốn tử tế với mọi người. Đúng, đó là sự thực.

Nhưng tôi cũng muốn mọi người tử tế với tôi. Không chỉ là tôi, mà là với nhau, đừng như trước nữa.

“Tớ có sao đấy”, tôi nói với Trina. “Cách cậu đối xử với Steve ấy, Trina ả. Như thế không đúng đâu.”

“Steve á?” Trina cười. “Tớ tưởng chúng ta đang nói về Luke cơ mà, Cậu bị làm sao vậy Jen?”

“Tớ sẽ cho cậu biết tớ làm sao”, tôi nói, cảm giác hết như khi tôi ở bên ngoài nhà vệ sinh nữ cùng với Luke – bụng thì nôn nao phát buồn nôn nhưng vẫn tràn trề quyết tâm. Bởi vì tôi phải làm. Tôi buộc phải làm. “Tớ đã chứng kiến cậu cư xử tệ hại với Steve quá lâu rồi. Cậu ấy cũng có cảm xúc, cậu biết chứ. Cậu ấy cũng là con người, và cậu ấy yêu cậu, và việc cậu lợi dụng cậu ấy để xem phim miễn phí với bóng ngó cỡ bự thật là quá đáng.”

“Quá đáng à?” Trina lặp lại. “Điều đó nghĩa là gì? Cậu bị làm sao thế? Chúng ta đang nói về Steve đấy, cậu nhớ không?”

“Cậu ấy cũng có cảm xúc, cậu hiểu không. Nếu cậu không yêu cậu ấy – và tớ không tin là cậu yêu, bởi vì nếu có, cậu đã chẳng chia tay với cậu ấy một tuần trước Spring Fling để có thể mời người khác – vậy hãy để cho cậu ấy biết sự thực. Thật không công bằng khi cứ để cho cậu ấy hy vọng. Cậu đang sử dụng cậu ấy, và như thế thì thật không đúng.”

Trina cười. Tôi nói hoàn toàn nghiêm túc đấy. Nỗ lực đầu tiên của tôi nhằm tạo ra sự thay đổi xã hội, và tôi đã bị cười vào mặt. Mà chuyện đó cũng chẳng dễ dàng gì tôi đập cuống cuống, bàn tay tôi ra mồ hôi nhớp nháp và bụng tôi đau quặn lên.

Nhưng tôi phải nói ra điều đó. Thực sự đấy, sau tất cả những gì Luke đã nói, tôi có lựa chọn nào khác đâu?

“Ai đã chết,” – Trina hỏi, “để cậu trở thành vú em cho Steve McKnight vậy? Cậu ấy lớn rồi, Jen ả. Tớ nghĩ rằng cậu ấy tự lo cho mình được.”

“Cậu đâu có quan tâm tới điều đó”, tôi đáp trả. “Bởi vì điều cậu quan tâm là cậu ấy có một điểm yếu và cậu đang lợi dụng điều đó. Và chuyện đó phải dừng lại ngay hôm nay, bởi vì cậu phải quyết định hoặc là yêu cậu ấy, hoặc là cho cậu ấy biết sự thực. Bởi nếu cậu không làm như vậy, tớ... tự tớ sẽ nói với cậu ấy!”

“Cậu bỏ làm sao vậy?” Trina đứng bật dậy hỏi. Cái xích đu đang đưa đàng sau cô nàng. “Cậu đang ghen tỵ đấy à? Chúa ơi, mẹ tớ đã cảnh báo tớ sẽ có ngày chuyện này xảy ra. Mẹ tớ đã bảo sẽ có ngày cậu sẽ ghen tỵ bởi vì tớ luôn có bạn trai còn cậu thì không. Mẹ đã bảo là ‘Đừng có thể hiện điều đó trước mặt Jenny, Catrina ả’. Nhưng tớ đã bảo là, ‘Jen không phải như vậy đâu mẹ. Bạn ấy luôn mừng cho con. Bạn ấy không quan tâm đến việc con có bạn trai còn bạn ấy thì không.’ Nhưng hóa ra là mẹ tớ đã đúng, phải

không Jen? Bởi vì tất cả những chuyện này là vì cậu ghen tỵ, phải không? Rằng tớ có bạn trai đi cùng tớ tới Spring Fling, còn cậu thì không.”

“Đã có người mời tớ cùng đi tới Spring Fling”, tôi quả quyết với cô nàng.

“Phải rồi”, Trina nói và cười khẩy. Và đó chẳng phải là kiểu cười thân thiện. “Với ai vậy?”

“Với Luke Striker.”

Trina sững lại như thể tôi vừa đâm cô nàng. “CÁI GÌ?”

Và điều đáng sợ là, đó là sự thật. Tôi không hề nói dối. Tôi thực sự có bạn nhảy cùng đi tới Spring Fling. Và đó là Luke Striker.

Nhưng chẳng ai có thể sững sờ hơn tôi với cái cách điều đó diễn ra. Chuyện đó xảy ra theo một cách kỳ quặc nhất. Hai chúng tôi đang ngồi trên ban công nhà anh ấy, kiệt sức, tôi nghĩ, vì cuộc nói chuyện dài dòng của chúng tôi. Luke đã đi vào và lấy thêm bia cho anh và soda cho tôi. Chúng tôi đã ngồi đó vài phút trong sự yên lặng bạn bè thì điện thoại bên trong nhà bắt đầu reo. Một giây sau, có tiếng gõ

“Chà,” Luke nói, làm một ngụm bia nữa, “Chắc là bị lộ rồi.”

“Chà,” tôi nói, hơi sốc vì thấy họ xoay sở tìm ra anh nhanh như thế nào. “Sợ thật đấy.”

“Có gì đâu,” Luke nói. “Anh quen rồi. Anh chỉ thấy ngại cho em thôi.”

“Em à? Sao anh lại phải lo cho em?”

“Bởi vì họ sẽ bám theo em nữa.” anh ấy nói, “khi cậu chuyện này lan ra. Thì Nancy O’Dell và Pat O’Brien(30) cũng sẽ xọ đẩy nhau để tìm tới cửa nhà em.”

“À”, tôi nói. “Em sẽ ổn thôi.”

Khi đó anh nhìn tôi, rất lâu và rất chăm chú. Rồi anh nói, “Em biết không? Anh cũng nghĩ vậy. Em nghe này. Anh cảm thấy thật có lỗi, mời em tới đây, rồi lại chỉ toàn la hét em.”

“Không sao đâu”, tôi nói. “Chắc em đã hiểu điều anh muốn nói. Và em sẽ thử làm điều đó. Em không hứa hẹn gì đâu, nhưng... em sẽ thử.”

“Thế thì quá là tốt”. Bên trong nhà, chung điện thoại đổ liên hồi. Tiếng gõ cửa to hơn nữa. “Nhưng vẫn chưa được. Để anh đèn bù cho em nhé. Anh biết rồi. Anh mời em cùng đi tới Spring Fling nhé.”

Tôi suýt thì phun soda vào mặt anh. Nhưng cuối cùng tôi đã xoay sở nuốt vào được, nhưng tất nhiên nó đã đi nhầm đường. Điều tiếp theo mà tôi biết là soda đã xộc lên mũi của tôi, và nước mắt trao ra trên mặt tôi bởi vì soda rất là cay. Tôi bắt đầu hiểu tại sao Geri Lynn lại thích soda đã hết ga. Như thế, nếu có bị xộc lên mũi, thì có thể cũng không gây đau đớn lắm.

“Này, em không sao chứ?” Luke vỗ vỗ lưng cho tôi vì nghĩ tôi bị sốc. “Đây, khăn giấy đây.”

Tôi dùng giấy ăn thấm soda và nước mắt rồi thì cười.

“Chúa ơi”, tôi nói. “Em xin lỗi. Em cứ tưởng anh vừa nói...anh biết đấy, em tưởng anh vừa mời em tới sự Spring Fling.”

“Thì đúng thế mà

Trái tim tôi lắc mạnh. Nhưng đó không phải là kiểu lắc hay ho, mà giống như kiểu Ôi thôi, cái xe buýt kia sắp sửa đâm vào tôi rồi. hơn.

Bởi vì thực sự thì, điều cuối cùng tôi muốn là đi tới Spring Fling cùng với một thần tượng của giới trẻ. Tôi đã có đủ rắc rối rồi, chứ đừng nói tới việc phải đấu đá với một đám con gái chỉ để chia sẻ một ly rượu với bạn nhảy của tôi.

“Trước khi em nói không, hãy nghe anh nói này”, Luke nói, cứ như thể anh ấy đang đọc suy nghĩ của tôi vậy. “Có một điều chắc chắn, sẽ không giống như hôm nay đâu. Anh phải thừa nhận chuyện vừa rồi tệ thật. Nhưng đó là bởi vì mọi người không ngờ rằng điều đó sẽ xảy ra. Nếu chúng ta đi Spring Fling cùng với

nhau, chuyện sẽ khác. Ừ thì có thể sẽ có vài tay thợ săn ảnh hay gì đó, nhưng ai cũng sẽ biết rằng anh đi với em, vậy nên họ sẽ không... em biết đấy. Lao vào anh như vậy. Ít ra thì cũng không ghê gớm như vậy.”

Tất cả những gì tôi có thể làm là nhìn anh chăm chăm. Tôi thực sự nghĩ có thể món bìa đỏ đã gây ảnh hưởng tới anh. Hoặc có thể có máy quay đang giấu ở đâu đó, và đây là một chương trình thực tế nào đó. Và một giây nữa Ashton Kutcher(31) hay ai đó sẽ nhảy xổ ra bà bảo tôi là tôi bị lừa...

“Vấn đề là,” Luke nói tiếp, “như anh đã kể với em, anh chưa bao giờ đi học trường trung học. Vậy nên anh cũng chưa bao giờ tới một dạ hội của trường. Và anh muốn biết nó như thế nào. Anh thừa nhận là sẽ có một cảnh prom trong bộ phim tiếp theo anh làm, nhưng không phải vì thế mà anh muốn đi. Anh muốn đi vì chính anh, thật đấy. Như thế anh sẽ không bị bỏ lỡ điều gì.”

“Bỏ lỡ điều gì?” Tôi lắc đầu. “Luke, anh đã tới tận châu Phi. Anh đã tới châu u, có đến một nghìn lần không? Anh ngồi cạnh Clint Eastwood(32) ở lễ trao giải Oscar năm ngoái. Em đã thấy anh ở đó, anh đừng có chối. Làm sao anh có thể bỏ lỡ điều gì được chứ?”

“Này”, Luke nói. “Anh đã bỏ lỡ tất cả những gì mọi người bình thường được làm. Jen, anh còn không thể đi tới cửa hàng để mua sữa mà không có người tới xin chữ ký. Anh muốn được trải nghiệm mọi điều bình thường giống như tất cả các thanh niên Mỹ. thế có gì sai đâu?”

ĐUẢI tất cả mọi thanh niên Mỹ đều đã đi Spring Fling. Ý tôi là, cứ lấy tôi làm ví dụ.

Nhưng tôi không muốn làm vỡ cái bong bóng của anh ấy. Ít nhất là không phải theo cách đó. Điều tôi thực sự muốn làm là hiểu rõ về điều dẫn vật tôi nhất...

“Nhưng tại sao lại là EM?” Tôi hỏi anh. “Anh có thể tới Spring Fling với bất cứ ai. Trina xinh hơn em gấp tỉ, và bạn ấy muốn đi cùng anh...”

“Ừ,” Luke nói. “Nhưng Trina không phải là bạn của anh, đúng không?”

Tôi ngo nguẩy trên cái ghế dài một cách không thoải mái. “Vâng. Không phải.”

“Và Trina không chỉ thích anh như một người bạn – như cách em đối với anh – phải không?”

Khi đó thì tôi hiểu ra. Tôi hiểu tại sao Luke mời tôi đi cùng. Và tôi cũng hiểu anh ấy muốn gì ở tôi nữa.

Và trái tim tôi tràn ngập sự thương cảm dành cho anh. Tôi biết, thật là vớ vẩn, tôi, cảm thấy thương cho một triệu phú, một ngôi sao điện ảnh được phụ nữ trên toàn thế giới ngưỡng mộ, và người sở hữu một chiếc Ferrari.

Nhưng có một thứ mà tiền và vẻ bề ngoài không thể đem lại được cho Luke Striker. Đó là tình bạn. Một tình bạn thực sự, từ một ai đó không muốn sử dụng anh ấy để trở nên giàu có hay nổi tiếng, từ một người thích anh ấy vì chính bản thân anh ấy, không phải các nhân vật mà anh ấy đóng trên màn ảnh. Tất cả những gì anh ấy muốn là được đối xử như một người bình thường.

Và thực sự, nếu bạn nghĩ về điều đó, có gì còn bình thường hơn là Spring Fling?

Anh ấy thúc giục tôi đừng là Jenney Greenley bé nhỏ, bạn của tất cả mọi người nữa. Anh ấy bảo tôi rằng tôi có tiềm năng trở thành một người đặc biệt.

Nhưng có vẻ như tôi sẽ phải làm một việc cuối cùng trong vai trò Jenney Greenley tử tế đáng yêu.

Và tôi sẽ phải làm điều đó vì anh. Cho dù có thể anh không nhận ra đó là lý do khiến tôi sẽ làm việc này.

“Vâng”, tôi nói một cách lịch sự. “Vâng, em sẽ tới Spring Fling cùng với anh, Luke ạ.

Trông anh có vẻ rất phấn khởi, thực sự phấn khởi ấy, về ý tưởng này. Về việc đi tới Spring Fling. Với tôi.

Anh chàng tội nghiệp.

“Hay lắm!”, anh nói, nhồm dầy khỏi cái ghế băng. “Có thể anh sẽ bay về L.A sau chuyện này...”. Ý anh là tiếng chuông điện thoại réo vang và những cú đập thành thịch vào cửa. “Nhưng tuần tới anh sẽ trở lại để đưa em đi. Ý anh là tới Spring Fling. Thực sự thì là em đưa anh đi, bởi vì đây là trường của em, nhưng...”.

“Rồi, anh hứa đấy nhé” – tôi nói, mỉm cười vì sự nhiệt tình của anh. Điều đó làm tôi nhớ tới thời mà Jake, nhân vật của anh trong phim Thiên Đường nâng đỡ chúng ta, đã học được một bài học giá trị về việc giúp đỡ những người vô gia cư, khi đã dành cả kỳ Giáng sinh để làm việc tại một bếp ăn cho người nghèo, rồi trở về nhà và thấy một chiếc xe đạp leo núi mà thành viên hào phóng nào đó trong nhà thờ đã mua cho cậu làm phần thưởng.

Bởi vì, bạn biết đấy, nếu bạn giúp đỡ người vô gia cư, tất nhiên ai đó sẽ mua cho bạn một cái xe đạp leo núi. Vớ vẩn.

Và rồi các nhà báo – bởi vì hóa ra đó chính là những người gõ cửa. Rõ ràng là có ai đó đã nghe nói về vụ suýt bạo động ở trung tâm mua sắm qua máy dò sóng của cảnh sát và gọi điện cho bạn báo lá cải – bọn họ đổ xô tới đằng sau biệt thự, gọi tên của Luke, và chụp ảnh chúng tôi đang đứng trên ban công.

Rồi thì chúng tôi cúi xuống né, cười đùa, trở lại trong nhà và rồi Luke cho người đưa tôi về nhà, với lời cam đoan rằng anh sẽ trở lại vào tối thứ Bảy tới để đón tôi lúc bảy giờ.

Một lời cam đoan mà Trina, đang đứng trên hành lang trước nhà tôi một tiếng sau đó, rõ ràng là không tin nổi.

“Không thể nào”, cô nàng nói. “Không thể nào. Không thể nào có chuyện cậu sẽ đi tới Spring Fling với Luke Striker. Không thể nào.”

“Tốt thôi”, tôi nói. “Không thích thì đừng tin. Nhưng còn về Steve, Trina. Chuyện sẽ như thế nào? Bởi vì tớ quá mệt mỏi vì phải dọn dẹp sau mỗi lần cậu đá cậu ấy.”

Về mặt của Trina, hoàn toàn bình thường trong một giây trước đó – sững sờ vì giận dữ, nhưng còn lại thì bình thường – giờ đã p. đổ. Tôi nói nghiêm túc đấy. Và cô nàng òa khóc.

“Sao cậu có thể làm thế?” – cô nàng rên rỉ. “Sao cậu có thể nhận lời đi tới Spring Fling với anh ấy, khi mà cậu biết rằng tình cảm của tớ với anh ấy như thế nào?”

“Trina”, tôi nói. “Cậu chẳng biết gì mấy về anh ấy. Cậu chẳng hề yêu anh ấy đâu. Cậu yêu Lancelot. Hay Tarzan. Hay tệ hơn, thằng nhóc anh ấy đóng trong Thiên Đường nâng đỡ chúng ta”.

Trina đưa hai tay lên che mặt, và nức nở ầm ĩ ngang ngửa lần ghê gớm nhất của Cara Schlosburg, chạy từ hành lang nhà tôi về nhà. Khi tới đó, cô nàng đẩy mạnh cửa trước và chạy vào trong, hét lên, “Mẹ ơi!” với điệu bộ nửa cuồng loạn.

Một giây sau, mẹ tôi đi ra hành lang và lo lắng hỏi, “Cái gì mà la hét ầm ĩ thế? Có phải là Trina đấy không?”

“Vâng,” tôi nói đầy khổ sở.

“Con đã nói gì với bạn ấy vậy?” mẹ tôi hỏi.

“Con nói sự thật.”

Annie

Vấn – Đáp

Hãy gửi tới Annie mọi khúc mắc, những tâm tư tình cảm rắc rối nhất của bạn. Mạnh dạn lên, bạn dám không! Mọi thư từ gửi cho Annie sẽ được đăng lên tờ Register của trường trung học Clayton. Chúng tôi đảm bảo tên và địa chỉ e-mail của người gửi sẽ được giữ kín.

Annie thân mến,

Có một cô bạn ở trường cứ kèn cựa ganh đua với mình. Như là bất cứ khi nào trả bài kiểm tra, bạn ấy lại hỏi mình được mấy điểm, và nếu điểm bạn ấy cao hơn, bạn ấy làm như thể chuyện đó to tát lắm. Bạn ấy luôn muốn biết mình làm bài luận về chủ đề gì, và khi biết rồi, bạn ấy cũng làm chủ đề hết như vậy! Rồi thì bạn ấy muốn xem ai làm tốt hơn. Chuyện này rất là phiền phức. Mình phải làm gì để bạn ấy thôi trò đó đi.

Ký tên: Việc ai nấy lo

Việc ai nấy lo thân mệnh,

Bình tĩnh. Đừng cho bạn ấy biết điểm số của bạn. Và đừng cho biết về chủ đề nghiên cứu của bạn nữa. Bạn ấy không thể chơi trò ấy mãi nếu chẳng có ai để chơi cùng, đúng không nào?

-Annie

13. Chương 11a

MƯỜI MỘT

Cái ông tóc màu bạch kim đo(33), cái ông vẽ các vỏ hộp súp Campbell ấy? Phải rồi, chính là người đó. Ông ấy nói ai cũng có mười lăm phút vinh quang của mình.

Ông ấy nhầm to. Bởi vì tôi có nhiều hơn là 15 phút vào tuần sau vụ rửa xe đó.

Kênh truyền hình E! dành hơn 15 phút cho chuyện này chỉ trong ngày đầu tiên. Và bạn có thể thấy rất nhiều các tiêu đề trên báo lá cải đại loại như là:

THỊ TRẦN NHỎ ĐƯỢC NGÔI SAO LỚN VIẾNG THẮM

HOT BOY DƯỚI LỐT NGUYỄN TRANG!

LUKE VỀ LÀNG

HOÀNG TỬ BẠCH MÃ NƠI TRƯỜNG TRUNG HỌC

CHÀNG LÃNG TỬ TRÊN GIẢNG ĐƯỜNG!

Cứ liên tu bất tận như thế. Đột nhiên, Clayton, bang Indiana, nơi mà bạn còn chẳng thể tìm thấy trên hầu hết các trang bản đồ, giờ đây bỗng nhiên trở thành tâm điểm của sự chú ý.

Cánh phóng viên đập xuống thị trấn nhỏ của chúng tôi như thể những con khỉ có cánh ở trong Phù thủy xứ Oz. Cứ như thể bạn không thể rẽ một góc phố, mà không tình cờ bắt gặp Lynda Lopez hay Claudia Cohen(34).

Và tôi thừa nhận rằng chuyện đó cũng hay hay, ít ra là lúc ban đầu. Cứ như là tất cả mọi người đều muốn có một cuộc phỏng vấn độc quyền với tôi, cô gái đã chỉ cho Luke Striker biết về đời sống của một teen thật sự.

Và khi tin về việc Luke và tôi đi dự Spring Fling cùng nhau lan ra, mà điều đó đã xảy ra, và rất là nhanh – tôi đã thấy Trina trên Style Networks(35), kể với một phóng viên nào đó. “Vâng, Jen là bạn thân nhất của em. Bạn ấy sẽ đi dự Spring Fling với anh ấy” – từ sau đó, các yêu cầu xin phỏng vấn đổ xô ào ạt, cuối cùng tôi quyết định rút giắc cắm điện thoại.

Bởi vì, bạn biết đấy, tôi đâu có thể tham gia những buổi phỏng vấn đó. Ý tôi là, Luke là bạn tôi.

Ta đâu có lên tivi và nói về bạn mình.

Tất nhiên rồi, khi có ai đó thô bạo dí cái micro vào mặt tôi khi tôi xuống xe buýt tới trường vào buổi sáng, và hỏi: “Jenney Greenley, việc giữ kín thân phận thực sự của Luke Striker có kh khấn lắm không?” – tôi sẽ trả lời họ, chỉ để cho lịch sự thôi. Tôi sẽ nói kiểu như là, “Không ạ”

Hay “Jenney Greenley, em có thể cho tôi biết em sẽ mặc gì tới vũ hội không?” – tôi sẽ nói, “Chị biết đấy, một cái váy.” (Một cái váy mẹ đã mua cho tôi ở tận Indianapolis, bởi vì tôi không thể tới cửa hàng vì lo sợ bị một đám nhóc con đây về sùng kính bu lấy. Bởi vì hóa ra nếu bạn tới Spring Fling với Luke Striker, điều đó khiến cho bạn cũng trở thành một người nổi tiếng.)

Và khi tôi bị phóng viên của tạp chí Teen People dồn vào một góc và hỏi, “Sự thực về quan hệ của em với Luke Striker như thế nào? Hai người yêu nhau à?”. Tôi sẽ nói, “Anh biết không? Chúng em chỉ là những người bạn tốt.”

Bởi vì đó là sự thực.

Nhưng sao cũng được. Tôi đâu có định tham gia một buổi trò chuyện sâu sắc về Luke với Regis và Kelly(36) (mặc dù, bạn biết đấy, họ đã mời tôi tới, nhưng cái gì chứ - tôi sẽ tới New York chắc?)

Điều buồn cười nhất về tất cả chuyện này là những người ở trường. Họ không hề cảm thấy chút dằn vặt nào như tôi khi nói về Luke với cánh phóng viên. Bạn nên thấy Karen Sue Walters trên Fox TV, kể lể về chuyện Luke đã cho cô ta lời khuyên về đoạn solo trong bài “Ngày qua ngày”. Phải rồi, sao cũng được, Karen Sue ạ. Tôi tình cờ biết rằng Luke đã nói mấy từ với cô ta, và những từ đó là, “Bài hát hay đấy.”

Nhưng cô ta lại tô vẽ như thể anh ấy là giáo viên xướng âm của mình hay gì đó và rằng đây là tấm vé tới sự nghiệp vinh quang của cô nàng.

Ngay cả thầy Hall cũng tham dự vào. Thầy chộp lại mọi cuộc phỏng vấn xuất hiện trên đường đi của thầy và luôn kết thúc bằng câu: “Và Những Kẻ Hát Rong sẽ trình diễn tại cuộc thi hợp xướng biểu diễn Bishop Luers – là Bishop Luers – thứ Sáu này. Mời các bạn tới thưởng thức!”

Phải rồi, sao cũng được, thầy Hall ạ. Em chắc là tất cả nước Mỹ này muốn thấy Những Kẻ Hát Rong lưu lo bài “Bất cứ khi nào anh ấy cần tôi” (Tôi sẽ mãi mãi đi đời).

Nhưng chuyện đó nhanh chóng trở nên nhàm chán, cái trò truyền thông đó. Khoảng vào ngày thứ ba, tôi đã chịu quá đủ chuyện đó. Tôi cũng chịu hết nổi việc Trina cáu giận với tôi nữa. Cô nàng cứ nói: “Jen là bạn thân nhất của em” thế này thế nọ với các máy quay, nhưng lại cực kỳ lạnh lùng với tôi. Cứ như thể cô nàng không thể tha thứ cho tôi vì

a) yêu cầu cô nàng này nọ về chuyện của Steve, và

b) đồng ý đi tới Spring Fling với Luke.

Có một điều nữa mà cô nàng không thể tha thứ cho tôi, cho dù chuyện đó chẳng phải là lỗi của tôi. Trong thực tế thì tôi chẳng hề có liên quan tới chuyện đó. Và đó là Steve – Steve tử tế luôn có thể tin cậy ngày nào – đã phát chán về việc nghe Trina lải nhải về Luke Striker...

...và đã đá cô nàng,

Đúng thế đấy. Đá Trina. Steve kể cho tôi nghe vào bữa trưa – cậu ấy bắt đầu ăn cùng chúng tôi trong khi Trina ở lại trong phòng hợp xướng – rằng cậu ấy chẳng hề hối tiếc một chút nào. Cậu ấy sẽ tới bữa tiệc phản Spring Fling của Kwang và không thể hạnh phúc hơn vì cuối cùng đã được tự do.

Geri Lynn t chẳng có gì là vui vẻ về quyết định chấm dứt với với người tri kỷ của chị ấy. Không phải là chị ấy không vui vì đã chia tay với Scott. Có vẻ chị ấy không vui vì Scott không quá buồn bực về chuyện đó thì đúng hơn. Cứ khi nào tôi thấy chị ấy, là chị ấy lại đề nghị tôi giải đáp về Scott. Rằng tôi có nghĩ cậu ấy đã thích ai khác rồi không? Bởi vì chị ấy có cảm giác là cậu ấy thích ai đó khác, và vì thế mà cậu ấy chẳng hề phản đối khi chị ấy đề nghị chia tay. Chẳng phải điều đó có nghĩa là cậu ấy hẳn đang thích ai đó rồi sao? Cậu ấy có nói gì với tôi về chuyện đó không? Chẳng phải là chị ấy quan tâm, nhưng...

Sự thực là, nếu là trước ngày tôi tới chỗ Luke, có thể tôi đã chiều theo Geri. Có thể tôi sẽ nói, Sao chị lại nghĩ vậy, không đâu chị Geri Lynn, cậu ấy chẳng nói với em gì cả. Nhưng em chắc cậu ấy vẫn đang đau đớn vì chuyện chia tay đó. Nếu chị nhớ cậu ấy đến vậy, sao chị không gọi cho cậu ấy và bảo cậu ấy tới gặp chị? Hai người là một cặp tuyệt vời, chị và cậu ấy thực sự nên trở lại với nhau.

Không đời nào nhé. Giờ thì tôi chỉ nói, “Chị biết không, Geri? Chị đã chia tay cậu ấy rồi. Mọi chuyện hết rồi. Chị hãy bỏ qua chuyện đó đi.”

Geri tròn mắt, và trông như thể chị ấy sắp khóc, vậy nên sau đó tôi phải xin lỗi (dù như thế nhưng tôi quyết không nói rằng tôi nghĩ họ nên trở lại với nhau).

Nhưng chị ấy đã thôi không tìm cách nói với tôi về chuyện đó nữa. Thật là nhẹ cả người.

Nhưng chính chuyện với Cara mới là điều khiến cho tất cả mọi người bàn tán về tôi. Ý tôi là, bắt đầu chỉ là Trina. Bạn biết đấy, than phiền với bất cứ ai chịu nghe rằng kể từ khi tôi được Luke Striker mời tới Spring Fling, tôi đã “thay đổi”,

Rồi thì sau khi tôi nói với Geri về việc bỏ qua quá khứ, chị ấy cũng bắt đầu bài ca đó. Có chuyện gì với Jen vậy? Jen không sao chứ? Con bé cư xử thật là lạ...

Chẳng có ai đi thẳng tới trước mặt tôi và nói ra điều đó, nhưng tôi biết nó đang xảy ra. Tiếng nói sẽ im bật bất cứ khi nào tôi bước vào nhà vệ sinh nữ, một dấu hiệu chắc chắn cho thấy tôi chính là chủ đề của cuộc bàn tán.

Và tại bàn ăn trưa, mọi người tránh né cái chủ đề nặng nhất trong đầu óc của bất kỳ ai: Luke Striker.

Người duy nhất ở trường vẫn còn cư x với tôi – tất nhiên là ngoài thầy Hall, người vẫn ngày ngày quát tháo về nhịp múa tay của tôi – là Scott. Scott vẫn là Scott ngày trước kia, làm lại khi nào cậu ấy không thích kiểu lên trang của tôi, giúp tôi chọn ra nên in bức thư Annie Ván-Đáp nào, giấu cột bất cứ cuốn sách nào tôi cho cậu ấy mượn gần đây nhất, mời tôi ăn món tortellini(37) tự làm với sốt Four-cheese vào bữa trưa.

Scott vẫn chỉ là ...Scott.

Ngay cả bố mẹ cũng đối xử với tôi khác đi. Không rõ đó là vì tôi đã được mời tới vũ hội ở trường – đây là lần đầu tiên điều này xảy ra – hay là bởi vì ai đã mời tôi. Dù là trường hợp nào, thì tự dưng bố mẹ bắt đầu đối xử với tôi như thể tôi gần với lứa tuổi của bố mẹ hơn là của Cal hay Rick. Ví dụ như, bố hỏi tôi xem khi nào tôi muốn tới Ủy ban Giao thông Vận tải để lấy giấy phép tập lái xe, điều bố chưa bao giờ đề cập tới, vì e sợ rằng, tôi luôn chắc về điều đó, rằng bố có thể sẽ thực sự phải chui vào một cái ô tô có tôi là người cầm lái.

Trong khi đó, mẹ tôi cũng khiến tôi ngạc nhiên khi mẹ nói với tôi trong lúc ăn sáng như thể tôi là bạn chứ không phải con gái của mẹ vậy, “Giá mà con rủ Cara Schlosburg đi xem phim hay đi chơi với con thì tốt quá, Jenny ạ. Hôm qua ở chỗ tập thể dục, mẹ con bé nói với mẹ là gần đây Cara suy sụp lắm. Thậm chí con bé còn đề nghị bố mẹ nó xem xét để chuyển nó tới một học viện quân sự dành cho con gái ở Culver vào mùa Thu tới.”

Học viện quân sự! Cara ấy à? Tôi sốc rồi. Nhưng tôi cũng chẳng trách Cara vì muốn học ở trường khác nơi người ta không rống lên trên bạn ấy.

Nhưng trường quân sự à? Trường trung học Clayton tẹ, nhưng chẳng thể tẹ bằng trường quân sự.

Có phải vậy không nhỉ?

Điều tôi biết chắc chắn là, nếu đúng như vậy, thì nó cũng sẽ không còn như thế lâu nữa.

Tôi biết mình chẳng còn thời gian để phung phí nữa, tôi chẳng thể trì hoãn. Ngay vào cái ngày mẹ tôi nói đến vụ Culver, tôi đi tới chỗ Cara vào bữa trưa và hỏi, “Hôm nay cậu làm gì sau giờ học?”

Cara đang gặm cái lá rau diếp, giả vờ như đó là tất cả bữa trưa của bạn ấy. Nhưng tôi biết rằng, tủ đựng đồ của bạn ấy chất đầy đồ ăn vặt Little Debbie và rằng bạn ấy sẽ tọng nó vào ngay khi bạn ấy nghĩ rằng không có ai đang nhìn.

Tôi đã từng đi qua và nhìn thấy bạn ấy làm thế.

Bạn ấy ngược nhìn tôi và hỏi, “Mình á?”. Rồi thì bạn ấy liếc ra đằng sau, như thể để chắc chắn tôi đang thực sự nói với bạn ấy chứ không phải ai khác. “Chẳng làm gì cả. Có chuyện gì?”

“Bởi vì mình có chuyện cần nói với cậu”, tôi nói. “Mình qua nhà cậu được không?”

Trông bạn ấy có vẻ cũng sốc chẳng khác gì tôi khi nghe mẹ thả quả bom về vụ Culver. Một lần sóng tôi lỗi trào qua tôi khi tôi nhận ra rằng có thể tôi là người đầu tiên – từ trước tới nay – từng hỏi Cara rằng tôi có thể tới nhà bạn ấy được không.

“Cậu muốn tới nhà mình?” Giờ thì Cara trông có vẻ nghi ngờ, như thể bạn ấy nghĩ biết đâu tôi đang bày trò lừa gạt gì đó. “Để làm gì?”

“Mình nói với cậu rồi,” tôi nói. “Mình có việc cần nói với cậu. Cậu đi xe buýt số bao nhiêu?”

“Ba năm,” Cara nói. “Nó rời khỏi trường lúc ba giờ mười. Nhưng...”

“Hẹn gặp lại cậu lúc ba giờ mười,” tôi nói. Rồi tôi quay đi và trở lại bàn của mình.

“Đợi đã”. Mặt của Cara bắt đầu đỏ lên. Tôi đoán chắc là bởi vì bạn ấy bắt đầu nhận ra có bao nhiêu người đã quan sát cuộc nói chuyện của chúng tôi. Dẫu sao thì tôi đây, cũng sẽ đi Spring Fling với Luke Striker. Có thể thức nhận rằng tôi thu hút một sự chú ý nhất định từ các bạn học của tôi ở bất cứ nơi nào tôi tới. “Cậu chắc là... cậu chắc là không có nhầm lẫn gì chứ?”

“Mình chắc”, tôi nói. Và rồi bỏ đi.

Tôi đã phải bỏ cuộc họp ở tòa soạn sau giờ học vì cuộc hẹn với Cara, nhưng tôi nhận ra rằng tờ báo vẫn có thể hoạt động nếu không có tôi trong một ngày. Tôi biết rằng, Cara cần tôi hơn.

Ngay khi tôi tới nhà Cara, tôi nhận thấy rằng công việc của mình sẽ dễ dàng hơn tôi hình dung. Đó là bởi vì hóa ra ngôi nhà nơi Cara sống hoàn toàn bình thường – không phải cái xe moóc, với cặp bố mẹ say khướt như tin đồn – mà là một ngôi nhà màu xanh xám được xây theo kiểu lệch tầng, với những đường điềo gồ diềm dứa và các chậu hoa phong lữ dọc theo lối đi vào nhà.

Cô Schlosburg chào đón chúng tôi ở bậc cửa với một mẻ bánh sô cô la vừa-ra-lò-còn-nóng-hổi (rõ ràng Cara đã gọi trước để cảnh báo với mẹ rằng sẽ có khách tới nhà chơi). Cô là một phụ nữ hấp dẫn mặc áo len hiệu Talbots – không bị mất răng, không có thói quen hút cả bao thuốc mỗi ngày, như tin đồn – và cô đã cố hết sức để tôi cảm thấy thoải mái. Lẽ ra tôi đã phải đoán ra điều này, xét từ việc cô học cùng lớp thể dục dưới nước giống như mẹ tôi. Cô ấy cứ hỏi tôi suốt xem tôi có cần gì không – bất cứ thứ gì – và nhiệt tình mời tôi ở lại ăn tối.

Tôi hoàn toàn có thể hiểu được sự nhiệt tình của cô Schlosburg. Là kiểu xinh-xinh-hiền-ngoa, tôi là một đứa rất được giới phụ huynh ưa chuộng. Thật thê thảm nhưng đó là sự thực.

Nhưng cô Schlosburg chẳng hề biết rằng tôi không còn là cái thứ xinh xinh hiền ngoa đó nữa. Không đâu.

Điều đầu tiên tôi làm khi Cara chỉ cho tôi xem phòng của bạn ấy – mà cũng diềm dứa hết như phòng của tôi – là mở toang cửa tủ quần áo và lôi ra tất cả những cái quần ngắn mà tôi thấy treo trong đó.

“Cậu đang làm gì vậy?” – Cara tò mò hỏi.

“Mình từng có lần bảo cậu hãy là chính mình”, tôi nói. “Và cậu bảo là chính cậu cũng không biết con người đó như thế nào. Mình sẽ chỉ cho cậu thấy. Cậu đi gọi đầu đi.”

“Nhưng...”

“Đi đi.”

Tôi phần nào đó cảm thấy ngạc nhiên khi Cara làm như tôi bảo. Tôi phải khen ngợi Luke về việc này. Với một anh chàng mà tôi không thể nào lý giải nổi, thì anh ấy chắc chắn đã nhìn rõ con người tôi. Tôi bẩm sinh là nhà lãnh đạo. Cứ như thể điều đó có sẵn trong máu của tôi vậy.

Tôi vẫn đang ngắm soi cái tủ của Cara, vừa gặm món bánh sô cô la mà cô Schlosburg đã mời tôi, thì Cara từ trong nhà tắm bước ra, mái tóc xoăn ướt bám lấy khuôn mặt bạn ấy.

Bạn ấy hết nhìn tôi lại nhìn sang chỗ quần áo chất đống trên giường.

“Cậu làm gì vậy?”

“Đây là những thứ cậu có thể mặc tới trường.” tôi nói, chỉ vào những thứ tôi để lại trong tủ của bạn ấy. Hầu hết trong đó là những thứ mà mẹ tôi gọi là cổ điển – mấy cái áo sơ mi cái khuy, một cái váy bò, vài cái áo len, vài cái quần jeans ôm – chỉ những cái màu sẫm, một đôi Nike, giày sạch, một đôi xăng đan đế gộc rất xinh, và mấy cái váy kiểu chữ A.

“Những thứ này,” tôi nói, chỉ về phía cái đống cao cả mét những quần ngắn, váy ngắn, áo cổ khoét sâu, quần hộp, và quần cặp trẻ - những thứ mà mẹ tôi sẽ gán cho cái nhãn hợp mốt – “cậu thực sự nên quỳn tặng cho hội từ thiện. Mình biết Courtney và những cô nàng đó mặc những thứ như thế này. Nhưng không phải cứ thứ gì đúng mốt đều hợp với ta cả đâu. Trông xinh quan trọng hơn là trông hợp thời trang.”

14. Chương 11b

Cara nhìn tôi chăm chăm. “Nhưng chẳng phải hai điều đó là một sao?”

Tôi có thể thấy rằng chúng tôi sẽ còn có một chặng đường dài phía trước.

Sau đó là tới lúc xử lý mái tóc của Cara. Tôi đã chơi với Trina đủ lâu – cứ hờ ra là cô nàng lại mang tóc đi nhuộm – để hiểu rằng một kiểu tóc khác biệt và vài điểm highlights đúng chỗ có thể làm nên điều kỳ diệu như thế nào. Tôi quyết định – bởi vì Cara nói là bạn ấy không biết – rằng bạn ấy nên chọn màu tóc nâu vàng. Không phải đỏ. Không phải thứ quá sặc sỡ. Chỉ là một màu nâu vàng đậm đà, thú vị giống cô nàng Mary Jane trong phim Người Nhện.

Tất nhiên khi tới đó, tôi vũ trang cho mình không chỉ bằng mấy thứ đồ làm đẹp. Tôi hiểu mình không thể sửa sang cho Cara một lần rồi cho rằng thế là xong. Tôi còn mang tới một ít sách và đĩa DVD ưa thích của tôi, bao gồm cả phần sau của bộ phim Buffy the Vampire Slayer(38) . Một trong những vấn đề của Cara là tôi luôn cảm thấy bạn ấy không phải là người nói chuyện có duyên nhất thế giới. Chẳng thể trách bạn ấy được, thật đấy, bởi vì người duy nhất mà bạn ấy từng lại gần – không phải là họ thực sự nói năng gì với bạn ấy đâu, nhưng sao cũng được – là những cô gái như là Courtney Deckard, người nói nhiều về các thứ - kem chống nắng, chế độ ăn kiêng – hơn là các ý tưởng. Chán chết đi được.

Tôi nghĩ sẽ có thể có tác dụng nếu trong khi tôi cải thiện ngoại hình của Cara, tôi thử cải thiện đầu óc của bạn ấy. Chì một chút thôi. Để bạn ấy có chuyện để nói với mọi người xung quanh. Ngoài chuyện bạn ấy ăn kiêng, chấm hết.

Rất nhieu keo bọ, một ít keo xịt để cho tóc bông bênh. Làm nhạt bớt màu mắt và che đi rất nhiều thứ rất nhiều thứ mà trước đây bạn ấy thường phô ra, và Cara đã biến đổi. Bạn ấy chuyển từ tại sao lại là mình? Sang nhìn mình xem này! Chỉ trong có vài giờ. Khi tôi đã xong với bạn ấy thì chú Schlosburg cũng đã đi làm về. Vậy là tôi mời cô chứ ấy ngồi trong phòng khách rồi “giới thiệu” với cô chú một Cara mới và – theo thiện ý của tôi là – đã được cải thiện.

Về mặt hoàn toàn sững sờ của họ là tất cả những bằng chứng tôi cần cho thấy rằng tôi đã làm rất tốt. Chú Schlosburg thậm chí còn chụp ảnh.

Tôi nhận lời mời của nhà Schlosburg là sẽ đưa tôi đi ăn tối ở Clayton Inn, nhà hàng hoành tráng nhất của Clayton, bang Indiana (nơi sẽ tổ chức Spring Fling). Tôi nhận thấy rằng đó sẽ là một cơ hội tốt để dạy Cara về bài học tiếp theo... rằng sẽ lành mạnh hơn khi ăn đủ thịt nướng và khoai tây bỏ lò vào bữa tối còn hơn là gặm nhấm thứ xa-lát xinh xinh chẳng có sốt chấm, chỉ để sau đó tọng thêm bảy trăm cái bánh Little Debbie vào lúc tối khuya. Từ giờ trở đi, tôi hướng dẫn Cara, bạn ấy hãy ăn ba bữa no nê – nhưng lành mạnh – mỗi ngày. Làm ơn đừng có diễn những đĩa xà lách trong nhà ăn nữa.

Ở đó, tôi đã bảo với bạn ấy rằng từ giờ trở đi bạn ấy sẽ ngồi ở bàn ăn của tôi... một lời tuyên bố khiến cho mắt bạn ấy mở to.

Vào lúc cô chú Schlosburg đưa tôi về nhà, cả hai đều thốt ra hàng tràng những lời cảm kích vì việc tôi đã giúp đỡ con gái họ. Tôi phải thừa nhận điều đó khiến tôi có đôi chút không thoải mái. Không phải là vì những lời lẽ đó quá xúc động hay gì đâu. Mà là sự thực rằng, lẽ ra tôi phải can thiệp vào và làm như vậy từ lâu rồi mới phải. Tôi đã để bạn ấy dò dẫm tự xoay sở quá, quá lâu rồi.

Nhưng, tôi tự nhủ khi lên giường đi ngủ, rằng tất cả những điều đó sẽ thay đổi. Cara sẽ không phải là người duy nhất trải qua sự biến đổi đâu.

Vĩnh biệt Jenney Greenley bé nhỏ đáng yêu, bạn thân của tất cả mọi người. Xin chào Jen, người tạo ra sự thay đổi mang tính xã hội.

Và bất cứ ai chưa nhận ra điều đó trong buổi sáng ngày hôm sau chắc chắn sẽ biết vào cuối buổi ăn trưa. Đó là khi Cara và tôi tiến vào nhà ăn.

Bạn ấy, như tôi hài lòng nhận thấy, đã thôi ép phẳng tóc vào buổi sáng hôm đó. Kiểu tóc mới sẫm màu đúng tự nhiên những làn sóng xoăn ôm rất đẹp lấy khuôn mặt của bạn ấy. Một chút trang điểm nhẹ nhàng

càng khiến khuôn mặt sáng lên. Và có vẻ như một sự nhún nhảy mới xuất hiện trong bước đi của bạn ấy mà tôi không thể nhớ là đã từng thấy trước kia.

Đứng ở bên ngoài cánh cửa nhà ăn, nơi chúng tôi đã thống nhất sẽ gặp nhau, Cara kéo phăng cái áo kiểu có xẻ ở tay áo và kiểm tra để gấu váy làm bằng tơ nhân tạo không bị nhàu. Không còn váy ngắn nữa: có một số thứ mà một cô gái nên giữ làm điều bí ẩn của mình. Tôi tiến tới và chỉnh lại một lọn tóc xoăn màu nâu vàng để nó vắt qua một bên vai.

“Sẵn sàng chưa?” tôi hỏi bạn ấy.

Cara gật đầu có vẻ hồi hộp. Rồi bạn ấy nói, “Mình hỏi cậu điều này trước đã, được không Jen?”

“Nói đi,” tôi nói.

Cái nhìn của Cara rất chăm chú. “Tại sao...tại sao cậu làm việc này cho mình?”

Tôi phải cân nhắc về điều này trong một giây. Tôi không thể nói gì về vụ Culver, bởi vì tôi không muốn bạn ấy biết rằng mẹ bạn ấy đã kể với mẹ tôi về bạn ấy. Và tất nhiên tôi không thể nói bất cứ điều gì về việc Luke đã bảo tôi rằng những người như tôi phải có trách nhiệm giúp những người như bạn ấy như thế nào/

Ngoại trừ, khi tôi thực sự nghĩ về chuyện đó, tôi nhận ra rằng cả hai điều đó chẳng phải là lý do tại sao tôi giúp Cara. Tôi giúp Cara là bởi vì...

“Bởi vì mình quý cậu, Cara ạ.”

Có thể tôi đã nhận ra điều đó hơi muộn nhưng đó vẫn là sự thực.

Vậy nên đó là điều tôi đã nói với một cái nhún vai.

Ngoại trừ có lẽ tôi nên giữ riêng thông tin đó cho chính mình, bởi vì mắt của Cara ạng nước, gây nguy hiểm cho mascara của bạn ấy...

“Ôi Chúa ơi!” – tôi thốt lên. “Thôi đi nào.”

“Mình không kìm được”- Cara nói, bắt đầu sụt sịt. “Đó là điều tử tế nhất từng có người nói với m

Giá mà tôi có thể mở cánh cửa nhà ăn nhanh hơn.

“Vào đi!” – tôi ra lệnh, chỉ tay một cách hống hách.

Sự ầm ĩ xô vào chúng tôi với sức lực mạnh như mùi vị của món đặc biệt ngày hôm nay – gà tây ốt. Tôi cảm thấy Cara lùi lại một bước, choáng váng vì tiếng động ầm ầm.

Nhưng bây giờ không rút lui được nữa. Tôi giơ tay ra phía sau, tìm thấy một bàn tay ẩm ướt và kéo.

Chúng tôi đã vào trong. Và bước trên sàn diễn thời trang.

Đừng do dự, tối qua tôi đã khuyên Cara như vậy. Nếu cậu do dự, nếu cậu thể hiện sự chần chừ chỉ trong khoảnh khắc, bọn họ sẽ tấn công. Hãy nhớ, mình sẽ ở đó cùng cậu. Hãy cứ nhìn thẳng. Đừng khom người xuống. Đừng lê chân.

Và vì tình yêu của Chúa, đừng có nhìn bọn chúng.

Tôi đã cố gắng tỏ ra tự nhiên, vậy nên tôi không nhìn Cara. Tôi không biết liệu bạn ấy có làm theo chỉ dẫn của tôi không. Nhưng theo mức độ âm thanh đang từ từ giảm đi trong phòng, tôi biết rằng có điều gì đó đang xảy ra. Mọi người đã dừng cuộc nói chuyện của họ lại. Rồi còn chẳng nghe thấy tiếng cào cạo của cái đĩa. Sự im lặng – lần đầu tiên trong lịch sử trường trung học Clayton – sự im lặng đã ngự trị trong nhà ăn. m thanh duy nhất tôi có thể nghe thấy là tiếng bước chân của chính tôi... và tiếng lạch cạch phát ra từ đôi xăng đan đế gộc của Cara.

Khi đó tôi mạo hiểm liếc Cara một cái. Má bạn ấy đã hồng lên như cái áo đang mặc.

Nhưng tôi thở phào khi thấy bạn ấy không hề nao núng.

Bạn ấy không do dự.

Và bạn ấy không nhìn ai cả.

Tôi nhào người lấy hai cái khay rồi đưa một cái cho Cara. Chúng tôi đi tới chỗ xếp hàng lấy đồ ăn. Tôi lấy một bát gà tây ớt, một xa lát trộn, rưới nước sốt lên trên, một ít bánh ngô, một lon diet soda và một quả táo. Cara cũng làm hệt như vậy. Các cô cấp dưỡng nhìn thao chúng tôi, nhưng không phải bởi vì cách chọn món

Họ quan sát chúng tôi là bởi vì họ, cũng như tôi, chưa bao giờ thấy nơi này yên lặng đến như vậy.

Chỉ có điều là, khác với tôi, họ không thể lý giải vì sao chẳng ai nói năng gì.

Chúng tôi đi tới chỗ trả tiền. Chúng tôi trả tiền. Chúng tôi cầm khay của mình. Và chúng tôi đi về phía chỗ ngồi của mình.

Nếu có chuyện gì xảy ra, tôi biết rằng, nó sẽ xảy ra ngay lúc này, ngay bây giờ. Sự biến đổi của Cara từ một kẻ chỉ biết bắt chước thành Tôi Là Chính Tôi thật là nổi bật, nhưng tóc nhuộm và trang điểm – và thậm chí là một cái áo kín đáo – cũng sẽ chẳng là gì với một kẻ còn đồ quyết dẫm nát Cara dưới gót chân anh ta, hay cô ta. Bọn họ đã có thời gian để phục hồi sau cú sốc. Sự chế nhạo, nếu có, sẽ xuất hiện ngay bây giờ.

Một mét, ba mét, sáu mét. Thành công rồi. Chúng tôi đã đặt khay của mình lên bàn thành công và đang kéo ghế ra thì chuyện đó xảy ra.

Một tiếng rống.

Cara đông cứng người lại. Tiếng rống tới từ phía sau chúng tôi. Tôi đã khoan sâu vào trí não bạn ấy tối hôm trước lời chỉ dẫn rằng nếu có ai đó rống lên trên bạn ấy nữa, thì bạn ấy không được phản ứng lại. Bạn ấy không được òa khóc. Bạn ấy không được chạy ra khỏi phòng. Bạn ấy sẽ tiếp tục như thể không nghe thấy nó. Bạn ấy không được làm gì như là quay đầu lại.

Nhưng bạn ấy có làm được không? Liệu tất cả những lời chỉ bảo của tôi có phải là nước đổ đầu vịt? tôi lo lắng quan sát các ngón tay của Cara siết chặt vào lưng ghế... chặt đến nỗi các đốt ngón tay của bạn ấy trắng bệch ra.

Rồi bạn ấy kéo ghế ra, ngồi xuống, và bắt đầu bình tĩnh ăn món gà tây ớt.

Sự nhẹ nhõm lan khắp cơ thể tôi như là nước lạnh trong một ngày nóng rực. Tôi gần như cảm thấy choáng váng! Tuyệt vời! Lời nguyền đã bị phá vỡ! Cara sẽ không bao giờ bị rống vào mặt nữa. Cho tới khi tôi nghe thấy điều đó một lần nữa. Tiếng rống đó.

Scott Bennett, người duy nhất tại bàn của chúng tôi vẫn tiếp tục ăn như thể chẳng có chuyện gì xảy ra trong suốt thời gian Cara và tôi đi tới bàn này, dừng lại nửa chừng với một đĩa đầy thứ mà tôi đồ là nem cuốn thịt gà đang trường tới miệng. Cậu ấy nhìn về hướng phát ra tiếng rống, mà có vẻ như xuất phát từ bàn của Kurt Schraeder. Cả tôi cũng nhìn về hướng đó. Tôi thấy Kurt nhìn lại tôi, một nụ cười láu cá nở ra trên mặt anh ta.

“Này Kurt,” tôi hỏi một cách gay gắt, giọng của tôi, bởi vì đó là giọng duy nhất phát ra trong nhà ăn, dễ dàng tới bàn của Kurt cách đó mười mét. “anh có vấn đề gì à?”

“Ừ đấy,” Kurt bắt đầu nói.

Nhưng rồi anh ta im bất khi Courtney Deckard thúc mạnh cùi chỏ vào sườn anh ta.

Tôi nhìn Courtney. Courtney nhìn tôi.

Tôi sẽ cho bạn biết sự thực. Tôi không biết liệu đó là vì cuối tuần này tôi sẽ đi tới Spring Fling của trường trung học Clayton với Luke Striker, và Courtney biết điều đó, hay là lý thuyết về thứ nước sốt đặc biệt của Luke thực sự đã hiệu nghiệm.

Tất cả những gì tôi biết là, ngay sau đó, Courtney cầm lon soda của cô ấy lên và nói gì đó với cô bạn ngồi bên cạnh. Cô bạn ngồi bên cạnh đáp lại. Rồi thì tất cả mọi người ở bàn của họ bắt đầu ăn uống và trò chuyện trở lại, như thể chưa có gì xảy ra. Rất nhanh chóng, toàn bộ mọi người ở trong nhà ăn cũng làm hệt như vậy.

Và khi ngồi xuống, tôi rất hài lòng khi thấy Cara Schlosburg đang lịch sự hỏi Kwang rằng cậu ấy đã xem Buffy bao giờ chưa, và nếu xem rồi, cậu ấy có nghĩ rằng chương trình đó sẽ đi xuống sau khi Angel đã ra đi không?

Trái tim tôi căng phồng lên vì phấn khởi. Chẳng hề có một tiếng rống nào nữa.

Cara Bò cái, mà tôi từng biết, đã chết. Cara Schlosburg muôn năm.

Tuyệt vời, tôi tự nhủ khi đào bới món gà tây ớt của mình, tự dưng cảm thấy đói cồn cào. Tuyệt vời!

Annie

Vấn – Đáp

Hãy gửi tới Annie mọi khúc mắc, những tâm tư tình cảm rắc rối nhất của bạn. Mạnh dạn lên, bạn dám không! Mọi thư từ gửi cho Annie sẽ được đăng lên tờ Register của trường trung học Clayton. Chúng tôi đảm bảo tên và địa chỉ e-mail của người gửi sẽ được giữ kín.

Annie thân mến,

Thứ duy nh

t bố mình thích là thể thao. Bố chẳng hề để ý tới mình khi mình học ba lê, hội họa.v.v..., nhưng giờ đây khi mình là thành viên đội bóng thì bố như kiểu không thể tự hào hơn về mình.

Nhưng vấn đề là mình cực kỳ ghét thể thao. Mình chỉ thi tuyển vào đội chỉ để làm bố vui thôi. Mình cố gắng ở lại đội bởi vì mình nghĩ rằng biết đâu mình sẽ học được cách thích nó. Nhưng điều đó không xảy ra. Mình ghét luyện tập và mình ghét các trận đấu. Mình muốn bỏ. Vấn đề duy nhất là bố đã bảo một khi ta đã có vị trí trong đội thì không thể bỏ được, bởi vì ta sẽ làm cả đội thất vọng. Mình đang nghĩ, mặc xác cái đội đó. Mình muốn trở lại học ba lê. Cậu nghĩ sao, Annie?

Ký tên: Bóng đá tệ hại.

Tệ hại thân mến,

Đời ngắn lắm. Sự thực là cậu ghét thể thao đến thế nghĩa là cậu sẽ chẳng thể nào chơi hết sức được. Có lẽ sẽ tốt hơn cho đội bóng nếu cậu bỏ và họ tìm được ai đó tình nguyện chơi với cả trái tim. Hãy nói với bố cậu rằng cậu hiểu ông đang cố dạy cậu những giá trị tốt đẹp, nhưng nếu cậu không thử các thứ mới, cậu sẽ chẳng bao giờ biết cậu giỏi làm gì nhất. Và cậu chỉ có thể dành thời gian cho những điều mới khi từ bỏ những gì cậu biết không hợp với mình.

Rồi hãy chuẩn bị tinh thần để nghe một bài diễn văn Bố-rất-thất-vọng-vì-con. Nhưng đừng lo. Rồi thì bố cậu sẽ vượt qua. Khi ông ấy x cậu múa bước nhảy thiên nga trong buổi biểu diễn lớn đầu tiên của cậu.

-Annie

15. Chương 12

MƯỜI HAI

Được rồi, tôi thừa nhận điều đó. Sau vụ của Cara, tôi kiểu như là bắt đầu nghĩ có thể Luke đã đúng về tôi.

Bởi vì chuyện đó đã thành công. Nó thực sự đã thành công.

Và, vâng, có thể nó thành công là bởi vì bạn vẫn thấy bản mặt tôi trên Access Hollywood (39) mỗi tối, đang nói là, “Không, thực sự Luke và em chỉ là bạn.”

Nhưng thế nào cũng được. Chuyện đó đã thành công. Mọi người đã thôi rống lên trên Cara.

Và tất nhiên, có rất nhiều người hỏi han, bao gồm – tôi đã nghe qua hệ thống tin vịt – cựu bạn thân nhất của tôi Trina rằng: “Jen bị làm sao vậy? Sao nó lại tử tế với Cara Bò cái đến thế?”

Nhưng không bao giờ ở trong giới hạn nghe thấy của Cara, vậy nên tôi chẳng quan tâm,

Đặc biệt là khi mẹ cho tôi biết rằng sau buổi học ngày đầu tiên đó – ngày mà bạn ấy đi trên sàn diễn thời trang mà không bị ai rống lên – Cara đã thông báo với cô Schlosburg rằng bạn ấy đã đăng ký tham dự hội đồng học sinh năm tới.

Vậy nên chẳng có vẻ như bạn ấy sẽ sớm chuyển tới Culver đâu.

Thật tệ là trong khi tôi đã xoay sở để gây ảnh hưởng tới cuộc sống của Cara, thì tôi vẫn là người ít được ưa thích nhất đối với cô bạn thân nhất của tôi. Trina tiếp tục từ chối nói chuyện với tôi, và tôi sẽ thừa nhận, đó là tổn thất lớn. Tôi nhớ cô nàng. Không có Trina để tán gẫu trên mạng nên việc làm bài tập La-tinh của tôi chẳng còn hấp dẫn bằng một nửa trước kia. Tôi không hề hối tiếc về những gì tôi đã nói với cô nàng, và tôi vẫn nghĩ việc tôi đồng ý đi tới Spring Fling với Luke Striker chẳng phải là sự phản bội to lớn như cô nàng cứ khẳng định.

Nhưng ước gì tôi đã xử lý việc đó khéo léo hơn. Bởi vì việc nghỉ chơi với Trina đã ảnh hưởng tới cuộc sống của tôi theo một cách khá tiêu cực, đặc biệt là trong các buổi tập của Những Kẻ Hát Rong.

Các ngày trọng đại diễn ra cuộc thi hợp xướng đang sầm sập tới. Váy của chúng tôi – những cái váy một trăm tám mươi đô-la – đã tới, tất cả đều màu đỏ, đính cườm lộng lẫy. Chúng thực sự là thứ trang phục gói ghém nhất tôi từng thấy – cái loại váy mà, nếu tôi thấy thứ tương tự trong tủ quần áo của Cara, chúng sẽ đi thẳng tới hội từ thiện.

Mà có thể là hội từ thiện cũng chẳng nhận nó ấy chứ.

Nhưng thầy Hall mê mệt chúng. Khi chúng tôi đứng trên bục trong buổi tổng duyệt trang phục lần đầu tiên, vào buổi học hôm thứ Ba, thầy thực sự là đã trào nước mắt. Thầy nói rằng, cuối cùng thì, chúng tôi đã trông giống một dàn hợp xướng.

Tôi không biết trước đây. Thầy nghĩ chúng tôi trông giống cái gì, nhưng chắc chắn là không phải một dàn hợp xướng.

Các bộ váy đã tới vừa đúng lúc. Vào lúc bình minh của thứ Sáu – ngay trước ngày diễn ra Spring Fling – đội hợp xướng Những Kẻ Hát Rong của trường trung học Clayton (cùng với thầy Hall và các thành viên được chọn ra từ dàn nhạc của trường trung học Clayton, những người sẽ đệm nhạc cho chúng tôi biểu diễn) sẽ lên một chiếc xe khách to được thuê đặc biệt cho dịp này. Rồi chúng tôi sẽ phải đối mặt với cả tá đội hợp xướng khác. Mỗi đội có mười lăm phút để gây sững sờ cho một ban giám khảo tiếng tăm lẫy lừng – một người trong đó từng là cựu hoa hậu bang Kentucky – bằng sự hài hòa và cân bằng trong hòa âm, cách ngân nga, sự chính xác nhịp nhàng, sự truyền cảm, chất giọng, tư thế, diện mạo, kiểu cách biểu diễn, vũ đạo và các kỹ năng trình diễn tổng thể.

Tôi biết rồi. Liệu có thể có gì thảm hại hơn nữa không? Ý tôi là một cựu hoa hậu Kentucky? Này, ít ra họ có thể mời Andrew Lloyd Webber (40) hay ai đó.

Nhưng bạn sẽ chẳng thể tin nổi mọi người căng thẳng về chuyện đó đến thế nào đâu, bất kể cái sự thảm hại đó. Ít ra là thầy Hall và đội nữ cao rất căng thẳng. Tôi cũng phải thú nhận, bên giọng nữ trầm quan tâm hơn tới việc có thể đánh bao nhiêu mẫu giấy nhỏ vào mái tóc xoăn của Karen Sue Walters khi bạn ấy đứng ở bậc bên dưới.

Karen Sue buộc tội chúng tôi thổi đạn giấy vào bạn ấy. Bạn có tin nổi không? Và thầy Hall đã làm âm ĩ cả lên, nếu bạn hỏi tôi. Đó có phải là đạn giấy đâu, chỉ là những mẫu nhỏ bài tập lượng giác của Liz Chán đời.

Dù sao thì, trong tuần cuối cùng trước khi chúng tôi tới Bishop Luers, thầy Hall bắt chúng tôi tập cho tới khi bài “All that Jazz” dường như là ở lì trong đầu tôi. Nhưng tôi chẳng gặp vấn đề gì về sự hài hòa và cân bằng trong hòa âm, cách ngân nga, phát âm hay chất giọng.

Nhưng theo lời thầy Hall thì một số người trong chúng tôi có rất nhiều vấn đề về sự khớp nhịp. Và một số người – được rồi, một trong số chúng tôi – có vấn đề nghiêm trọng về vũ đạo.

Cách tự vệ duy nhất của tôi là khi tôi thử giọng, có ai nói gì về việc nhảy múa đâu. Thật đấy. Tôi hiểu về phần hát hò của tôi. Nhưng còn múa thì sao? Chẳng ai nói một lời nào cả.

Bình thường thì tôi sẽ nhờ Trina ghé qua sau giờ học và giúp tôi với cái vụ vũ đạo đó. Và thường thì cô nàng sẽ rất vui lòng giúp đỡ.

Nhưng Trina và tôi không nói chuyện với nhau. Nói đúng hơn là tôi có nói chuyện với Trina.

Vấn đề là, cô nàng không đáp lại.

Chuyện này nhanh chóng trở nên nhàm chán. Vào thứ Ba, tôi đã nghĩ rằng nó đã kéo dài đủ lâu rồi.

Và tới thứ Tư, tôi phát chán về chuyện đó.

Tôi cũng phát chán vì bị thầy Hall quát tháo vì vũ đạo không đúng. Mà, nếu như nghĩ về điều đó, thì tất cả là lỗi của Trina. Chẳng phải cô nàng chính là người đã nói là, “Môn này sẽ làm cho học bạ của cậu đẹp hơn.”

Phải rồi, nhưng một học bạ đẹp để có gì hay ho nếu như tôi tình cờ đã chết rồi? Bởi vì đó là điều tôi lo sợ sẽ xảy ra nếu tôi không thể làm thầy Hall vừa ý về cái trò vũ đạo ngu ngốc đó. Tôi sẽ gục xuống mà CHẾT MẮT.

Bài “Bất cứ khi nào anh ấy cần tôi” (Tôi sẽ mãi mãi đi đời) thì tôi làm được bởi vì đó là một bài nhịp điệu chậm. Và tất cả những gì tôi phải làm trong bài “Ngày qua ngày” là đứng đó trong một cái váy ngu ngốc và nhìn chăm chăm vào chõen rọi – “Các em đang ngắm nhìn cảnh hôn tuyệt đẹp”, thầy Hall bảo với chúng tôi như vậy, “Các em đang nhìn vào cầu vồng, và bị choán ngập vì tình yêu của Chúa!”. Nên với bài đó thì tôi cũng không thấy có vấn đề gì.

Nhưng với “All that Jazz” thì... Sao mà tôi lại kinh sợ cái bài “All that Jazz” đó đến thế. Tôi có thể xử lý vụ nhún chân, đổi chân trong đoạn “Em mua thuốc aspirin ở United Drug”. Thậm chí tôi chịu đựng được cả cái vụ đu đưa tay ở đoạn: “Khởi động xe, em biết một chỗ rất hay.”

Nhưng đến đoạn phải đưa cho Trina cái mũ quái vật cho màn đá chân quái vật đó, thì tôi làm hỏng hết.

Tôi sẽ nói thẳng ra rằng ngay cả chuyện này cũng là lỗi tại Trina. Tuần trước, cái hồi mà chúng tôi còn nói chuyện với nhau, tôi sẽ ném cho cô nàng cái mũ, và rồi cô nàng bắt lấy nó và cầm nó đúng lúc vào vị trí để nhảy điệu căng-căng.

Nhưng vì một vài lý do nào đó, thậm chí là tôi đã ném cái mũ theo cách giống hệt như trước, Trina vẫn không bắt được nó. Tôi không muốn nói là cố ý. Nhưng...

Được rồi. Cô nàng cố tình bắt trượt nó.

Vài lần đầu khi chuyện này xảy ra, thầy Hall không để ý thấy, bởi vì cái mũ rơi xuống sàn và Trina chỉ cần hất nó lên và đội nó lên đầu.

Nhưng trong buổi tập ngày thứ Tư – một buổi tập đặc biệt khó chịu, bởi vì có một cậu trong đám nam cao quên mất khăn thắt lưng, và tôi đã tưởng thầy Hall sẽ bị phình mạch, bởi vì thầy cúi diên lên – cái mũ của Trina bay khỏi tay tôi và rơi xuống, và thật không may, rơi vào trong cái kèn tuba của Jake Mancini.

Lẽ ra Trina đã có thể bắt được nó. Lẽ ra Trina có thể giơ tay ra và bắt lấy nó ở trên không.

Nhưng cô nàng đã không làm thế. Vậy nên nó rơi vào cái kèn tuba.

Mà điều này thực ra rất vui nhộn, nếu bạn hỏi ý kiến của tôi. Ý tôi là, có bao nhiêu cơ hội để điều đó xảy ra chứ? Nếu điều này xảy ra ở Luers, tôi sẵn sàng cược rằng Hoa hậu Kentucky sẽ nghĩ chúng tôi cố ý làm việc đó và cho chúng tôi thêm điểm vì ném chính xác và có sự sáng tạo.

Chuyện đó thì có gì ghê gớm đâu. Ít ra là tôi đã nghĩ như vậy, Jake lấy cái mũ ra khỏi kèn của cậu ấy, lịch sự đưa nó cho Trina cô nàng đội nó lên và bước vào hàng đá chân mà chẳng bị lỗ một nhịp nào.

Brenda Khó nhằn, người đã nhìn thấy tất cả sự việc, đã cười rất dữ dội – sau này bạn ấy đã bảo với tôi như vậy – và suýt tè ra cái quần ngắn (đồng bộ với cái váy, bởi vì đây là cái váy bông rất to).

Nhưng thầy Hall, người cũng nhìn thấy toàn bộ sự việc, lại không hề cảm thấy nó có chút gì đáng cười cả. Đầu thầy quát qua quát lại, và thầy găm tôi lại bằng một cái nhìn tròn trịa chứa đầy sự thịnh nộ không nhằm lẫn vào đâu được. Mặt thầy trở nên đỏ như màu...váy của tôi.

Khi “All that Jazz” đã tới đoạn kết thúc cao trào, và tất cả chúng tôi đều đứng đó, vươn tay ra, cố gắng thể hiện sự thăng bằng và chính xác về mặt nhịp điệu hết mức có thể, thầy Hall ném cái gậy chỉ huy của thầy xuống và rít lên. “Ngồi xuống”

Chúng tôi đổ sụp xuống nơi mình đang đứng la liệt khắp các bậc.

Rồi thầy Hall chỉ vào tôi.

“Cô”, thầy gầm lên. Thực sự đấy. Thầy gầm lên! “Đứng dậy.”

Tôi đứng dậy. Tim tôi đập rất nhanh. Nhưng chỉ là bởi vì tôi vừa thực hiện vụ múa tay vài giây trước đó. Tôi chẳng sợ hãi hay gì cả. Rốt cuộc thì đó cũng chỉ là một tai nạn. Tôi không cố tình làm như thế. Chắc chắn thầy Hall hiểu điều đó.

Nhưng hóa ra thầy Hall chẳng hề hiểu gì cả.

“Cô Greenley”, thầy nói. Mặt thầy vẫn còn đỏ, và có một khoảng mờ hôi lớn hình bán nguyệt chỗ nách áo của thầy. Có vẻ như thầy quên bằng mất sự khó chịu của chính mình. Tất cả mọi sự chú ý của thầy đều đổ dồn vào tôi.

“Có phải là cô cố ý”, thầy hỏi tôi, “phá hoại và hủy diệt màn diễn của dàn hợp xướng này khi chúng ta tới Bishop Luers không?”

Tôi liếc nhìn Brenda Khó nhằn để xem bạn ấy nghĩ sao về câu hỏi này. Trước đó tôi đã nhìn Trina cầu cứu, nhưng cô nàng giữ vẻ mặt như là một bức tường.

“Dạ”, tôi nói, bởi vì sự phản ứng của Brenda Khó nhằn chỉ là một cái nhún vai vô thưởng vô phạt, đại ý rằng, trong tầm hiểu biết của bạn ấy, chẳng có câu trả lời nào đúng cả. “Không ạ?”

“Vậy thì tại sao”, thầy Hall gầm lên, đủ to để khiến cậu nhóc đang cầm chũm chọe suýt thì đánh rơi chúng vì sợ hãi, “cô lại ném mũ của Catrina Larssen vào khu vực của dàn nhạc trong tiết mục cuối cùng?”

Tôi nhìn về phía Steve, hy vọng nhận được sự hỗ trợ nào đó. Chẳng có gì có vẻ sẽ xảy ra, ít nhất từ phía tụi nam trung. Yết hầu của Steve nhấp nhô như cái pít-tông nhưng cậu ấy chẳng hề mở miệng.

“Dạ,” – cuối cùng tôi nói. “Đó chỉ là tai nạn thôi ạ.”

“TAI NẠN À?” thầy Hall hét lên. “TAI NẠN Ủ? Vậy cô có biết TAI NẠN nhỏ đó có thể khiến chúng ta phải trả giá thế nào nếu nó xảy ra ở Luers không? CÔ CÓ BIẾT KHÔNG?”

Bởi vì tôi chẳng biết tí gì nên tôi nói, “Không ạ”

“Mười điểm!” – thầy Hall gầm lên. “Mười điểm, thưa cô Greenley, có thể chính là sự khác biệt giữa vị trí thứ nhất và TRỞ VỀ TAY TRẮNG. ĐÓ LÀ ĐIỀU CÔ MUỐN PHẢI KHÔNG, CÔ GREENLEY? RẰNG DÀN HỢP XƯỚNG NÀY SẼ KHÔNG CÓ CÁI GIẢI RÚT GÌ CẢ Ở LUERS?”

Tôi lại nhìn Trina một lần nữa. Nếu như chúng tôi không giận dữ nhau, tôi biết rằng đến lúc này, cô nàng sẽ giơ tay lên và nói, Thưa thầy Hall, đây là lỗi của em, không phải tại Jen. Lẽ ra em đã bắt được cái mũ, nhưng lại bị trượt, hoặc câu gì đó tạo ra hiệu quả tương tự.

Thế nhưng nếu Trina và tôi vẫn còn nói chuyện với nhau, thì ngay từ đầu cô nàng đã chẳng để cho cái mũ rơi vào kèn tuba. Vậy nên thực sự toàn bộ chuyện này là lỗi của cô nàng.

Chỉ có điều tôi chẳng thể đứng đó và nói rằng, Thưa thầy Hall, đó không phải là lỗi của em mà là của Trina. Bởi vì đơn giản là chúng ta chẳng thể làm như vậy được.

Vậy nên, thay vào đó tôi nói, “Em xin lỗi, thầy Hall. Lần sau em sẽ không làm thế nữa.” Mặc dù tôi biết rằng điều đó sẽ xảy ra. Bởi vì Trina sẽ chẳng bao giờ bắt lấy cái mũ đó.

“Xin lỗi thì chưa đủ đâu”, thầy Hall hét lên. “Xin lỗi chẳng biến sai thành đúng! Cả năm nay, có bao giờ cô làm cho đúng đâu, cô Greenley. Cứ như thể dàn hợp xướng này là trò đùa với cô. Tôi cho cô biết dàn hợp xướng Những Kẻ Hát Rong của trường trung học Clayton không phải là trò đùa. Chúng tôi đã giành vị trí cao nhất tại Bishop Luers trong suốt năm năm vừa qua, và năm nay sẽ không có ngoại lệ, cho dù cô có cố gắng phá hoại biểu diễn của chúng tôi đi nữa. Tôi không biết liệu có phải cuộc hẹn hò nho nhỏ của cô với

Luke Striker đã khiến cô bị ảo tưởng hay không, thừa tiểu thư, nhưng tôi cam đoan với cô rằng anh ta mới là ngôi sao chứ không phải cô. Hoặc là cô làm theo lời tôi bảo, nếu không hãy đi ra khỏi đây. Tùy cô chọn.”

Rồi thì thầy Hall cầm cái gậy chỉ huy của thầy lên cà gõ vào bục chỉ huy.

“Được rồi, mọi người, tập lại từ đầu một lần nữa,” thầy nói. “Và hy vọng là lần này, cô Greenley đây sẽ cư xử tử tế hơn một chút.”

Vấn đề là như thế này. Nếu là tuần trước có thể tôi đã bỏ qua chuyện này. Vì Trina, bởi vì đây thực sự là môn mà cô nàng yêu thích. Tôi chỉ tham sự cùng cho có bạn thôi. Cô nàng sẽ là người hát đoạn solo quan trọng. Chính cô nàng là người đã bảo tôi tham dự vào trò ngu ngốc này ngay từ đầu.

Nếu là tuần trước, có thể tôi đã chỉ nói rằng, Vâng, thưa thầy Hall. Em xin lỗi thầy. Em sẽ luyện tập thật chăm chỉ để làm cho đúng, thưa thầy. Chỉ để cho mọi việc được ổn thỏa và dễ chịu cho tất cả mọi người.

Nhưng đây không phải là tuần trước.

Và tôi không quan tâm tới việc làm cho mọi việc ổn thỏa và dễ dàng vì tất cả mọi người.

Tôi quan tâm tới việc làm điều đúng đắn

Tôi bước xuống khỏi bục buổi diễn, đi vòng qua đó để tới chỗ để quần áo bình thường của tôi – trong một đồng sát tường cùng với sách của tôi – và cầm chúng lên.

“Xin lỗi, thưa cô Greenley”, thầy Hall nói. “Cô định đi đâu vậy?”

Tôi ngoái nhìn thầy qua vai trong khi đang đi ra cửa về phía hành lang.

“Thầy đã bảo em hãy làm theo lời thầy bảo còn không thì đi đi,” tôi nói. Tim tôi đập beng beng vào mạng sườn. Trước kia tôi chưa bao giờ nói hỗn với thầy cô giáo nào. Chưa bao giờ, chưa từng một lần. Nhưng giờ thì tôi không quan tâm chuyện gì xảy ra với mình nữa. Tôi đã tự nhủ rằng mình chẳng quan tâm. “Vậy nên, em đi ra.

“Đừng có tỏ vẻ như thế. Thực sự, tôi cứ tưởng kiểu cư xử này chỉ có ở em Larssen thôi chứ...” – thầy liếc về phía cô nàng đây cay độc, “... chứ không phải em, Greenley ạ.” Thầy chỉ tay về phía chỗ trống trên bục diễn, nơi tôi đã từng đứng. “Giờ thì trở về chỗ của em ngay. Mọi người hãy tập lại từ đầu.”

“Nhưng” Tôi đứng nguyên tại chỗ mình đang đứng. “Thầy đã nói là em được lựa chọn.”

“Đây là một lớp học đầy, em Greenley,” thầy Hall nói. “Em không thể bỏ giữa chừng như vậy.”

Mà đúng là như vậy. Bạn không thể bỏ đi vào giữa buổi học như vậy được. Không thể nếu không có giấy phép. Nếu làm vậy, bạn có thể bị phạt ở lại sau giờ học, hoặc tệ hơn, bị đình chỉ. Có thể bạn bị đuổi học ấy. Làm sao mà tôi biết được? Trước kia, tôi chưa từng bỏ ra ngoài giữa buổi học. Tôi luôn là một đứa bé ngoan. Bạn biết đấy, xinh xinh hiền ngoan. Loại con gái chẳng bỏ giữa chừng vì bất cứ điều gì và để cho ai đó bị rơi vào tình thế khó xử cả.

Thầy Hall biết điều đó. Có thể vì thế mà thầy thêm vào, “Em không thể cứ đi như thế được.”

Và có thể vì thế mà tôi trả lời, “Có chứ ạ.”

Và bỏ đi.

“Cô Greenley”, tôi nghe thấy thầy hét lên. “Cô Greenley! Trở lại đây ngay lập tức!”

Nhưng đã quá muộn. Tôi đã bước ra khỏi phòng hợp xướng và đi xuống phía hành lang, thẳng vào nhà vệ sinh nữ, nơi tôi mặc lại bộ quần áo bình thường của mình với hai tay run bần bật.

Và bạn biết không? Chẳng hề có một người nào đi theo tôi xem tôi có sao không. Không ai xin phép thầy Hall để đi xem tôi thế nào. Chẳng ai lo lắng theo cách tôi luôn lo cho Cara, rằng có thể tôi cũng cần một bờ vai để gục vào nức nở.

Không ai cả. Chẳng hề có một ai.

Thậm chí là cả Trina, người có lỗi trong toàn bộ chuyện này.

Bạn có muốn biết tại sao không? Bởi vì người duy nhất tại trường trung học Clayton này có đủ quan tâm để người khác xem họ có làm sao không chính là tôi đây.

Có thể vì thế mà tôi cầm cái váy – cái váy Những Kẻ Hát Rong một trăm phần trăm polyester, một trăm tám mươi đô của tôi, với hình tia chớp được đính bằng cườm ở phía trước – cuộn nó lại và ném vào sọt rác.

Annie

Vấn – Đáp

Hãy gửi tới Annie mọi khúc mắc, những tâm tư tình cảm rắc rối nhất của bạn. Mạnh dạn lên, bạn dám không! Mọi thư từ gửi cho Annie sẽ được đăng lên tờ Register của trường trung học Clayton. Chúng tôi đảm bảo tên và địa chỉ e-mail của người gửi sẽ được giữ kín.

Annie thân mến,

Mặc dù mình đã sang tuổi mười sáu từ

tuần trước, nhưng bố mẹ mình vẫn sẽ không cho mình đi chơi với các bạn trai, kể cả trong những lần đi chơi cả nhóm. Gần đây có một cậu bạn đã mời mình đi xem phim với cậu ấy VÀ bố mẹ cậu ấy, thế mà bố mẹ mình vẫn không đồng ý.

Giờ thì các cô bạn của mình cũng không muốn chơi với mình nữa, bởi vì các bạn ấy biết rằng mình không được phép làm bất cứ điều gì khi có bọn con trai ở đó. Mình đang chết dần chết mòn vì cô đơn. Mình phải làm gì đây?

Ký tên: Cô độc ở Indiana.

Cô độc thân mến,

Hãy bảo bố mẹ bạn rằng bạn yêu họ, và bạn biết rằng họ đang cố gắng bảo vệ bạn, nhưng họ đã đi quá xa rồi. Bằng cách ngăn cản bạn có những mối quan hệ xã hội bình thường, họ đã không để cho bạn được học cách tự quyết định và phát triển những mối quan hệ lành mạnh. Và điều đó sẽ có tác động tiêu cực không chỉ tới khả năng tìm người bạn đời trong tương lai của bạn, mà cả nghề nghiệp và cuộc sống nói chung.

Nếu họ vẫn nổi giận, hãy đề nghị mục sư của bạn hay một giáo viên có uy tín hay những người bạn trưởng thành khác tới nói giùm bạn như một người biện hộ ấy. Chúc bạn may mắn, và hãy nhớ rằng, miễn là khi nào còn có Annie, bạn sẽ không bao giờ phải cô độc.

-Annie

16. Chương 13

MƯỜI BA

Tôi cứ tưởng sẽ phải mất nhiều ngày tôi mới có thể nhìn lại sự việc đã xảy ra tại buổi họp xương ngày hôm đó và cười. Có thể sẽ mất hàng tuần. Thực ra chuyện đó cũng khá là buồn bực. Tôi đã không nghe lời một thầy giáo, bỏ đi trước một đám người vốn phụ thuộc vào tôi, và có thể là cắt đứt mãi mãi tình bạn với người bạn thân nhất của tôi.

Nhưng hóa ra chỉ ba mươi tiếng đồng hồ sau, tôi nhận ra khía cạnh buồn cười của câu chuyện này. Bởi vì lúc đó các thành viên của tờ Register chỉ cho tôi thấy điều đó. Ý tôi là mặt vui nhộn của vấn đề.

Đặc biệt là Scott Bennett.

“Không phải thế chứ,” cậu ấy nói, khi tôi kể tới đoạn nhồi chiếc váy của tôi vào trong thùng rác.

“Không, mình làm thật đấy.” – tôi nói.

Tôi phải thừa nhận, phản ứng của các thành viên tòa soạn về sự việc này đã đem lại cho tôi sự tự tin đáng kể về bản thân cũng như về quyết định của mình. Tôi đã ngồi suốt cả buổi học chiều trong sự chờ đợi giây triệu tập của cô Lucy Mơ Màng, người sẽ chắc chắn gọi điện cho bố mẹ tôi, nếu như cô ấy không thẳng tay đình chỉ tôi.

Nhưng chẳng có thông báo triệu tập nào tới từ văn phòng hiệu phó cả. Cả văn phòng của thầy Lewis cũng không, cô Kellogg cũng không. Có vẻ như thầy Hall đã không báo cáo về chuyện của tôi.

Hoặc có thể đúng hơn là thầy đã báo cáo và chẳng ai quan tâm cả. Bởi vì dù sao thì đó cũng là tôi cơ mà. Và Jen Greenley thì có thể dính vào rắc rối gì được chứ, đi lang thang trong hành lang thay vì bám chặt lấy bục biểu diễn như một cô bé ngoan ư?

Scott, Geri và Kwang và tất cả hội Register đã là tôi phần chần hẩn lên. Thực sự thì họ chẳng hiểu gì về Những Kẻ Hát Rong cả. Ngoại trừ Kwang sẽ đi cùng xe buýt với đội hợp xướng tới Luers, để viết về sự kiện này. Bởi vì các đội thể thao của trường trung học Clayton thua tất tạt các trận đấu họ tham gia, cho nên mọi người gởi gắm rất nhiều vào Những Kẻ Hát Rong sẽ vớt vát thể diện cho Gà trống.

“Giờ thì mình biết ngồi cạnh ai đây?” Kwang rên rỉ, bởi vì nếu không có tôi ở đó, cậu ấy chẳng có ai để tán gẫu trên xe buýt.

“Có Trina”, tôi gợi ý “Và Steve nữa.”

“Cái bọn biểu diễn”, Kwang nói đầy vẻ kinh tởm.

“Mình không thể tin nổi là cậu quảng nó đi như vậy”, Scott nói, vẫn đề cập tới cái váy của tôi. Đó là phần khiến cho cậu ấy day dứt mãi. Rằng tôi đã quảng cái váy đó đi.

Và tôi chắc điều đó khá là kỳ lạ. Ý tôi là, nó đắt như thế cơ mà.

Nhưng đó chính là vấn đề. Tôi đã trả cho cái váy ngu ngốc đó bằng tiền của chính tôi. Tiền trông trẻ ấy. Số tiền mà tôi có thể dùng để mua... tôi không biết nữa. Thứ gì đó mà tôi thực sự thích.

“Vậy cậu nghĩ mình có thể làm gì với nó chứ?”. Tôi lắc đầu. “Ý mình là, mình đâu có thể mặc nó nữa.”

“Đúng rồi đấy, Scott”, Geri nói. Họ đã đạt tới một mức độ mới trong mối quan hệ mới – phi yêu đương – trong đó họ lại có thể trêu chọc nhau như trước. Tôi không chắc lắm rằng đó là dấu hiệu tốt hay xấu. Nhưng tôi thấy nhẹ người bởi vì cả hai bọn họ đều chẳng có đau đớn dằn vặt vì người kia. Thực tế là, gần đây, dường như Geri có tâm trạng khá tốt. “Cậu nghĩ một cô gái có thể mặc cái váy đỏ với hình tia chớp ở đằng trước đi đâu được hả?”

“Phải rồi”, Kwang nói. “Cậu nghĩ bạn ấy nên mặc nó để đi Spring Fling với Luke Striker chắc?”

Mọi người cười rất âm ỉ về ý tưởng đó.

Rồi thì Geri đề nghị chúng tôi trở lại nhà vệ sinh nữ, nơi tôi đã vớt cái váy, moi nó từ trong thùng rác ra, và tiến hành nghi lễ đốt và/hoặc là chôn nó đi. Nhưng Scott có ý tưởng hay hơn: Chúng tôi nên đổ hóa chất tẩy trong phòng tối(41) lên nó – bởi vì nó được làm từ quá nhiều sợi nhân tạo – để xem chúng tôi có thể làm cái váy nổ tung được không.

Tôi cảm thấy kỳ kỳ về chuyện tới phòng hợp xướng chóng như vậy sau những chuyện vừa xảy ra, tôi không muốn gặp phải thầy Hall hay Trina hay bất cứ ai, nên tôi từ chối sứ mệnh do thám để lấy cái váy về. Thay vào đó, Geri đi cùng với vài cô bé mới vào. Nhưng họ trở về tay không. Nhân viên lao công đã mang rác đi rồi.

Sự việc này dẫn tới rất nhiều các chuyện đùa rằng nhờ có một người lao công tìm thấy cái váy và quyết định giữ nó lại, và sẽ chết cười mất nếu chúng tôi tình cờ bắt gặp một trong bọn họ đang mặc nó. Bạn biết đó, bên dưới bộ đồ lao động của ông ấy.

Chuyện đó thật ngu ngốc, tôi biết. Nhưng tôi thề là tôi suýt thì ướn quần vì cười quá nhiều.

Vì thế mà sau khi buổi họp kết thúc, tôi chẳng nghe thấy Scott gọi tên tôi. Bởi vì tôi vẫn đang cười như nắc nẻ.

“Có cần mình đưa về nhà không Jen?”, Scott nói.

Tôi thề là cậu ấy nói điều đó một cách quá thoải mái đến mức ban đầu tôi không nhận ra sự ghê gớm của tình huống này. Bạn biết đấy, bởi vì không phải ngày nào cậu ấy cũng hỏi tôi như vậy. Tôi chỉ nói – bởi vì

Trina không nói chuyện với tôi nữa và tôi không thể trông chờ vào việc đi nhờ xe Steve nữa, khi mà họ đã chia tay nhau – “Hay quá, cảm ơn cậu.”

Tôi lấy balô và đi theo Scott dọc theo hành lang dài, vắng vẻ để tới bãi để xe của học sinh. Chúng tôi trò chuyện vui vẻ trên đường đi. Scott nói rằng cậu nghe nói Avril Lavigne chẳng biết trượt ván gì sất, và điều đó khiến cô ấy trở thành kẻ giả tạo đáng xấu hổ; còn tôi bảo vệ cô ấy, biện hộ rằng cô ấy chưa bao giờ tuyên bố mình là dân trượt ván. Chỉ là cô chơi bởi với họ mà thôi.

Chuyện này tự nhiên dẫn tới một cuộc thảo luận về giá trị đạo đức của trò chơi ván trượt, và nếu chúng tôi xây dựng lại nền văn minh, giống như ở trong Lucifer’s Hammer, liệu chúng tôi có để những người trượt ván tham gia vào xã hội Utopian mới của chúng tôi không. (SCOTT: Chắc chắn là không. Trò trượt ván không phải là một kỹ năng có ích. TÔI: Có thể đấy. Bởi vì những người trượt ván thường có hiểu biết về Vật Lý học. Họ buộc phải biết điều đó trong khi xây dựng các đường trượt nửa hình cầu lõm)

i việc thật là...dễ dàng. Ý tôi là chuyện đi dọc hành lang và trò chuyện với Scott. Như thể chúng tôi đã làm việc đó suốt cả cuộc đời mình.

Nhưng không phải như vậy. Luôn có một người thứ ba ở đó. Chỉ có điều vào lúc đó tôi đã không nhận ra sự vắng mặt của chị ấy.

Đó là một buổi chiều Xuân đẹp dễ khi chúng tôi bước ra ngoài. Bầu trời giống như một bát sa-lát xanh da trời khổng lồ bị lật úp trên không trung. Thật khó mà tin được rằng có các hành tinh và các ngôi sao và các thứ khác xoay xung quanh, ở đằng sau nó. Thực tế thì, vào thời xa xưa người ta từng nghĩ rằng – bầu trời giống như một cái chảo lớn úp lên mặt đất và rằng các ngôi sao là ánh sáng tới từ thiên đường, tỏa ánh sáng qua những lỗ châm kim trên lớp màng bảo vệ của bầu trời. Tất cả mọi người đều sợ rằng bầu trời sẽ tách ra, khiến cho toàn bộ sức mạnh của ánh sáng thiên đường chiếu xuống, và họ nghĩ rằng điều đó sẽ giết tất cả chúng ta...

Tôi đang nói điều này với Scott khi chúng tôi tới chỗ rửa xe của cậu ấy và cậu ấy mở cửa trước cho tôi. Mãi tới lúc đó tôi mới nhận thấy mình đang nhìn chăm chăm vào cái ghế ở đằng trước – cái ghế trống không, cạnh người lái, ở đằng trước – và rồi điều đó bật ra trong óc tôi: Geri Lynn không ở đó cùng chúng tôi. Geri Lynn không ở đó cùng chúng tôi, bởi vì Scott và Geri Lynn đã chia tay. Scott và tôi chỉ có một mình với nhau.

Lần đầu tiên trong đời, Scott và tôi chỉ có một mình với nhau.

Tôi không hiểu tại sao nhận ra điều đó lại khiến tôi cảm thấy thật là...lúng túng. Ý tôi là Scott và tôi nói chuyện với nhau suốt, trong bữa ăn và các cuộc họp của tờ Register.

Nhưng sự thực là, khi đó luôn có những người khác ở quanh chúng tôi. Và tất nhiên, có thể họ không tham gia vào câu chuyện của chúng tôi. Nhưng họ vẫn ở đó.

Ở một mình với cậu ấy như thế này...

Cứ cảm giác kỳ lạ sao ấy.

Như là việc ngồi tại ghế trước này chẳng hạn.. Tôi chưa bao giờ ngồi ghế trước trong xe của Scott cả. Chưa bao giờ. Tôi luôn ngồi ở đằng sau, phía sau Geri Lynn. Tất cả những gì tôi nhìn thấy ở đằng sau đó, thực sự chỉ là mái tóc vàng rực rỡ của Geri.

Nhưng ngồi ở ghế trước, hóa ra tôi có thể thấy tất cả những thứ tôi chưa từng để ý tới trước kia. Như là bộ sưu tập đĩa CD của Scott chẳng hạn, bao gồm toàn những đĩa hát mà tôi cũng có...Ma.Dynamite, Bree Sharp, Garbage và Jewel.

Và quả xúc xắc bằng bong treo ở gương chiếu hậu của cậu ấy trên đó có in dòng chữ SEE RUBY FALL (42)

Và tay của Scott đặt trên cần số, chỉ cách đùi tôi một chút xíu, cánh tay rắn chắc của Scott, cánh tay đã nhắc tôi lên, về phía khúc gỗ ngu ngốc đó...

Đáng nhẽ ra sẽ chẳng có chuyện gì đâu. Lẽ ra tôi đã có thể xử lý cái cảm giác kỳ lạ khi ở một mình với Scott tại ghế trước trong xe của cậu ấy nếu – rầm – cái ký ức về những lần Trina đã nói tôi rằng tôi nên

mời Scott đi chơi không tự dưng âm ập đổ về. Hai cậu là một cặp đôi hoàn hảo, giọng nói của Trina đột nhiên cứ vang lên, lặp đi lặp lại, trong đầu tôi. Tại sao cậu không rủ cậu ấy đi chơi?

Im đi, Trina. Tôi đắp lại cô nàng. Nhưng, bạn biết đấy, ở trong đầu tôi ấy. Im đi!

Thật là choán váng khi người bạn đã-từng thân nhất với tôi có thể phá hủy một chuyến đi hoàn toàn trong sáng như thế này...mà thậm chí còn chẳng cần có mặt ở đó.

Tôi không biết liệu Scott có để ý thấy tôi đột nhiên trở nên im lặng không. Tôi chẳng thấy có lý do gì để cậu ấy không nhận ra cả. Ý tôi là, bình thường chúng tôi nói với nhau với tốc độ cà cây số mỗi phút.

Nhưng tôi thề là khi tôi đã nghe thấy tiếng nói của Trina trong đầu, khuyên bảo tôi nên rủ Scott đi chơi, nên tôi chẳng thể nào nghĩ tới bất cứ điều gì khác.

Ngoại trừ có thể là những trái tim trong cuốn sổ của Geri Lynn, Vì lý do gì đó, tôi không thể gạt bỏ chúng ra khỏi đầu.

Scott chẳng có vẻ gì thấy phiền về sự đột ngột nín thinh của tôi. Thực tế thì cậu ấy lợi dụng cơ hội đó để nói, khi chúng rời rẽ vào khu phố nhà tôi, “Mình hỏi cậu điều này được không Jen?”

Liệu có điều gì ít đáng sợ hơn thế được không? Cậu ấy muốn hỏi tôi những một câu. Chỉ có thể thôi. Chỉ một câu.

Vậy thì sao trái tim tôi i đập liên hồi trong lồng ngực? Tại sao lòng bàn tay tôi đột nhiên đầm mồ hôi? Vậy tại sao tôi lại cảm thấy khó thở thế này?

“Nói đi”, tôi phải cố gắng lắm mới thốt ra được hai từ đó.

Chỉ có điều tôi chẳng bao giờ biết được Scott muốn hỏi gì tôi, bởi vì chúng tôi đã đỗ lại trước nhà tôi...

...và bảy hay tám phóng viên gì đó lao tới cái xe, mỗi người hét các câu hỏi của mình vào mặt tôi.

“Jen, Jen”, một người trong số họ kêu lên. “Em sẽ mặc màu gì khi tới dự prom? Tiết lộ cho chúng tôi biết một chút được không?”

“Greenley,” một người khác hét lên. “Tóc búi? Hay tóc xõa? Giới trẻ muốn được biết!”

“Jen” người thứ ba la lên. “Em có đi tới Toronto cùng với Luke, nơi anh ấy sẽ đóng bộ phim tiếp theo không?”

“Chúa ơi”, Scott nói về đám phóng viên. “Họ vẫn còn săn lùng cậu à?”

“Vẫn cuồng nhiệt lắm”, tôi nói. Và tôi hít một hơi thật sâu, cố gắng làm cho trái tim đang cuồn cuộn của tôi chậm lại. “Vừa rồi cậu định hỏi gì mình cơ?”

“Ôi”, Scott nói. “Không có gì”. Rồi cậu ấy toét miệng cười, và giả bộ như cậu ấy đang cầm microphone, chìa nó vào mặt tôi. “Cảm giác là đối tượng ghen tỵ của hàng triệu cô gái trên đất nước này như thế nào, thưa cô Greenley?”

“Miễn bình luận”, tôi nói, với một nụ cười đã bớt phần căng thẳng, Đùa đấy. Cậu ấy đang đùa với tôi. Vậy nên mọi chuyện đều ổn...

...cho dù đó là chuyện gì.

Rồi thì tôi nhảy ra khỏi xe và bước vào giữa đám ký giả.

“Hẹn gặp lại cậu ngày mai!” – tôi gọi theo Scott.

“Hẹn gặp lại”, Scott nói.

Nhưng ngay cả khi đó – cho dù cả hai chúng tôi đã tách ra và chẳng ở một mình bên nhau nữa – mọi việc vẫn cứ kỳ lạ. Bởi vì tôi nhận thấy rằng Scott đợi tới khi tôi đi qua đ phóng viên – “Jenny, Jenny, em cảm thấy như thế nào khi biết mình sẽ tới Spring Fling với người chiến thắng ở trong hạng mục Ngôi Sao Mới Hấp Dẫn Nhất của People’s Choice Award(43)?” – và cậu ấy vẫn để mở cửa xe trước khi lái xe đi. Cậu ấy muốn chắc chắn rằng tôi vào nhà bình an, cho dù đó là, bạn biết đấy, đang lúc trời sáng trưng.

Điều đó có nghĩa là gì? Ý tôi là, thật đấy?

Và tôi nhận ra rằng, giờ đây Scott và Geri đã chia tay, lẽ ra tôi đã có thể lên mạng và bàn tán với Trina về chuyện đó. Bạn biết đấy, kiểu như là, Ôi trời ơi, vừa rồi khi Scott thả tớ xuống, cậu ấy đã đợi cho tới khi tớ vào nhà ổn thỏa rồi mới lái xe đi. Cậu nghĩ điều đó có nghĩa là gì?

Chỉ có điều tôi không thể buồn chuyện đó với Trina. Bởi vì chúng tôi vẫn chẳng nói chuyện với nhau.

Và cũng bởi vì chuyện này thật là quá kỳ lạ. Bởi vì tôi không nghĩ về Scott theo cách đó.

Có thật vậy không?

Có nên như vậy không?

Nhưng tôi không thực sự có thời gian để nghĩ về chuyện đó, bởi vì ngay khi tôi bước qua cửa, chuông điện thoại bắt đầu reo.

Đầu tiên tôi gần như chắc chắn đó là cô nàng. Ý tôi là Trina. Gọi tới để nói cô nàng rất hối hận về chuyện đã xảy ra tại đội hợp xướng ngày hôm đó, và xin tôi tha thứ cho cô nàng.

Nhưng mà đó chẳng phải là Trina. Hóa ra lại là Karen Sue Walters.

Tôi không thể hình dung Karen Sue muốn gì – cô ấy chưa từng gọi tới nhà tôi bao giờ.

Điều mà Karen Sue muốn, hóa ra lại là hỏi thăm xem tôi có sao không. Cô ấy đùa về cơn nóng giận của thầy Hall rồi nói, “Dân biểu diễn bọn mình ấy mà. Thật chẳng biết kiểm chế gì cả.” Rồi cô ấy hy vọng sẽ gặp tôi tại buổi tập ngày mai.

“Mình không nghĩ vậy đâu”, tôi nói chậm rãi, tự hỏi đang có chuyện gì xảy ra vậy? Ý tôi là, thật là kỳ lạ khi bây giờ, nhiều giờ sau chuyện đó, Karen Sue lại lo lắng xem tôi có ổn không. Tôi còn chẳng thấy cô ấy có vẻ gì là lo lắng vào lúc đó, khi chuyện đó thực sự đã xảy ra.

“Chắc mình không hợp với trò hợp xướng đó đâu”, tôi bảo cô ấy. “Tự cậu nói đấy... dân biểu diễn. Chỉ là mình không thuộc vào trong số đó.”

Khi đó giọng của Karen Sue trở nên khác đi. Cô ấy nhắc nhở tôi rằng liệu tôi có nhận ra rằng tôi đã khiến mọi người thất vọng đến nhường nào. Không phải chỉ cô ấy và đội hợp xướng mà cả trường luôn. Cả trường này đã gửi gắm niềm tin vào Những Kẻ Hát Rong sẽ giành chiến thắng ở Bishop Luers vì họ.

Đó là khi tôi nhận ra lý do thực sự tại sao Karen Sue gọi điện cho tôi. Không phải bởi vì cô ấy lo cho tinh thần của tôi hay gì đâu. Rõ ràng là như thế, bởi vì cô ấy đâu có chạy theo tôi khi tôi rời khỏi phòng hợp xướng ngày hôm nay.

Mà là bởi vì họ chẳng tìm được ai khác để đưa mũ cho Trina.

Vậy nên bảo Karen Sue rằng cách duy nhất để cô ấy thấy tôi ở buổi tập vào hôm sau là có ai đó kéo lê cái xác lạnh ngắt vô hồn của tôi lên bục biểu diễn và đặt nó ở đó.

Rồi thì tôi đập máy trước khi tôi có thể xin lỗi vì đã nói như vậy.

Karen Sue không phải là người duy nhất của Những Kẻ Hát Rong gọi điện cho tôi vào tối hôm đó. Tôi nghe điện của một đám giọng nữ cao khác. Tất nhiên là không có Trina. Không có người lẽ ra nên gọi cho tôi, người có lỗi trong toàn bộ chuyện này. Mà là những người khác.

Nhưng tôi bảo với bọn họ hết như tôi đã nói với Karen Sue: “Không, mình sẽ không trở lại dàn hợp xướng biểu diễn.”

Khi chuông reo vào lúc mười một giờ đêm hôm đó, bố tôi – cũng giống như mẹ tôi, không hề biết chuyện đã xảy ra... và tôi thích cứ y nguyên như vậy – cầu nhàu, “Thế mà bố cứ tưởng cái hồi con và Trina còn nói chuyện với nhau đã đủ tệ lắm rồi...”

Nhưng khi tôi nhắc máy, đó không phải người của Những Kẻ Hát Rong, cầu xin tôi trở lại với hội.

Đó là Luke Striker.

“Chào Jen,” anh nói. “Này, hi vọng anh không đánh thức em. Ở L.A này mới chỉ có chín giờ. Anh quên mất vụ chênh lệch múi giờ. Bố mẹ em có bận không?”

Tất nhiên là có rồi, nhưng mà không phải bận với Luke. Tôi bảo anh rằng mọi việc đều ổn cả. Và rồi tôi tự nhủ tại sao anh lại gọi đến. Có phải là anh, tôi tự nhủ, gọi để bảo tôi không đi nữa? Về vụ Spring Fling ấy.

Tôi biết điều này nghe có vẻ điên rồ. Tôi biết bất cứ cô gái nào trên nước Mỹ này cũng sẽ thấy khiếp sợ với một cuộc gọi như thế. Bạn biết đấy, Luke Striker gọi đến và báo hủy cuộc hẹn với bạn.

Nhưng tôi ư? Tôi cố gắng lờ đi việc mạch của tôi đang đập từng từng. Bởi vì nếu Luke hủy bỏ cuộc hẹn này, tôi sẽ tự do...tự do để tới bữa tiệc phản Spring Fling của Kwang. Tự do chơi bời ở đó.

Tôi chẳng tự hỏi mình tại sao ý tưởng này lại có vẻ hấp dẫn đến vậy. Tôi chẳng tự hỏi mình tôi muốn được gặp ai ở bữa tiệc của Kwang.

Và tôi chẳng tự hỏi liệu việc này có liên quan gì tới câu hỏi mà một người nào đó đã muốn hỏi tôi lúc buổi chiều...

Làm ơn hủy vụ Spring Fling. Làm ơn làm ơn hủy vụ Spring Fling. Đi mà Luke bảo là sẽ không đi Spring Fling với em đi...

Nhưng đó không phải là lý do Luke gọi cho tôi, Hoàn toàn chẳng hề liên quan gì đến việc đó cả.

“Anh đã nghe nói về chuyện xảy ra hôm nay”, anh ấy nói. “Ở lớp hợp xướng.”

Tôi suýt thì đánh rơi cái điện thoại.

“Anh đã nghe à? Làm sao anh biết về chuyện đó? Ai đã nói với anh? Có phải là cô Kellogg không? Chúa ơi, hãy nói là cô ấy không biết chuyện đó đi.”

“Không phải cô Kellogg đâu”, Luke tắc lưỡi. “Em cứ biết là anh có nguồn tin riêng.”

Nguồn tin à? Nguồn tin nào? Anh ấy đang nói về cái gì vậy?

“Chúa ơi,” tôi nói, cảm thấy một nỗi sợ hãi lạnh giá siết chặt lấy tôi. “Chuyện đó không lên bản tin chứ? Chuyện em bỏ đội hợp xướng ấy?” Ai đã nói? Có thể là ai cơ chứ? Bố mẹ mà biết chuyện này thì tôi sẽ tiêu đời.

“Cứ bình tĩnh”, Luke nói anh ấy đang cười không thèm giấu diếm. “Không phải trên bản tin đâu. Nhưng mà ước gì anh có ở đó. Ước gì anh có thể thấy cảnh cái mũ đó bay vào kèn tuba...”

“Chuyện đó không buồn cười đâu”, tôi nói, cho dù chỉ vài tiếng trước, tôi đã cười tới đau cả bụng vì chuyện đó. “Dù sao thì cũng chẳng buồn cười đến thế đâu. Mọi người đều cầu em. Luke ạ, trước kia chưa bao giờ có nhiều người bận vì em đến vậy.”

“Tốt,” Luke nói. “Như thế nghĩa là đang có tác dụng đấy.”

“Cái gì có tác dụng?”

“Điều chúng ta đã nói ấy,” anh nói. “Em không thể tạo ra sự thay đổi xã hội, nếu không làm xáo trộn lên một chút.”

“Ôi,” tôi nói. “Em không nghĩ rằng việc em từ bỏ đội hợp xướng sẽ tạo ra sự thay đổi xã hội đâu.”

“Có đấy,” Luke nói. “Có thể không nhiều như những gì em làm với Cara, nhưng...”

“Chờ đã,” tôi nói. “Làm sao anh biết chuyện gì đã xảy ra với Cara?”

“Anh đã nói với em rồi,” Luke lại cười. “Anh có nguồn tin riêng của mình.”

Tôi tự hỏi không hiểu Luke có thể nói chuyện với ai được cơ chứ. Từ sau “vụ đi chơi” ở Clayton của anh, anh đã bay trở về tòa biệt thự của anh ở Hollywood Hills, nơi Pat O’Brien và những người như thế nói rằng anh ấy đang “ở ẩn”, vẫn từ chối nói với báo giới về chuyện Angelique đá anh và về sự kiện sau đó – một phóng viên gọi đó là “trò hề” – cái trang để tới một trường trung học ở một thị trấn nhỏ, tại vùng nông

thôn ở khu vực Trung Tây. Có vẻ như tất cả mọi người muốn biết có chuyện gì đang xảy ra với Luke Striker và cái mọi người gọi là cách cư xử “kỳ lạ” của anh ấy.

Nhưng thực sự thì tôi nghĩ rằng việc Luke muốn ở một mình – hay thậm chí là tới trường trung học – chẳng có gì là kỳ lạ. Có phải anh ấy leo lên cây và tuyên bố rằng mình là Peter Pan, giống như vài nhân vật nổi tiếng khác đâu.

“Jen, em nghe này”, anh nói, bằng cái giọng trầm âm đã khiến cho anh trở thành một Lancelot rất thuyết phục. Bạn hoàn toàn hiểu tại sao Guinevere lại yêu anh chứ không phải anh chàng kia, người đóng vai vua Arthur. “Anh gọi điện vì muốn nói với em rằng anh rất tự hào về em. Em đang làm rất tốt. Tình hình trên mặt trận Betty Ann thế nào rồi?”

Betty Ann! Ôi trời ơi, tôi hoàn toàn quên bống mất chuyện của Betty Ann.

“Em, à, em đang nghiên cứu” – tôi nói dối.

“Hay lắm,” Luke nói. “Vây hện gặp lại em vào thứ Bảy nhé? Mà Jen này?”

“Vâng?”

“Anh đã biết là em sẽ làm được mà.”

Tôi cảm ơn anh ấy rồi dập máy. Nhưng tôi không hẳn có cùng sự hăng hái giống anh. Ý tôi là, chính xác thì tôi đã làm những gì? Tôi đã làm cho cô bạn thân nhất xa lánh tôi. Tôi bỏ đội hợp xướng ngay trước buổi trình diễn quan trọng nhất của họ - tôi là cái thứ đồng đội hay ho thế đấy. Tôi sẽ phải bỏ tiết học hợp xướng ngày mai, và điều đó nghĩa là tôi có thể bị bắt gặp và hậu quả là bị đình chỉ.

Và giờ thì tôi phải đối mặt với anh chàng nổi tiếng nhất ở trường để lấy lại con búp bê vải cho cô giáo mà tôi yêu quý.

Phải rồi. Mọi việc sẽ tuyệt lắm đây!

Annie

Vấn – Đáp

Hãy gửi tới Annie mọi khúc mắc, những tâm tư tình cảm rắc rối nhất của bạn. Mạnh dạn lên, bạn dám không! Mọi thư từ gửi cho Annie sẽ được đăng lên tờ Register của trường trung học Clayton. Chúng tôi đảm bảo tên và địa chỉ e-mail của người gửi sẽ được giữ kín.

Annie thân mến,

Tớ thích một anh chàng nhiều hơn mức bạn bè, nhưng dường như cậu ấy

chỉ nghĩ chúng tớ là bạn. Cậu ấy hỏi ý kiến của tớ về các cô gái, và đã đi chơi với tất cả bạn của Ớt chỉ trừ tớ ra. Đó làm tớ đau tưởng chết. Tớ có nên cho cậu ấy biết rằng tớ thích cậu ấy không? Nhờ điều đó khiến cho quan hệ của bọn tớ trở nên khó xử thì sao, và cậu ấy sẽ không muốn làm bạn của tớ nữa? Tớ sẽ không thể chịu nổi nếu chúng tớ không còn là bạn của nhau nữa. Giúp tớ với. Tớ nên làm gì?

Ký tên: Mệt Mỏi Vì Ngồi Nhà Trong Khi Cậu Ấy Đi Chơi

Với Người Khác.

Mệt Mỏi thân mến,

Mình có tin mới cho bạn đây: Hai người giờ đây chẳng phải là bạn bè nữa. Ta không thể là bạn với người mà mình đang thích. Bạn có hai lựa chọn: hoặc là chấp nhận rằng hai bạn sinh ra không phải để yêu nhau, hoặc là hỏi thẳng tại sao cậu ấy đi chơi với tất cả lũ con gái đó mà không phải là bạn. Hoặc là cậu ấy sẽ lằm bằm gì đó không rõ ràng (trong trường hợp đó bạn sẽ biết là cậu ấy không thích bạn), hoặc cậu ấy sẽ nói là “Mình không biết là cậu thích chuyện đó đấy!” và rồi sẽ rủ bạn đi chơi. Dù là trường hợp nào đi nữa thì bạn cũng có câu trả lời rồi nhé.

-Annie

17. Chương 14

MƯỜI BỐN

Chiến dịch giải cứu Betty Ann bắt đầu được triển khai vào sáng hôm sau. Và cũng chẳng hề sớm một chút nào: Kurt và lũ bạn của anh ta đã gửi cho cô Mulvaney một thư đòi tiền chuộc nữa. Cái thư này còn tệ hại hơn cái trước. Lá thư này viết là, Nếu cô không cho TẤT CẢ MỌI NGƯỜI trong lớp của cô điểm A trong bài kiểm tra học kỳ, đầu của Betty Ann sẽ bị cho vào máy nghiền rác.

Cô Mulvaney thực sự đã trắng bệch ra khi cô đọc to cho chúng tôi nghe bức thư – mà cô đã phát hiện được gấp lại đặt trên bàn của cô, tại chỗ Betty Ann từng ngồi. Các ngón tay của cô run lên khi cầm lá thư.

Sau đó cô chẳng nói gì thêm về việc này – chỉ vò nát lá thư và quẳng nó đi.

Nhưng tôi hiểu rồi. Tôi hiểu rằng họ đã đi quá xa. Vụ bắt cóc Betty Ann đã chuyển từ một trò chơi khăm sang một hành động tàn ác thực sự.

Và tôi sẽ không để điều tiếp diễn thêm một giây nào nữa.

Kế hoạch của tôi được tiến hành vào tiết học thứ tư, vào lúc lẽ ra tôi phải ở trong lớp hợp xướng. Chỉ là khi chuông reo, thay vì đi vào lớp, tôi lại tới phòng đào tạo gặp cô Templeton, trợ lý hành chính của cô Kellogg.

“Chào Jenny”, cô Templeton nói. “Em có hẹn gặp cô Kellogg vào giờ này không? Bởi vì cô không thấy có tên em trong lịch của cô ấy.”

“Em không có hẹn ạ”, tôi nói. “Thực ra thì em xin phép được nói chuyện với cô.”

Cô Templeton trông có vẻ ngạc nhiên một cách thích thú. “Cô à? Không biết cô có thể làm được gì cho em, Jenny...”

“Thực ra, chuyện này khá là xấu hổ ạ”, tôi nói và hạ giọng xuống như thể tôi lo sợ những người khác trong văn phòng của cô có thể nghe thấy. “Em hi vọng là chuyện này chỉ có hai chúng ta biết thôi ạ. Liệu cô có thể...cô có thể giữ bí mật cho em được không cô?”

Cô Templeton – người yêu thích buôn chuyện hơn bất cứ con người nào tôi từng biết, và có thể là không bao giờ biết giữ bí mật trong đời mình, vì thế mà cô Kellogg đã bảo tôi không bao giờ được tiết lộ cho cô Templeton rằng tôi chính là Annie Vắn-Đáp. Cô nghiêng người về phía trước.

“Tất nhiên em có thể tin tưởng vào cô”, cô thì thầm.

Vậy là tôi kể với cô ấy.

Tất nhiên là không phải sự thực. Ý tôi là việc tôi đã bỏ tiết học hợp xướng bởi vì tôi đã đi khỏi đó và không hề có ý định quay lại. Hay chuyện tôi là Annie Vắn-Đáp. Hay chuyện tôi có cảm giác tồi tệ là có thể tôi bị Scott Bennett thu hút.

Thay vào đó tôi nói với cô là, vì sự căng thẳng do vụ đi Spring Fling với Luke Striker gây ra cộng với việc bị hội phóng viên Entertainment Tonight bám riết khắp mọi nơi, tôi đã quên mất mã số tủ đựng đồ của tôi.

Đơn giản là quên tịt luôn.

“Chỉ có thể thôi à?” trông cô Templeton có vẻ thất vọng. “Các cô có thể xử lý vụ đó trong chớp mắt mà, em đừng lo.”

Và rồi, đúng như tôi đã biết cô sẽ làm như vậy, cô Templeton kéo rangăn kéo lớn trong đó có ghi mã số của tất cả mọi tủ đựng đồ trong trường.

“Tủ của em số bao nhiêu nhỉ?”, cô Templeton hỏi tôi.

“Ba trăm bốn mươi ẹ”, tôi nói với cô ấy, vô tình đưa ra con số không phải là tủ của tôi mà là của Kurt Shraeder.

Cô Templeton chẳng hề biết tủ của tôi số bao nhiêu. Cô ấy chẳng hề biết tôi đã cố tình nói dối cô. Cô nói, “Có phải mã số của em là hai-một, ba-năm, hai-tám không?”

Tôi vội vã ghi lại những con số đó. “Vâng ạ,” tôi nói, nhìn vào những con số đó với vẻ khoái trá hiện lên trên mặt. “Chà. Đúng rồi ạ. Thật lạ là sao em có thể quên được cơ chứ.”

“Thì”, cô Templeton nói với vẻ thông cảm “em đang trải qua nhiều chuyện quá má. Ý cô là cái cậu Luke Striker đó...Nếu mà cô ở bên cậu ấy nhiều như em, thì cô cũng quên hết mọi điều cô từng biết,... đặc biệt là thực tế là cô đã kết hôn!”

Tôi cười đặc biệt âm ỉ với câu đùa đó của cô Templeton.

“Hay đấy ạ”, tôi nói. “Bây giờ em đi lấy sách đây ạ. Để còn vào lớp.”

“Được rồi, cưng,” cô Templeton nói. “Đây, để cô viết cho em cái giấy phép để em không gặp rắc rối gì...”

Đây, chỉ đơn giản thế thôi.

Tôi chạy xuống hành lang trống rỗng, lắng nghe giọng nói đều đều của các thầy cô giáo phát ra từ đằng sau mỗi cánh cửa tôi đi qua. “Alys mis du sel dans le bol du Michel (44)...”, “Nếu x bằng năm lần y, vậy y phải là...”, “Và quốc hội phát biểu: “Không thể để mỗi lần chúng ta có một cuộc bầu cử, là lại có một vụ án mạng xảy ra”, vậy nên Alexander Hamilton (45)...”

Cuối cùng, thì tôi đã tới cái tủ đựng đồ số ba trăm bốn mươi. Tôi xoay cái khóa mã số, rồi vào việc.

Trái, hai-một.

Quay ngược sang phải, ba-như.

Nhìn ngược xuôi khắp hành lang, để chắc chắn không có ai đi tới. Đặc biệt là Kurt Schraeder.

Rồi thì thêm vài khía ngược trở lại bên trái, hai-tám...

Cánh cửa tủ bật mở.

Chẳng có gì cả.

Có rất nhiều các tạp chí tục tũ, vở, nhãn dán có in chữ GÀ TRỐNG TIẾN LÊN! VÀ BLINK (46) 182 TỎM. Một cái áo khoác đồng phục. Một hộp bao cao su Trojans (hay đấy). Và một mùi vị hăng hăng và rất không hấp dẫn.

Nhưng không có Betty Ann. Hoàn toàn không có Betty Ann.

Thất vọng – nhưng không từ bỏ - tôi đóng tủ lại và lẻn vào thư viện, rồi tôi trốn ở đó cho tới khi chuông reo báo hiệu giờ ăn trưa. Thậm chí tôi chẳng phải trình giấy phép của mình cho cô thủ thư. Cô ấy còn chẳng hỏi tôi lại ở đó mà không vào lớp học. Bởi vì, bạn biết đấy. Tôi là Jenny Greenley bé bỏng đáng yêu.

Mà tôi nói cho bạn biết, tôi bắt đầu nghĩ rằng là loại xinh-xinh-hiền-ngoan thực sự cũng có những lợi thế của nó.

Khi cuối cùng tiếng chuông đã vang lên, tôi là một trong những người đầu tiên có mặt ở nhà ăn.

Và khi Kurt và lũ bạn của anh ta nhàn nhã bước vào, tôi đã đi thẳng tới chỗ anh ta.

“Jen à?” Cara gọi với theo tôi, khi tôi xô mạnh cái bàn mà chúng tôi đang ngồi. “Cậu đi đâu vậy?”

“Mình sẽ về ngay,” tôi nói. Tôi đi vội xuống sân diễn thời trang, tới nơi Kurt đang đứng trong hàng chọn món, cố gắng quyết định giữa xúc xích hạt tiêu hay bánh kẹp gà tây.

“Kurt” tôi nói với anh ta. “Betty Ann đâu rồi?”

Kurt nhìn xuống tôi. “Cái gì cơ? Lại là nhóc đấy à. Em có vấn đề gì với con búp bê ngu ngốc đó vậy?”

“Nó đâu rồi Kurt

“Cứ bình tĩnh nào”, Kurt nói. “Nó đang ở một chỗ an toàn.”

“Nó ở đâu Kurt?”

Cái nhìn của Kurt chuyển từ tôi sang lũ bạn của anh ta, rồi anh ta nhếch miện theo kiểu cười ngu xuẩn của mình, “Em bị làm sao vậy?” anh ta hỏi lại.

“Sao mà cứ chọc phá anh thế nhỉ? Đầu tiên là vụ Cara Bò Cái, giờ là chuyện này. Chúa ơi, bọn anh chỉ muốn vui một chút thôi mà.”

“Hãy cho em biết là con búp bê đó không sao đi?” – tôi hỏi.

“Nó không sao cả” Kurt nói. “Nó đang ở đâu đó trong phòng anh, được chưa? Giờ thì đừng có dây vào chuyện của người khác, để anh còn chọn món. Hay là em cứ định đứng ỳ ra đó à?”

Tôi tránh khỏi đường đi của anh ta rồi ngược lại sàn diễn để về chỗ của tôi.

“Chuyện đó là sao vậy?” Geri Lynn hỏi khi tôi ngồi xuống.

“Không có gì”, tôi nói. Tôi đào xới món bánh kẹp xa lát cá ngữ của tôi, để rồi thấy Scott đang nhìn tôi chăm chăm. Nhưng khi tôi bắt gặp ánh mắt cậu ấy, thì cậu ấy nhìn đi chỗ khác.

Đột nhiên, tôi chẳng còn thấy đói nữa.

Tôi đang ngồi đó trong bình yên, tự hỏi vì sao tự dưng không muốn ăn nữa – trước đó tôi đói cồn cào – trong khi giữa Cara và Kwang đang diễn ra một cuộc tranh luận sôi nổi rằng các tập phim Phép thuật từ đạo Rose McGowan đóng thay cho Shannon Doherty có còn hay như trước không, thì tôi thấy ai đó vỗ vào vai tôi. Tôi quay lại và thấy Karen Sue Walters đang đứng đó, với một nửa đám nữ cao – mặc dù tôi nhận thấy là không có Trina – của Những Kẻ Hát Rong đứng đằng sau cô ấy.

Họ làm cái quái gì bên ngoài phòng hợp xướng thế này?

“Bọn mình chỉ muốn cảm ơn cậu”, Karen Sue nói bằng cái giọng the thé mỉa mai, “vì đã làm dàn hợp xướng thất vọng. Bọn mình sẽ nghĩ về cậu vào ngày mai khi bọn mình đứng nhất ở Luers.”

Tôi nhìn về phía Steve để xem liệu cậu ấy có biết gì trước về vụ phục kích giờ không. Nhưng trông cậu ấy cũng hoang mang hết như tôi vậy.

Tôi quay về phía Karen Sue và định nói, Không có gì, cách đối đáp duy nhất phù hợp với một tuyên bố như thế, nhưng tôi đã không có cơ hội làm điều đó.

Đó là bởi vì Cara Schlosburg đột nhiên đẩy ghế ra sau và đứng dậy.

Liệu tôi có thể nói rằng, dù ngực Karen Sue rất đồ sộ rồi, nhưng cũng chỉ đáng xách dép cho Cara thôi?

“Các cậu hãy để cho bạn ấy yên!” – Cara yêu cầu Karen Sue và đám bạn của cô ấy. “Chẳng nhẽ các cậu không nghĩ bạn ấy đã phải chịu đựng đủ rồi kể cả khi không có các cậu cố gắng làm bạn ấy thấy tồi tệ hơn?”

Karen Sue sững sờ tới nỗi trong vài giây cô ấy chỉ nhìn Cara, hoàn toàn sững sờ. Rồi thì cô ấy có vẻ đã hồi phục, bởi vì cô ấy cười khúc khích và nói. “Ồi phải rồi! Cứ như thế tôi quan tâm tới lời cậu nói vậy, Cara Bò Cái à.”

Nếu cô ấy nói, Này! Tôi nhất được tờ xổ số trúng thưởng, thì chắc sự im lặng tràn qua nhà ăn say lời nói đó cũng chẳng thể ghê gớm hơn. Mọi người dường như dừng hết những việc đang làm và nhìn về phía bàn chúng tôi. Bàn của chúng tôi, nhiều năm qua đã là ốc đảo của cửa hào bình giữa một biển của náo động và đe dọa.

Tôi không hiểu họ trông đợi điều gì. Ý tôi là, trông đợi tôi làm gì. Lao vào Karen Sue, dùng móng tay trước à? Một cuộc chiến méo cái trong nhà ăn để giải trí trong bữa trưa cho họ ư?

Tôi thấy trước là họ sẽ phải thất vọng.

Nhưng tôi không thể nén tiếng thở dài. Thực sự đấy, liệu Luke có nghĩ rằng, khi anh ấy lên lớp cho tôi một bài rằng sự thay đổi xã hội phụ thuộc vào những con người như tôi, anh ấy có biết rằng những nhiệm vụ như thế khó thực hiện lắm không? Đó là một dự án hoàn toàn mờ mịt, không thấy hồi kết.

Tôi sắp sửa nói với Karen Sue chính xác điều tôi nghĩ về cô ấy, rằng cô ấy đã sa sút đến ngang tầm Kurt trong thế giới này, thì tôi lại bị cắt ngang.

Nhưng lần này thì là do Scott Bennett.

“Các cậu biết không”, cậu ấy nói, đặt khăn ăn xuống và nói bằng một giọng rất chán nản huyện này thực sự khiến mình khó chịu. Bọn mình chỉ ngồi đây, thưởng thức bữa ăn ngon lành, và các cậu cứ phải đến phá đám như thế à.”

“Đây là một đất nước tự do nhé!” - Karen Sue nhấn mạnh bằng một tiếng rít chói tai.

Nhưng Kwang – tất cả một trăm mười ba ký trọng lượng của cậu ấy – đẩy lùi ghế ra sau và đứng dậy.

“Các cô nghe cậu ấy nói rồi đấy,” Kwang nói. “Biển đi.”

Đám giọng nữ cao, mắt mở to ra như bánh vòng vồng, tản ra như lũ thỏ, bỏ chạy theo khắp mọi hướng.

Và mọi người trong phòng tiếp tục công việc họ đang làm trước khi các cô nàng đó thực hiện màn trình diễn ngu ngốc của họ.

Tất cả mọi người, ngoại trừ tôi. Bởi vì trái tim tôi tràn đầy cảm kích vì những gì các bạn tôi – những người bạn thực sự của tôi – đã làm vì tôi.

“Các cậu”, tôi nói, cảm thấy nước ứa ra ở khóe mắt. “Các cậu thật là tốt...”

“Ôi trời ơi”, Kwang nói, nhìn tôi có vẻ kinh hoàng. “Không phải cậu sắp khóc đấy chứ?”

“Tất nhiên là không rồi”, Geri Lynn nói, đưa cho tôi cái giấy ăn. “Em đừng có khóc đấy Jen. Rồi thì em sẽ khiến chị khóc theo. Mà hôm nay chị không chải mascara không thấm nước đâu.”

Câu nói đó làm cho tôi cười. Mắt tôi ạng nước, tôi còn chẳng thể nhìn thấy món bánh kẹo cá ngừ của tôi. Nhưng tôi vẫn cười.

“Mà tại sao lúc đầu cậu lại tham gia vào cái đội hợp xướng ngu ngốc đó?” – Scott hỏi tôi trong xe khi chúng tôi trên đường về nhà từ cuộc họp của tòa soạn ngày hôm đó. Tôi chẳng ngạc nhiên mấy khi cậu ấy lại đề nghị chở tôi về nhà.

Sợ. Nhưng không ngạc nhiên.

Nhưng không phải tôi sợ cái điều mà bạn đang nghĩ tới đâu. Tôi chẳng nghĩ Scott sẽ đưa ra một tuyên bố hùng hồn như là yêu tôi ở trong chiếc Audi của cậu ấy hay gì đâu. Chuyện xảy ra ở bữa trưa hôm đó thật tuyệt vời theo cách này nhưng lại cũng không tuyệt lắm xét theo cách khác. Và cái điều không tuyệt lắm đó là cái cách Scott đứng ra bảo vệ tôi ạy thực ra là bảo vệ Cara – như thế.

Điều đó có nghĩa là cậu ấy thực sự và chắc chắn coi tôi như là một người bạn.

Và việc Scott coi tôi như là một người bạn thì làm sao à?

Có thể cậu ấy không nghĩ về tôi nhiều hơn thế.

Ý tôi là, thử nghĩ mà xem. Tôi coi Luke là bạn của tôi. Chẳng bao giờ tôi muốn hẹn hò với anh ấy cả. Ý tôi là Luke ấy.

Vậy Scott nghĩ về tôi như một người bạn ư? Không hay rồi.

Bởi vì tôi mơ hồ có cảm giác rằng – từ việc tôi cảm thấy mất ngon trong bữa trưa và bàn tay tôi ra mồ hôi khi tôi ngồi trong xe của cậu ấy ngày hôm trước – rằng có thể tôi thích cậu ấy nhiều hơn là một người bạn.

Tôi đổ lỗi cho Trina về chuyện này, cũng như đã đổ lỗi cho cô nàng về toàn bộ vụ Những Kẻ Hát Rong. Bởi vì nếu cô nàng không nhồi cái ý tưởng đó vào trong óc tôi suốt những tháng trước, thì có thể tôi đã chẳng bao giờ nghĩ đến điều đó, rằng giờ đây Scott và Geri Lynn đã chia tay và cậu ấy đang là người tự do, và rằng tôi có thể... rằng cậu ấy có thể... và chúng tôi có thể...

Ôi Chúa ơi. Quên chuyện đó đi. Bởi vì nó sẽ không xảy ra đâu. Vậy nên nghĩ về chuyện đó mà làm gì? Bởi vì cho dù tôi có bắt đầu nghĩ về cậu ấy hơn là một người bạn, thì rõ ràng cậu ấy vẫn coi tôi là một Jenny Greenley bé bỏng đáng yêu, Annie Vần-Đáp, bạn thân của tất cả mọi người.

Mà thế thì cũng tốt thôi. Thực ra thế lại hay. Ý tôi là tôi vẫn có thể nhận lời đi từ trường về nhà cùng cậu ấy. Vậy nên như thế cũng hay.

Vậy thì tôi sợ gì khi đi nhờ xe cậu ấy về nhà?

Tôi sợ điều mà tôi biết sẽ xảy ra tiếp sau đó.

“Nghe này”, tôi nói, khi tắm biển Sycamore Hills, con phố nơi Kurt Schraeder sống – ít nhất là theo như danh bạ điện thoại, và trong đó chỉ có một nhà Schraeder, Kurt Schraeder, Sr. “Chúng ta tạt vào chỗ này một lúc đã nhé?”

“Được thôi”, Scott nói. “Đi đâu đây

“Rẽ ở đây”, tôi nói. “Chỗ có biển tên phố ấy.”

Scott rẽ, và sau đó chúng tôi đi dọc theo một con phố xinh đẹp – thực ra là cách nơi Cara sống chẳng bao xa – rải rác với những ngôi nhà xây theo lối mới.

“Cho mình biết chúng ta ở đây làm gì được chứ?” – Giọng của Scott vượt lên trên tiếng hát êm ái của Aimee Mann phát ra từ chiếc stereo trong xe của cậu ấy.

“Chúng ta sắp tiến hành một cuộc giải cứu”, tôi nói một cách bí ẩn.

“Giải cứu à? Giải cứu cái gì? Một nha sĩ à?” – Cậu ấy đang ám chỉ kiểu kiến trúc ngoại ô, mà tôi lấy làm tự hào khi nói rằng bố tôi chẳng có liên quan gì với nó cả.

“Không”, tôi nói. “Giải cứu Betty Ann Mulvaney.”

“Chà chà”, Scott nói, trông có vẻ ấn tượng. “Cậu định làm gì? Đột nhập vào trong và mang nó đi à? Ta có nên đợi đến tối không? Này, mình nghĩ Kwang có loại kính nhìn ban đêm...”

“Đùa hay đấy. Nhưng chúng ta không cần kính nhìn ban đêm”, tôi nói với cậu ấy. “Hay là ẩn náu trong bóng tối.”

Nhà của Kurt – số 1532 Sycamore Hills – hiện ra ở bên phải chúng tôi. Đó là một công trình kiểu thời kỳ Tudor(47) rất bề thế. Và tôi rất hài lòng khi thấy chiếc Grand Am của Kurt không đỗ trên lối đi vào nhà.

“Thế nào,” Scott nói, khi cậu ấy lái vào trước nhà và tắt máy. “Giờ thì sao đây?”

“Nhìn mà học hỏi nhé, bạn của tôi”, tôi nói, tháo dây an toàn ra. “Hãy nhìn mà học hỏi.”

Scott đi theo tôi tới bậc tam cấp ở cửa trước nhà Shraeder. Tôi nhấn chuông.

Bạn nghe này, tôi sẽ không nói dối bạn đâu. Cái đoạn quan-sát-và-học-hỏi đó hả? Chỉ là diễn thôi. Hoàn toàn là diễn. Tôi chắc tôi có khiếu “diễn” nhiều hơn là tôi tưởng.

Sự thực là tôi vô cùng hồi hộp. Dạ dày của tôi nhói lên.. Tim tôi đua ở m một dặm một phút. Tay tôi ẩm ướt vì mồ hôi – lần này không phải bởi vì Scott, mà bởi vì tôi không biết liệu kế hoạch của tôi có thành công hay không/

Nhưng này, tôi biết chắc một điều: nếu tôi không thử làm, thì chắc chắn không bao giờ thành công.

Người ra mở cửa – đúng như tôi hi vọng – là em gái của Kurt. Tên cô bé là Vicky, tôi biết được nhờ vào cái vòng cô bé đeo trên cổ. Tôi cúi người, đặt hai tay lên đầu gối (như thế cũng tốt vì tôi có thể lau mồ hôi tay vào quần jeans) để cho tầm nhìn của tôi ngang bằng với cô bé và nói, “Chào! Em có nhận ra chị không?”

Vicky kéo cái phần đuôi bím tóc mà cô bé đang ngậm ra khỏi miệng và hét lên với vẻ choáng váng, “Chúa ơi! Chị là Jenny Greenley! Chị là người sẽ đi tới Spring Fling với Luke Striker! Em đã thấy chị trên MTV News!”

“Ừ, là chị đấy”, tôi nói với vẻ khiêm tốn. “Anh Kurt có nhà không em?”

Vicky lắc đầu, mắt con bé to như là cái kẹo mút. “Không ạ. Anh ấy đi tới hồ rồi. Cùng với chị Courtney.”

“Ồi không”, tôi nói, cố gắng tỏ ra thất vọng. Việc diễn xuất này ngày càng trở nên dễ dàng hơn. “Anh ấy có để lại gì cho chị không? Một con búp bê ấy?”

Mắt của Vicky giờ còn mở to hơn. “Ý chị là Betty Ann?”

“Ừ”, tôi nói, bụng tôi bắt đầu đỡ đau hơn. “Betty Ann ấy. Giờ tới lượt chị giữ nó. Ý chị là Betty Ann ấy. Chắc là Kurt quên rồi. Em giúp chị một việc được không? Em có thể chạy vào phòng anh ấy và lấy nó cho chị không?”

Cô bé lại tiếp tục cắn phần đuôi bím tóc.

“Em không được vào phòng của anh Kurt”, Vicky nói, khi cô bé mút rất hăng hái. “Anh ấy bảo em mà còn vào đó nữa, anh ấy sẽ mách mẹ.”

“Nhưng lần này thì không sao đâu, Vicky”, tôi nói. “Thực ra thì như thế là em đã giúp anh ấy một việc lớn đấy. Bởi vì em thấy đấy, nếu chị không lấy Betty Ann về - và phải làm ngay bây giờ - thì có kẻ đi tới gặp thầy hiệu trưởng và kể với thầy rằng Kurt là người đã lấy trộm Betty Ann ngay từ đầu, và rồi Kurt có thể sẽ không được tốt nghiệp.”

Cái bím tóc rơi ra khỏi miệng Vick. “Có người sẽ làm thế thật ạ?”

“Phải đấy”, tôi nói, huých cùi chỏ Scott, người đã bắt đầu cười cười. “Sẽ có người mách đấy. Vậy nên, em thấy đấy, em thực sự đã giúp Kurt nếu em có thể làm việc nhỏ này hộ chị.”

“Được ạ”, Vicky nhún vai nói. “Em sẽ trở lại ngay.”

Cô bé quay đi. Khi tôi nhìn sang Scott cậu ấy đang lắc lắc đầu với tôi.

“Cậu bị làm sao vậy?” – cậu ấy hỏi.

“Ý cậu là sao?” – tôi hỏi với một chút cảnh giác.

“Trước kia cậu có bao giờ như thế này đâu” Scott nói. “Trước kia cậu... mình không biết nữa. Cậu quan tâm tới chuyện làm cho mọi việc ổn thỏa hơn là khuấy nó lên.”

Tôi không thể tin nổi là cậu ấy nhận ra điều đó. Ý tôi là, cậu ấy thực sự để ý.

Tới tôi.

“Mình không biết”, tôi nói, nhìn ra chỗ khác để cậu ấy không thấy tôi bắt đầu đỏ bừng lên. “Chắc là mình đã quyết định không đứng trung lập nữa.”

“Chắc chắn rồi”, Scott nói.

Chúng tôi nghe thấy tiếng bước chân chạy tới, và rồi Vicky lại xuất hiện với Betty Ann ở trong tay.

Trông Betty Ann không được ổn cho lắm. Mái tóc bằng chỉ của nó có vẻ bị bẩn, và khắp cả người nó có thứ gì như là nước sốt thịt nướng.

Nhưng nó vẫn còn lành lặn. Đầu của nó chưa bị cho vào cái máy nghiền rác nào. Vẫn có thể nhận ra nó là Betty Ann Mulvaney.

“Nó đây ạ”, Vicky nói, hai mắt tròn xoe, trao con búp bê cho tôi. “Em tìm thấy nó dưới gầm giường của Kurt.”

“Cảm ơn Vicky”, tôi nói, nhét Betty Ann vào bên dưới cánh tay. “Em tuyệt nhất đấy.”

“Và nghe này”, Scott nói với Vicky. “Khi Kellogg về nhà, em hãy kể cho anh ấy biết chuyện này nhé! Kể rằng Scott Bennett đã nói nếu em không đưa con búp bê cho anh ta, thì sẽ có người tới gặp thầy hiệu trưởng và mách với thầy ấy.”

“Không. Là Jenney Greenley chứ,” tôi nói nhanh, và ném cho Scott một cái nhìn cậu-người-mình-đang-làm-cái-gì-vậy-hả?

“Không,” Scott nói, rồi nhìn đáp lại tôi. “Là Scott Bennett.”

“Em sẽ bảo với anh ấy là cả hai anh chị tới.” Vicky nói, “nếu chị có thể xin chữ ký của Luke Striker cho em. Được không chị Jenny? Em xin chị đấy?”

“Được rồi”, tôi nói, và vẫy tay khi chúng tôi vội vã đi xuống bậc tam cấp tới chỗ xe của Scott.

“Sao cậu lại làm như thế?”, tôi hỏi cậu ấy, khi chúng tôi đã lại an toàn ở trên đường. “Sao lại cho con bé biết tên cậu như thế?”

“Bởi vì khi Kurt phát hiện ra việc cậu đã làm,” – Scott nói – “anh ta sẽ phát điên lên. Và nếu anh ta sẽ nện vào mặt ai đó, tớ nghĩ rằng thì đó nên là người có thể đâm trả lại anh ta.”

Đột nhiên tôi cảm thấy lại sắp sửa phát khóc lần nữa. Tôi không thể tin nổi. Hai lần trong một ngày, cậu ấy đã ra tay che chở cho tôi như là...

Như là Lancelot.

“Hay thật đấy”, Scott nói. “Không phải cậu lại khóc đấy chứ?”

“Không”, tôi vừa nói vừa sụt sịt.

Nhưng tôi không kìm lại được. Sự thực là cậu ấy tình nguyện hy sinh khuôn mặt mình để bảo vệ tôi khỏi bị đâm vỡ mặt ư? Đó thực sự là điều tử tế nhất ai đó đã từng làm cho tôi. Điều đó phải có nghĩa là cậu ấy nghĩ về tôi hơn là một người bạn, chuẩn không cần chỉnh luôn.

Ý tôi là, đúng như thế phải không?

Chúng tôi dừng lại trước một biển báo dừng. Đột nhiên, tay của Scott rời khỏi cần số và cậu ấy nghiêng về phía tôi...

Tôi thừa nhận điều đó. Tim tôi như muốn nhảy vọt ra. Mạch của tôi lao đảo. Tôi nghĩ cậu ấy sẽ hôn tôi. Tôi nghĩ cậu ấy sẽ sát vào gần hơn, hai tay cậu ấy ôm lấy gò má vẫn còn dính nước mắt của tôi, và thì thầm, Jenny, Đừng khóc mà, Jenny, và hôn tôi.

Tôi biết! Tôi cũng chẳng hiểu ý nghĩ đó từ đâu mà ra nữa. Nhưng đột nhiên, nó ở ngay đó, trong đầu tôi.

Tim tôi gõ thình thịch trong lồng ngực còn ầm ĩ hơn cả cái trống định âm trong các buổi tập ở Những Kẻ Hát Rong lúc kêu to nhất, và hơi thở tắc lại trong cổ họng tôi...

Nhưng thay vì vươn tay ra để ôm lấy khuôn mặt tôi, Scott nghiêng người qua để ấn nút mở một cái ngăn nhỏ. Cậu ấy cho tay vào trong, lấy thứ gì đó ra, rồi đưa cho tôi.

Và, không, đó không phải là cái nhẫn hay thứ gì tương tự.

Đó là một nắm khăn ăn Diary Queen.

“Cậu sẽ làm ướt con búp bê mất”, đó là tất cả những gì cậu ấy nói.

Annie

Vấn – Đáp

Hãy gửi tới Annie mọi khúc mắc, những tâm tư tình cảm rắc rối nhất của bạn. Mạnh dạn lên, bạn dám không! Mọi thư từ gửi cho Annie sẽ được đăng lên tờ Register của trường trung học Clayton. Chúng tôi đảm bảo tên và địa chỉ e-mail của người gửi sẽ được giữ kín.

Annie thân mến,

Năm học sắp hết rồi và tớ muốn được tận hưởng kỳ nghỉ Hè như tất cả bạn học của tớ...đi tới hồ, chơi bởi ở trung tâm mua sắm, và cậu biết đấy chỉ thư giãn thôi. Tớ nhận ra rằng sau chín tháng học bù đầu, tớ đáng được hưởng một chút nghỉ ngơi thư giãn.

Rắc rối chính là bố mẹ tớ. Họ khẳng định rằng tớ phải kiếm việc làm thêm. Họ nói tớ phải bắt đầu kiếm tiền để học đại học dần đi. Nhưng chẳng phải đó là việc mà bố mẹ tớ sẽ làm sao? Xin cậu cho in bức thư này, bởi vì tớ biết bố mẹ tớ sẽ làm mọi điều cậu nói, bởi vì họ nghĩ, và tớ cũng vậy, rằng cậu là bom tấn.

Ký tên: Năm tuổi nắng.

Nắng thân mến,

Mình chẳng phải là bom tấn, nhưng mình chắc chắn sẽ thả một quả: Bố mẹ cậu nói đúng. Chẳng có ai “xứng đáng” chơi không suốt cả ba tháng đâu. Liệu bố mẹ cậu, những người đã phải làm việc vất vả suốt cả năm trong khi cậu học hành, có được nghỉ ba tháng không? Không đâu.

Hãy nghỉ ngơi hai tuần. Rồi tìm việc gì đó để làm thêm. Và tới hồ hay là cà ở khu mua sắm vào cuối tuần. Khoản tiền cậu kiếm được sẽ có lúc dùng tới. Và có những lời chứng nhận ở chỗ làm thêm của cậu nữa.

-Annie

18. Chương 15a

MƯỜI LĂM

Sáng hôm sau, Betty Ann Mulvaney đã trở lại vị trí danh dự của nó trên bàn cô Mulvaney.

Mẹ tôi đã làm hết sức có thể để giặt sạch nó. Mẹ đã xoay xở gột sạch được nước sốt thịt dính trên người Betty Ann, và cả hai chúng tôi dành hết cả một giờ đồng hồ để gỡ đám tóc bằng chỉ rối của nó. Cuối cùng chúng tôi tết tóc của nó thành hai bím, và buộc lại bằng những sợi ruybăng mà mẹ tôi còn giữ lại sau lần trng trí một cái bếp mang phong vị đồng quê.

Kết quả là mặc dù Betty Ann trông không hẳn như trước khi trải qua thử thách này, thì ít ra trông nó... cũng tạm được.

Và khi cô Mulvaney bước vào và nhìn thấy nó...

Bạn có thể nói là cô ấy chẳng thấy Betty Ann có gì khác xưa cả,

“Betty Ann!” – cô Mulvaney nói và há hốc miệng. Tôi chắc cô Mulvaney còn chẳng để ý thấy tôi đang đứng bên cạnh con búp bê, canh giữ nó. Sau bao nhiêu rắc rối tôi đã trải qua để đưa nó trở về, không đời nào tôi để Kurt đánh cắp nó một lần nữa.

Giả định của Scott – rằng cả hai chúng tôi sẽ bị nện vào mặt vì chuyện chúng tôi đã làm – hóa ra lại không đúng. Có vẻ như Vicky đã xoay xở sao đó để truyền đạt phần quan trọng nhất trong thông điệp của tôi gửi tới Kurt – cái phần mà anh ta sẽ không được nhận bằng nếu “ai đó” tiết lộ sự thực đằng sau vụ bắt cóc Betty Ann cho thầy Lewis.

Kết quả là Kurt không hề hé ra một lời nào khi anh ta bước vào lớp La-tinh sáng hôm đó và ngồi phịch xuống bàn của mình. Anh ta nhìn tôi, đúng vậy, đang đứng cạnh bàn của cô Mulvaney, một mắt nhìn ra cửa còn mắt kia hướng vào Betty Ann.

Nhưng đó là tất cả những gì anh ta làm.

Vào cuối tiết học, khi Kurt chỉ đơn giản là đi qua tôi và ra khỏi lớp mà chẳng hề liếc tôi lấy một cái, tôi phải thừa nhận rằng Luke đã đúng 100 phần trăm: Tôi thực sự có sức mạnh lớn hơn mình tưởng.

Lớn hơn nhiều, như tôi đã phát hiện ra điều đó khi tiết học thứ tư kéo đến.

Nhưng hãy trở lại với cô Mulvaney. Liệu có phải đã có sự thay đổi ngay lập tức và kéo dài trong thái độ của cô sau khi Betty Ann đã trở về an toàn và nguyên vẹn, ngoại trừ cái bím tóc?

Chắc chắn là đúng như vậy rồi. Cô ấy thực sự là hơn hở vì trút được gánh nặng. Tôi biết điều đó có vẻ ngu ngốc – rằng ai lại có thể yêu một con búp bê đến vậy – nhưng cô Mulvaney cứ như một con người khác vậy. Cô không hề hỏi Betty Ann đã ở đâu. Cô không cảm ơn chúng tôi vì đã trả lại nó.

Thay vào đó, cô ấy lại bắt đầu đùa với chúng tôi, dạy chúng tôi những câu mà sẽ có ích trong các bữa tiệc của hội sinh viên hơn là bài kiểm tra SATs, nếu như bạn có thể tìm thấy một bữa tiệc nơi mọi người đều nói tiếng La-tinh. Những câu như là:

Bibat ille, bibat illa,

bibat servus et ancilla,

bibat hera, bibat herus,

ad bibendum nemo serus!

Cơ bản có nghĩa là, mọi người hãy say sưa túy lúy đi.

Tôi biết! Thật là sốc.

Nhưng chưa sốc bằng chuyện xảy ra vài giờ sau đó.

Hôm đó là thứ Sáu. Chiếc xe to tướng mà nhà trường thuê để đưa Những Kẻ Hát Rong tới Luers đã khởi hành từ lúc sáu giờ sáng, và phải tới tối trở về, nếu như Những Kẻ Hát Rong vào được vòng chung kết. Liệu tôi có thấy nhẹ nhõm không khi biết rằng tôi có một ngày an toàn, không phải lo chạm mặt thầy Hall hay Karen Sue? Có chứ.

Liệu tôi có lo lắng gì không khi thời gian của tôi sắp hết và rằng, sớm muộn gì, người ta cũng sẽ phát hiện ra rằng tôi đã bỏ tiết học thứ tư của tôi ba ngày liên tiếp?

Chắc chắn rồi. Tôi thật không thể tin được là tôi chưa bị gọi lên gặp cô Kellogg vì chuyện đó. Thầy Hall chắc hẳn đã đánh dấu là tôi vắng mặt trong lớp thầy ngày hôm qua. Liệu cô Kellogg có nghĩ rằng đó là nhầm lẫn hay gì không? Ý tôi là, Jenny Greenley bé bỏng đáng yêu sẽ không bao giờ bỏ một giờ học nào.

Rồi thì cô ấy sẽ phát hiện ra đó không phải là một nhầm lẫn sớm thôi, tôi chắc chắn.

Dù sao thì, khi tiết thứ tư đến vào ngày hôm đó, tôi tới thư viện – chứ tôi còn biết đi đâu được nữa – yên lặng làm bài tập lượng giác của tôi, thì đột nhiên có ai đó ngồi xuống cái bàn ngay cạnh tôi và nói, “Chào.”

Tôi quay đầu lại, và đó là Trina.

“Cái gì...?” – chắc hẳn là tôi đã chớp mắt lia lịa cả nghìn lần, nhưng hình ảnh trước mắt tôi không hề thay đổi. Đó vẫn là Trina.

Chỉ có điều cô nàng không ở Luers.

Và cô nàng đang nói chuyện với tôi.

“Bạn đang làm gì ở đây thế?”, cuối cùng tôi cũng xoay sở thoát nên lời. “Bạn bị lỡ xe à?”

“Không”, Trina nói, và lấy bài tập lượng giác ra. “Tớ cũng bỏ rồi.”

“Bạn bỏ...” – tôi chỉ có thể há hốc mồm nhìn cô nàng. “Đợi đã. Bạn bỏ Những Kẻ Hát Rong?”

Trina nhìn tôi có vẻ thương hại, cứ như thể tôi là kẻ chậm hiểu vậy.

“Ừ”, cô nàng nói. “Tớ bỏ Những Kẻ Hát Rong rồi. Mà câu số bảy cậu tính ra bao nhiêu?”

“Đợi đã.” Thực sự là chuyện này cứ rối tung trong đầu tôi. Ý tôi là, Trina, người mà tôi đã tưởng mình có thể trông cậy để đỡ cho tôi trong vụ với thầy Hall, nhưng lại không làm thế. Trina đã không hề hé một lời nào vào cái ngày tôi ném cái mũ của cô nàng vào kèn tuba của Jake Mancini.

Và hôm qua cô nàng cũng chẳng nói gì, khi nhóm nữ cao tìm cách xử hội đồng tôi ở trong nhà ăn.

Nhưng giờ thì cô nàng đang ngồi cạnh tôi đây vào thời điểm mà lẽ ra cô nàng đang phải diễn trên sân khấu ở Bishop Luers, hát hò về việc chải tóc cho bóng mượt và đi giày có khóa cài.

“Bạn BỎ Những Kẻ Hát Rong?” tôi hỏi lại, đủ to để cô thủ thư – người vẫn chưa nghĩ tới chuyện hỏi tôi tại sao ngày nào cũng ở trong thư viện suốt tiết bốn thay vì ở trong lớp học – ngược mắt nhìn lên từ bàn trả sách. Vậy nên tôi hạ giọng xuống. “Trina, còn tiết mục solo của cậu thì sao?”

“Karen Sue có thể làm được mà”, Trina nói, nhún vai rồi trở lại với bài tập lượng giác của mình.

“Nhưng...”, tôi không thể tin nổi điều mình vừa nghe. “Bạn yêu Những Kẻ Hát Rong mà, Trina.”

“Giờ thì hết rồi”, Trina nói. Rồi thì nhìn thấy vẻ mặt của tôi, cô nàng đặt bút chì xuống và nói, “Được rồi. Cậu nghe này. Tớ xin lỗi. Tớ xin lỗi vì đã cư xử như một con ngốc vào cái hôm ở ngoài hiên nhà cậu. Và tớ xin lỗi vì đã không đứng ra bảo vệ cậu về vụ cái mũ. Thầy Hall, lẽ ra thầy ấy không bao giờ nên nói như thế với cậu. Lẽ ra tớ phải bỏ ra ngoài cùng cậu... nhưng, tớ vẫn còn giận cậu quá. Nhưng càng nghĩ về điều đó, tớ càng thấy giận... chính mình, chứ không phải cậu. Dù sao thì đó là lỗi của tớ chứ không phải tại cậu

mà cái mũ rơi vào trong cái kèn. Và đó không phải là tất cả.” Trina hít một hơi thật sâu. “Cậu đã đúng về Steve nữa.”

Tôi chớp mắt nhìn cô nàng. “Tớ?” – giờ thì tôi thật sự không thể tin vào điều mình đang nghe. “Thật à?”

“Ừ,” Trina nói. “Cậu ấy là người rất tốt, nhưng tớ chưa bao giờ nhận ra điều đó mãi cho tới khi... khi cậu ấy bỏ tớ. Cậu có tin nổi không?” Cô ấy bật ra tiếng cười nho nhỏ. “Cậu ấy bỏ tớ. Và tớ nhớ cậu ấy! Cũng gần bằng,” cô nàng nói thêm, “bằng tớ nhớ cậu. Cậu là người bạn tốt hơn tớ nhiều, Jen ạ. Chính vì tớ mà cậu phải đăng ký vào đội hợp xướng lúc ban đầu. Lẽ ta tớ nên cảnh báo cho cậu về cái vụ múa may. Hay ít nhất là hướng dẫn cho cậu nhiều hơn. Đại loại như vậy.” sao đâu, Trina” – tôi nói, vẫn tỏ ra điềm tĩnh. Nhưng bên trong thì tôi đang nhảy múa tưng bừng. Người bạn thân nhất của tôi đã quay trở lại. Tôi lại có cô bạn thân nhất của mình. “Có hướng dẫn cho tớ bao nhiêu đi nữa cũng chẳng giúp ích gì được đâu.”

“Có thể là không”, Trina thừa nhận. “Nhưng lẽ ra tớ vẫn nên làm việc đó. Chỉ là tớ... ghen tị. Cậu biết đấy? Về vụ của Luke Striker ấy. Tớ biết các cậu chỉ là bạn. Tin tớ đi, tớ đã nghe cậu nói thể nhiều lần trên bản tin. Nhưng tớ không thể không tự hỏi... sao anh ấy lại không muốn làm bạn với tớ?”

Tôi nhún vai. Tôi cảm thấy không thể nói với cô nàng sự thực... rằng Luke không muốn làm bạn với cô nàng bởi vì anh ấy biết cô nàng chết mê chết mệt anh. Và rằng anh muốn làm bạn với tôi bởi vì... tôi bắt đầu nghĩ rằng anh ấy coi tôi như một thí nghiệm xã hội thú vị, và anh ấy là nhà khoa học điên rồ đang tiến hành thí nghiệm đó.

Thay vào đó tôi nói, “Tớ cũng chắc biết. Bọn con trai kỳ lạ lắm, tớ chắc vậy.”

“Không phải thế,” Trina lắc đầu nói. “Ý tớ là không phải chỉ như vậy. Sự thực là cậu là một người tốt.”

“Trina”, tôi nói, vừa lắc đầu vừa cười. “Tớ còn lâu mới được như thế. Cậu có ở đó khi tớ cãi lại thầy Hall mà, phải không? Gần đây cậu không thấy tớ như thế nào à?”

“Có”, Trina nói. “Và tất cả đều là việc tốt. Nghĩ mà xem, tớ đã định bỏ bạn trai của mình chỉ để có thể có cơ hội đi chơi với một ngôi sao điện ảnh. Chuyện đó thật ghê tởm làm sao. Cậu không chỉ giữ bí mật danh tính của ngôi sao đó – khi mà cậu biết bất cứ ai khác cũng sẽ chạy khắp nơi và hét lên. “Luke Striker! Luke Striker!” – mà cậu còn cố gắng ngăn bọn tớ biến anh ấy thành mục tiêu theo đuổi khi chúng tớ phát hiện ra sự thực. Và điều cậu đã làm với Cara... mà không phải tớ thích nó hay gì đâu nhé. Nhưng cậu đã dành thời gian để chỉ cho nó cách trở thành là chính mình. Và giờ thì những người muốn bắt nạt nó đã ít đi nhiều.”

“Ừ thì”, tôi nói, không chắc đó có phải là một lời tán thưởng không. “Tớ nghĩ là...”

“Và giờ là Betty Ann?” – Trina lắc đầu nhìn tôi. “Đừng có tìm cách chối. Chuyện loang ra khắp trường rồi. Cậu đã vào nhà Kurt và lấy lại nó?”

“Ừ thì”, tôi tự nhủ, không biết nên nói ra chuyện về như thế nào. Thậm chí là tôi có muốn làm điều đó không. Chuyện đó vẫn còn quá mới, tình cảm của tôi dành cho cậu ấy... hơn nữa, tôi biết chính xác Trina sẽ nói gì về chuyện đó, nếu như tôi nói với cô nàng. “Không hẳn...”

“Vậy nên, thực sự làm sao tớ có thể đi cùng bọn họ tới Luers được?”. Trina nói, nhún vai. “Ý tớ là, sau khi cậu bỏ đi, mọi việc chuyển từ xấu sang tồi tệ. Thầy Hall đã bảo tất cả bọn tớ gọi cho cậu và khuyên cậu trở lại. Nhưng không phải bởi vì – tớ không có ý gì đâu Jen – vì cậu là ca sĩ giỏi, mà bởi vì thầy ấy nhận ra rằng thầy đã đánh mất cơ hội nổi danh của thầy, sự thực rằng bạn gái của Luke Striker ở trong dàn hợp xướng của thầy ấy. Phải, tớ biết các cậu chỉ là bạn, sao cũng được. Và tớ đã nghĩ rằng Như vậy thì thật là tồi tệ. Vậy là sáng nay tớ không lên xe buýt. Giống như là Annie Ván-Đáp đã nói.”

Tôi hơi ngạc nhiên khi nghe thấy bút danh bí mật của tôi được nhắc tới theo cách như vậy. “Như là Annie Ván-Đáp đã nói à? Về chuyện gì?”

“Cậu biết đấy. Cuộc sống ngắn ngủi lắm. Nếu cậu không thử những thứ mới mẻ, cậu sẽ chẳng bao giờ biết được mình giỏi làm gì nhất. Và cậu chỉ có thể dành thời gian cho thứ mới bằng cách bỏ đi những gì cậu biết là không hợp với cậu.”

“Hừ”, tôi nói, như thể tôi chưa bao giờ nghe tới câu đó. “Tớ chắc là điều đó đúng đấy.”

“Cậu nói chắc là đúng nghĩa là sao?” Trina cầm bút chì lên. “Tất nhiên là đúng rồi. Annie đã nói thế cơ mà. Mà cậu đã bao giờ đọc mục của chị ấy chưa? Cậu thử đi, điều đó có thể tốt cho cậu đấy.”

Cảm giác có lại người bạn thân thật là hay. Tôi đoán là về mặt đó, cô Mulvaney và tôi có một chút điểm chung.

Ngoại trừ, tất nhiên là người bạn thân nhất của tôi có thể nói.

Mãi cho tới lúc chuông reo, khi Trina và tôi cầm sách vở và bắt đầu đi về phía nhà ăn thì cô thủ thư ngăn chúng tôi lại.

“Jenny, cô hỏi này,” cô ấy nói với một nụ cười có vẻ hối lỗi. Cô ấy biết tôi bởi vì tôi đến mượn sách rất thường xuyên. Tôi đọc tất cả mọi thứ cô ấy có ở trên giá sách khoa học viễn tưởng. “Cô buộc phải hỏi ... em hay bạn của em đây có giấy phép không? Bởi vì, nếu không có, cô e là cô sẽ phải báo với ban giám hiệu là các em đã bỏ giờ học. Cô không được thông báo làm em sẽ tới đây học trong tiết này...”

Thế đấy. Đã bị bắt quả tang.

“Cô cứ đánh dấu bọn em đi,” Trina nói rất hớn hở. Thực sự đấy. Cô nàng hớn hở khi bị bắt quả tang bỏ giờ học. “Catrina Larssen, với hai chữ S ạ. Và tất nhiên là cô đã biết Jen rồi. Bọn em đã bỏ Những Kẻ Hát Rong rồi. Cô biết chứ, đội hợp xướng ấy ạ? Em chắc là họ sẽ cố để thuyết phục bọn em trở lại. Nhưng nếu họ làm thế, em sẽ bảo mẹ em gọi điện cho ban giám hiệu. Bởi vì thầy Hall muốn nghiền nát tinh thần của cô gái tội nghiệp này.” Trina chỉ tay về phía tôi. “Như thế không đúng phải không ạ? Việc một thầy giáo chửi bới một học sinh, chỉ vì bạn ấy không thể múa tay đúng nhịp? Ý em là Jen không có khả năng nhảy múa thì cũng chẳng làm thế nào khác được. Tài năng của bạn ấy nằm ở những lĩnh vực khác.”

Cô thủ thư nhìn chúng tôi chằm chằm, miệng cô hơi hé ra. Rồi thì cô nói, “Cô hiểu rồi. Sao các em không tới căn tin ăn trưa đi, cô nghĩ là chúng ta sẽ... việc này thì cứ để thứ Hai hẵng hay.”

“Em cảm ơn cô,” Trina nói, với nụ cười biểu diễn rạng rỡ nhất của cô nàng, nụ cười mà cho dù là ngồi ở tít tắp hàng ghế cuối cùng trong hội trường bạn cũng có thể thấy được. “Em chào cô.”

Còn tôi thì rất, rất mừng vì tôi và Trina lại là bạn.

19. Chương 15b

Đặc biệt là khi, lúc sau buổi học ngày hôm đó, không chỉ có Scott và tôi đi bộ quãng đường dài băng qua bãi gửi xe để tới chỗ xe của cậu ấy. Cả Trina cũng ở đó nữa, bởi vì Scott đã nói, “Được chứ,” khi tôi hỏi cậu ấy liệu có thể cho Trina đi cùng chúng tôi sau buổi tập kịch của cô nàng không, bởi vì Trina và Steve đã chia tay – và dù sao thì cậu ấy cũng đang ở tít tắp tận Bishop Luers.

Trina trông chẳng có chút nào ngạc nhiên khi tôi bảo rằng Scott đã lái xe đưa tôi về suốt cả tuần. Có vẻ như cô nàng coi đó là chuyện đương nhiên và rằng chuyện đó chẳng có gì to tát cả.

Nhưng có lẽ Trina đã không nhận ra rằng đây thực sự là một chuyện to tát. Một chuyện rất to tát ấy. Bởi vì Scott và Geri đã chia tay. Vậy nên chỉ có mỗi tôi và Scott trong xe. Một mình với nhau.

Nhưng tôi đoán rằng Trina chỉ nghĩ Scott và tôi là bạn. Mà đúng như thế thật. Vậy nên chuyện ở một mình với nhau trong xe của cậu ấy thì cũng chẳng có vấn đề gì. Mà cũng đúng như thế thật.

Vậy thì tại sao tôi lại cảm thấy thật nhẹ lòng khi có Trina đi cùng chúng tôi? Nhẹ lòng và dù sao... vẫn có đôi chút thất vọng?

Sao cũng được. Tôi từ bỏ việc cố gắng phân tích các cảm xúc của mình. Vì lý do nào đó, những cảm xúc đó gần đây xuất hiện quá nhiều.

Chúng tôi đang đi bộ về phía xe của Scott, chỉ ba chúng tôi, háo hức bàn tán về việc sẽ làm gì vào kỳ nghỉ hè sắp tới – Trina, trại hè sân khấu; Scott, thực tập ở tờ báo địa phương; tôi, trông trẻ (tất nhiên) – thì có một chuyện hoàn toàn bất ngờ xảy ra. Một chiếc xe khách rất lớn tiến vào bãi đậu xe. Chẳng phải là xe chở học sinh hay xe chạy đường dài, mà là một chiếc xe du lịch. Nó tiến vào phía sau trường, và dừng lại.

Trina bị thu hút bởi cảnh tượng đó, đông cứng lại trên đường đi.

“Ôi chúa ơi,” cô nàng nói, nhìn chằm chằm vào cái xe. “Sao họ lại về sớm vậy? Lẽ ra họ phải về muộn hơn chứ. Trừ khi...”

Chúng tôi nghe tiếng cửa xe mở ra. Rồi một giây sau đó, tôi nhận ra giọng thầy Hall hò hét mọi người phải kiểm tra chắc chắn không để quên thứ gì trên xe trước khi xuống.

“... họ không vào được vòng chung kết,” Trina nói.

Và quả nhiên, một trong những người đầu tiên xuất hiện từ đằng sau cái xe, với cái túi vải đựng bộ tuxedo vắt qua vai, là Steve, bạn trai cũ của Trina. Cậu ấy không nhận ra ngay rằng cô nàng đang đứng ở đó, nhìn chằm chằm vào cậu, bởi vì cậu ấy đang mãi moi móc chìa khóa xe ở trong túi quần jeans.

Rồi, trong khi Scott và tôi đứng đó chứng kiến, Trina làm một điều đáng kinh ngạc nhất. Bạn biết đấy, cứ xét theo việc cô nàng và Steve đã chia tay, và cô nàng đã kể cho tôi rằng cô nàng tức giận cậu ta chết đi được vì đã đá cô nàng như vậy, chỉ vài ngày trước khi buổi dạ vũ quan trọng nhất của năm học diễn ra. Tất nhiên là ngoại trừ việc, chính vì hành động đó của anh chàng đã khiến cô nàng nhận ra rằng Steve chính là tình yêu đích thực của mình và rằng cô nàng sẽ chẳng bao giờ yêu ai nhiều như đã yêu cậu ta. Kể cả Luke Striker.

Điều Trina đã làm là gọi tên cậu ấy.

Chỉ có thể thôi. Chỉ gọi tên

Tiếng gọi đó đã lan đi. Vang vọng khắp cả bãi giữ xe. Bởi vì cô nàng đã luyện thanh rất nhiều, vào các buổi tối trong phòng ngủ.

Steve ngược nhìn lên và dường như là trở nên bất động vì sững sờ. Rõ ràng là Trina là người cuối cùng mà cậu ta nghĩ rằng sẽ gặp phải.

Và anh chàng cũng chẳng quá phấn khởi khi nhìn thấy cô nàng.

“Tuyệt thật,” anh chàng nói, khi nhìn thấy Trina. Giọng của Steve cũng chẳng kém cạnh gì. Thật may mà anh chàng này luôn đóng cặp với cô nàng. Câu lạc bộ kịch của trường trung học Clayton chẳng thể đủ sức chi tiền cho hệ thống âm thanh và micro. “Ra là cậu đấy.”

“Steve”, Trina lập lại. Nhưng Steve không để cho cô nàng nói tiếp.

“Ôi không”, anh chàng nói, và giơ một tay lên – cánh tay vẫn đang định nắm chùm chìa khóa xe – để ngăn cô nàng khi cô nàng định tiến về phía anh chàng. “Không, cậu đừng làm vậy. Cậu có biết mình đã phải trải qua những gì trong mười tiếng vừa qua không? Mình đã phải lên cái xe đó từ sáu giờ sáng. SÁU GIỜ SÁNG ấy, Trina ạ. Với một đám giọng nữ cao hát bài “Chín-chín Chai Bia trên Tường.” Theo kiểu hòa âm hai bè. Vào lúc sáng sớm.”

Scott và tôi thích thú đứng nhìn Steve chém chém ngón tay trở về phía Trina. Tôi phải thừa nhận là chuyện này thật là hay. Tôi chưa từng thấy yết hầu của Steve lên xuống dữ dội như vậy.

“Và tại sao cơ chứ?” – Steve hỏi, dường như không nhằm vào ai đó cụ thể. Hoặc có thể là dành cho tất cả chúng tôi. “Bởi vì bạn gái cũ của tôi đã cầu xin tôi làm điều đó. Cầu xin tôi tham gia vào đội hợp xướng ngu ngốc của cô ta. Và tôi đã làm như vậy. Và rồi tôi đã phát hiện ra – tất nhiên là đã quá muộn, bởi vì tôi đã lên cái xe quái gở đó – rằng bạn gái cũ của tôi còn chẳng buồn lộ mặt. Rồi thì tôi phải ngồi trên cái xe đó suốt ba tiếng đồng hồ trước khi lên sân khấu và đứng chờ ra ở đó trong bộ tuxedo đi thuê, như một thằng dở hơi thật sự, hát hò về đôi giày có khóa cài của tôi trước mặt mẹ hoa hậu Kentucky quái dị. Mà bà ta thì cho rằng chúng tôi hát rất tệ. Tôi cho cô biết nhé, Trina! Tôi bỏ đây.”

Để nhấn mạnh quan điểm của mình, Steve quăng cái túi vải đựng bộ tuxedo của mình xuống mặt đường rải nhựa. Rồi thì giậm lên nó

“Tôi bỏ đây,” cậu chàng hét lên. Rất nhiều các thành viên Những Kẻ Hát Rong khác đã đi ra từ phía sau cái xe và nghe ngóng tất cả vụ om sòm đó, họ đang đứng nhìn Steve và Trina chằm chằm, cũng giống như chúng tôi vậy. Tôi nhìn thấy Kwang với chiếc Palm Pilot của cậu ấy, Jake Mancini với cái kèn tuba của

mình và Karen Sue Walters, trông có vẻ hơi bị chấn động vì toàn bộ sự vụ này, với chiếc váy đỏ dính cườm của cô ta rũ xuống trên cái mắc treo.

Thầy Hall cũng ở đó, với sự kinh hoàng hiển hiện trên khuôn mặt khi nhìn thấy giọng nam trung tốt nhất của thầy đang giầy xéo cái áo tuxedo đi thuê.

“Tôi bỏ đây,” Steve hét lên. “Không kịch cợt gì nữa. Không nhạc nhẽo gì nữa. Và không hợp xướng hợp xiếc gì hết, Trina. Hết rồi. Tôi phát ốm vì phải tham gia mấy cái trò này chỉ để làm cô vui lòng. Giờ thì tôi sẽ làm điều trước kia tôi muốn làm.” Cậu chàng dừng giầy xéo bộ tuxedo và nhìn cô nàng trừng trừng, ngực cậu phập phồng lên xuống. “Năm tới tôi sẽ vào đội bóng rổ.”

Tất cả mọi cái đầu ở bãi đậu xe đều quay về phía Trina để xem cô nàng phản ứng như thế nào. Kể cả tôi cũng vậy.

Màn trình diễn của Trina đã không gây thất vọng. Chẳng phải vô cớ mà cô nàng là bạn diễn chính của Steve trong tất cả những vở kịch đó. Cô nàng hất tung màu tóc dài óng như tơ ra đằng sau, rồi vươn tay ra.

Rồi cô nàng nói, “Anh muốn làm gì cũng được. Em yêu anh.”

Và Steve, với một tiếng thét bị bóp nghẹt mà có vẻ như chất chứa nhiều sự tan nát cũng như sự yêu thương, đã ôm xiết cô nàng và môi hai người đó chạm vào nhau...

...Trước sự thỏa mãn của tất cả các khác giả đang theo dõi... mà có thể là ngoại trừ thầy Hall, người đã quay lưng lại và đi phăm phăm tới chỗ chiếc Jetta của thầy mà chẳng thèm nói với ai lời nào.

Có vẻ như là sau vụ đó, Trina sẽ không đi về nhà cùng với Scott và tôi. Mà như thế cũng tốt. Tôi đã hơi bị choáng trước màn trình diễn của sự đam mê thả phanh mà tôi vừa được chứng kiến. Tôi chưa từng thấy nụ hôn nào như thế kể từ hồi... thực ra thì chưa bao giờ.

Nhưng tôi nghĩ Scott chẳng thấy sốc đến thế. Cứ nhìn những trái tim trong sổ hẹn hò của Geri Lynn thì biết. Bởi vì có vẻ như cậu ấy có thể nói thành lời.

“Jen này”, cậu ấy nói, khi chúng tôi rẽ vào khu phố nhà tôi. “Về chuyện của cậu và Luke...”

“Bọn mình chỉ là bạn thôi.” Ít nhất điều đó là điều tôi có thể nói. Ý tôi là, tôi đã luyện tập câu này đủ rồi.

“Ừ”. Scott nói. “Mình biết điều đó. Ý mình là, mình biết cậu nói thế nào với báo chí. Nhưng đây là mình đang hỏi cậu mà.”

“Bọn mình chỉ là bạn thôi”, tôi nhắc lại lần nữa. Nhưng lần này cách nói của tôi không giống lần trước. Bởi vì tôi đã quay đầu sang để nhìn cậu ấy. Và tôi có thể thấy là đây không chỉ là một câu hỏi ngẫu nhiên. Scott thực sự muốn biết.

“Mình hiểu”, Scott nói. Trông cậu ấy có vẻ... tôi không biết nữa. Trong một giây, tôi đã nghĩ rằng cậu ấy có vẻ... giận dữ.

Chỉ có điều tại sao Scott lại giận tôi chứ? Tôi đã làm gì nào?

“Nhưng ... đúng vậy mà.” Tôi nói, sự thực là chẳng biết phải nói gì khác.

“Ừ”, Scott nói bằng cái giọng khác hẳn. “Mình hiểu.”

Vào lúc đó, chúng tôi đỗ lại trước nhà tôi. Và cái đám phóng viên tin tức thường lệ đó lao tới xe của Scott, tất cả đều chìa micro về phía cửa sổ xe chỗ tôi ngồi.

“Greenley? Em Greenley, có thật là em sẽ vào vai nữ chính trong bộ phim tiếp theo Luke Striker đóng không?”

“Scott”, tôi lo lắng nhắc lại. Cậu ấy bị làm sao vậy?

Nhưng có thể tôi chỉ tưởng tượng ra cái chuyện cậu ấy giận-tôi đó, Bởi vì chỉ một giây sau, Scott mỉm cười với tôi và nói, “Cậu nên chạy ù vào đi trong khi mới chỉ có ba mươi hay bốn mươi phóng viên ở ngoài đó.”

Tôi cười với cau pha trò của cậu ấy. Hơi yếu ớt một chút.

“Được rồi”, tôi nói. “Hẹn gặp lại cậu.”

“Ừ,” cậu ấy nói. “Hẹn gặp lại cậu vào thứ Hai.”

Hẹn gặp lại cậu vào thứ Hai. Phải rồi. Bởi vì tối mai tôi sẽ tới Spring Fling với Luke. Và Scott sẽ chẳng tới đó. Vậy là mãi đến tận thứ Hai tôi mới gặp lại cậu ấy. Sao việc nhận ra điều đó lại khiến tôi cảm thấy như có ai đó đang thọc tay vào trong lồng ngực tôi và giật phăng trái tim của tôi ra?

Tôi vẫn còn cảm thấy như vậy khi chuông điện thoại vang lên vào tối hôm đó. Đó là Trina kể một thôi một hồi rằng cuối cùng cô nàng sẽ tới Spring Fling và tôi có thể xem cái váy của cô nàng, rằng cuối cùng cô nàng đã xoay sở để thuyết phục được mẹ cho cô nàng mặc màu đen.

“Ừ”, là tất cả những gì tôi có thể nghĩ ra để đáp lại.

Có vẻ như Trina chẳng nhận ra sự kiêu lời của tôi.

“Túm lại thì chuyện với Scott thế nào?” – Trina hỏi.

Tôi đột ngột cảm thấy khó thở. Hóa ra cô nàng có để ý. Trina đã để ý thấy. Rằng có thể tôi thích Scott. Ôi không. Cô nàng để ý thấy rồi.

“Ý cậu là gì?” – tôi hỏi đầy lo lắng.

“Cô gái mà Geri nói cậu ta thích là ai vậy?”

Tim tôi lộn nhào trong lồng ngực, chứng tỏ là nó vẫn chưa bị đứt ra. “Cô gái? Cô gái nào?”

“Cậu biết đấy. Cô gái bí mật mà Geri nghĩ rằng Scott đang thích ấy. Cậu nghe chị ấy nói về chuyện đó rồi mà.”

Đúng vậy đấy, tôi đã nghe Geri nói. Nhưng tôi đã phải cố gắng hết sức để phớt lờ chị ấy. Bởi vì tôi không muốn nghe chuyện Scott thích một cô gái khác.

Một cô gái nào khác mà không phải là tôi.

“Chúa ơi”, Trina nói. “Chẳng phải sẽ rất hay sao nếu hóa ra cô gái mà Scott thích lại chính là cậu?”

“Ừ”, tôi nói, siết cái ống nghe chặt tới nỗi tôi ngạc nhiên là nó lại không trượt khỏi tay tôi và bay ngang qua phòng.

“Không, tớ nói thật đấy”, Trina nói. “Ý tớ là, ngày nào cậu ấy cũng đưa cậu về. Và các cậu thích những cuốn sách giống nhau – những cuốn sách về ngày-tận-thế đó. Sẽ là hay cực kỳ nếu cô gái mà Scott thầm yêu lại chính là cậu?”

“Scott không yêu tớ”, tôi buồn bã nói. Hẹn gặp cậu vào thứ Hai. Phải rồi, đó chẳng phải là lời mà một anh chàng đang yêu ta sẽ nói với ta.

“Ừ, có thể cậu nói đúng” Trina tùy tiện nói, “Hơn nữa, cậu có Luke rồi mà.”

“Luke và tớ chỉ là ...”

“Ôi Chúa ơi, tớ hiểu chuyện này mà,” Trina nói.

Ngoại trừ việc cô nàng chẳng hiểu gì cả. Chẳng ai hiểu cả.

Mà người ít hiểu nhất, tôi bắt đầu nghĩ, lại chính là tôi.

Annie

Vấn – Đáp

Hãy gửi tới Annie mọi khúc mắc, những tâm tư tình cảm rắc rối nhất của bạn. Mạnh dạn lên, bạn dám không! Mọi thư từ gửi cho Annie sẽ được đăng lên tờ Register của trường trung học Clayton. Chúng tôi đảm bảo tên và địa chỉ e-mail của người gửi sẽ được giữ kín.

Chào Annie,

Tuần nào tôi cũng đọc chuyên mục của bạn, và tôi nghĩ bạn hoàn toàn đưa ra những lời khuyên tệ hại. Ai lại nói với cô gái có bà mẹ kể quan tâm đến linh hồn bất tử của cô ấy rằng đừng lo lắng về địa ngục, bởi vì bạn ấy đang ở trong đó rồi.

Annie, trường trung học khôn

g phải là địa ngục. Thời trung học lẽ ra là những năm tháng đẹp đẽ nhất của đời người. Và bất cứ ai đi nhà thờ đều đặn và tránh xa tình dục, ma túy, rượu và nhạc rock, họ sẽ hiểu điều đó.

Chính những người như bạn, Annie ạ, đã phá hủy, trường trung học của mọi người bằng cách cổ xúy cho thứ tự do yêu đương và quỷ Sa-tăng.

Ký tên: Teen giận dữ

Giận dữ thân mến,

Làm sao bạn biết tôi tôn thờ Sa-tăng? Bạn chẳng biết gì về tôi cả.

Nhưng tôi đồng ý với bạn về ma túy và rượu, và – ngoại trừ tình dục an toàn – cả về tình dục nữa.

Nhưng còn nhạc rock ư? Không đời nào, anh bạn ạ. Nhạc rock là số một, và sẽ luôn như vậy.

-Annie

20. Chương 16

MƯỜI SÁU

Họ nói ngày quan trọng thứ hai trong cuộc đời một người phụ nữ, chỉ đứng sau ngày cưới, là Prom – dạ hội trung học của cô ấy.

Được rồi, có thể là ngày sinh đứa con đầu lòng của cô ấy cũng đứng đầu đó gần đây.

Nhưng bạn hiểu ý tôi mà.

Tôi dành cả ngày của tôi – cái ngày diễn ra dạ hội trung học ấy – để làm mọi việc chuẩn bị cho dạ hội giống như mọi cô gái khác. Bạn biết đấy, làm móng tay, móng chân, tẩy lông (oái), rồi thì đi sấy tóc ngoài hiệu.

Tất nhiên tôi là cô gái duy nhất ở nước Mỹ, trong khi chuẩn bị cho dạ hội cuối năm, lại có một đám phóng viên lằng nhằng bám theo, cố gắng chụp ảnh cô nàng sánh vai bên hoàng tử bạch mã của nước Mỹ đang tẩy trắng lông mép. Cảm ơn lắm lắm, thưa các vị. Thực ra thì không đâu.

Chuyện này cũng khá là phiền phức nhưng mà tôi đã hứa với một người bạn là sẽ đi Spring Fling với anh ấy. Vì anh ấy, tôi phải có trách nhiệm trông hoành tráng nhất có thể.

Và khi tôi trông vào cái váy của mình – một cái váy sa tanh màu xanh da trời, bên ngoài phủ một lớp voan đính dọc theo gấu váy... cái váy nữ tính nhất từng thấy – tôi cảm thấy mình thực sự trông khá nhất có thể. Chị thợ làm tóc đã chải mái tóc chưa đủ dài của tôi ra đằng sau và cặp lại một chiếc cặp có đính những bông hoa lưu ly thật màu xanh ở trên đó, giống như những bông hoa giả uốn lượn quanh chân tôi vậy.

Trina đã gọi cho tôi thỏa thuận việc hai đứa sẽ gặp nhau ở sân trước nhà tôi để cho bố mẹ chúng tôi chụp ảnh. Vụ tất cả các chương trình giải trí từ Access Hollywood tới Rank đều cắt cử một chiếc xe chuyên dụng đỗ bên ngoài nhà tôi để ghi lại khoảnh khắc Luke đi xe limo đến – chẳng khiến cho Trina thấy e ngại chút nào.

Chúng tôi gặp nhau như đã định, bên cạnh cây sồi lớn ở sân trước nhà tôi, và bắt đầu tán tưng lẫn nhau, bắt chước tiếng máy ảnh lách xạch xung quanh chúng tôi. Và không chỉ có máy ảnh của bố mẹ chúng tôi đâu nhé.

Trina đã thuyết phục được mẹ cô nàng cho phép cô nàng chơi tông đen trong dịp Spring Fling này. Cô nàng bỏ qua vệt son môi đen, nhưng vẫn xoay sở để kiếm được đôi tất lưới màu đen để đi cùng đôi giày cao cổ Converse cũng màu đen. Váy của cô nàng tông đen khói, nhẹ giống hệt như mẫu trong tạp chí Seventeen, số chuyên đề về Prom...

...Nhưng cô nàng trông một cái nịt ngực lụa màu đen ra bên ngoài nó, để bộ ngực không thể nói là không nổi bật của cô nàng được đẩy lên một độ cao thật ấn tượng gần cổ áo.

Tôi không thể biết được ai sẽ có khả năng bị đau tim nhiều hơn khi thấy cô nàng, Steve hay thầy Lewis.

“Tớ không thể tin nổi”, tôi nói, “cậu đã thuyết phục được mẹ để cho cậu mặc thứ đó.”

“Tớ không thể tin nổi”, Trina nói, “cậu lại nghe lời mẹ mặc cái đó.”

“Truyền thống một cách kinh sợ”, tôi nói. “Tớ biết mà.”

“Nhưng trông cậu cũng xinh lắm.” – Trina nói.

“Cậu cũng vậy.” Bởi vì đúng là như thế. Tôi thật là mừng vui khôn xiết vì chúng tôi lại là bạn bè.

Chúng tôi đã biết rằng chiếc limo sắp đến từ rất lâu trước khi nhìn thấy nó, bởi vì có một số tay thợ ảnh đã treo lên mấy cái cây trong khu phố của tôi, với hi vọng chụp được toàn cảnh Luke gài hoa cài áo cho tôi, bắt đầu hét lên đầy phấn khích với nhau, “Cậu ta tới đây! Cậu ta tới đây!”

Ngay cả tôi không thể có được sự nhiệt tình như của Trina vào lúc này – cũng cảm thấy đôi chút phấn khích. Phải rồi. Tôi không đi tới Spring Fling với người tôi yêu, đúng như vậy đấy.

Nhưng ít ra thì tôi cũng sắp đi tới Spring Fling.

Rồi thì chiếc limo cũng hiện ra, vẫn chiếc xe dài màu đen bóng loáng đã từng đưa tôi tới biệt thự của Luke ở bên hồ. Trina siết chặt tay tôi đầy phấn khích khi chiếc xe chậm rãi dừng lại trước nhà tôi, và người lái xe bước ra, đi vòng tới mở cánh cửa ở đằng sau.

Mọi tay nhiếp ảnh, mọi nhà quay phim, mọi bậc phụ huynh ở gần đó đều đưa cái máy ảnh của họ lên để ghi lại cảnh Luke Striker xuất hiện từ chiếc limo, giống như là Lancelot trên con ngựa trắng khi chàng ta lao tới để giải cứu Guinevere khỏi bị thêu sống trên cọc.

Nhưng người hiện ra từ chiếc limo chẳng phải là Luke Striker. Người chui ra, mang theo bông hoa gài áo và vẫy tay với cả đám đang chụp ảnh, không phải ai khác ngoài...

Steve McKnight.

Đúng vậy đấy. Steve McKnight, bạn trai và là bạn nhảy ở Spring Fling với Trina, trong bộ tuxedo Những Kẻ Hát Rong của cậu ấy (nhưng cậu ấy đã thay cái nơ bướm và thắt lưng từ màu đen sang màu đỏ).

Cánh phóng viên thở dài – một số thậm chí còn la ó – và trở lại vị trí quan sát của họ.

Thế nhưng Trina thì vô cùng vui sướng.

“Mình không thể tin nổi là cậu đã thuê cả xe limo”, cô nàng ré lên khi Steve cài hoa cho cô nàng, một bó cẩm chướng mà theo lời dặn dò của Trina, cậu chàng đã cắm chúng qua đêm trong một lọ mực đen, để cho những cánh hoa màu trắng giờ đã nhuộm màu đen. “Chắc cậu đã phải chi tiền cho nó nhỉ?”

“Ừ thì...” – Steve nói, trông có vẻ ngượng ngịu. “Thực ra cũng không hẳn là như vậy đâu.”

“Vậy là bố mẹ cậu trả tiền à?” – Trina hỏi trong khi hai người tạo dáng để chụp ảnh trước ống kính đầy phấn khích của bố mẹ Trina.

“À,” Steve nói. “Thực ra là Luke Striker trả đấy.”

Trina

Và cô nàng cũng không phải là người duy nhất.

“Luke à?” – Trina liếc nhìn tôi đầy lo lắng. “Cái gì... tại sao?”

“Mình không biết”, Steve nói vừa nhún vai có vẻ lúng túng. “Anh ấy nói là anh ấy không cần tới nó nữa.”

“Không cần...”. Cái nhìn của Trina hướng về phía tôi dần trở nên tội nghiệp. Cô nàng nhận ra điều gì đang xảy ra trước cả tôi. Hoặc là cô nàng nghĩ vậy. “Jen này, không sao đâu. Thật đấy. Cậu có thể đi với bọn mình. Chúng mình sẽ rất vui. Phải không Steve?”

“Tất nhiên rồi”, Steve nói. “Tất nhiên.”

Tôi vẫn không hiểu gì cả. Vậy là Luke đã giao cho Steve cái limo của anh ấy? Có gì to tát đâu. Điều đó có nghĩa là Luke sẽ không tới.

Luke sẽ chẳng cho tôi leo cây đâu. Đặc biệt là trước mặt cả đám phóng viên đó. Dù sao thì, tôi đã làm gì để đáng bị đối xử như vậy? Vì đã làm bạn của anh. Giữ bí mật cho anh.

TÔI NỖ LỰC BIẾN ĐỔI TRƯỜNG TRUNG HỌC CLAYTON TỪ MỘT NƠI CHỨA ĐẦY SỰ LO SỢ VÀ PHẢN ĐỐI THÀNH MỘT TRƯỜNG HỌC ẤM ÁP VÀ BAO DUNG NHƯ NGÀY NAY LÀ VÌ ANH ẤY..

“Con yêu”, mẹ tôi nói, và bước tới để ôm tôi. Các tay phóng viên bắt đầu hiểu chuyện gì đang xảy ra, lại giương máy ảnh lên để chụp lấy cảnh tượng đó. Tôi có thể tưởng tượng ra các tí tít báo của ngày hôm sau.

HOÀNG TỬ BẠCH MÃ CỦA NƯỚC MỸ BỎ RỜI JEN!

CHỈ TÌNH YÊU CỦA NGƯỜI MẸ MỚI CÓ THỂ XOA DỊU TRÁI TIM TAN NÁT CỦA JENNY!

CON CHUỘT BẮN THỬU!

Nhưng trước khi mẹ tôi có cơ hội để nói một lời an ủi nào mà mẹ đã nghĩ tới, thì một tiếng thét rộ lên từ trên các ngọn cây.

Điều tiếp theo tôi biết là, một anh chàng mặc bộ tuxedo đỗ lại trước chiếc limo của Steve... trên một chiếc xe máy.

Một chiếc Harley, không thể

“Chào”, Luke nói, khi anh ấy tháo chiếc mũ bảo hiểm màu đen ra. “Xin lỗi anh đến muộn!”

Cả sân bỗng sáng lóa vì flash máy ảnh. Các phóng viên thét lên, “Luke! Luke! Nhìn hướng này, Luke!”

Luke hoàn toàn phớt lờ họ. Anh ấy bước thẳng tới chỗ bố tôi và chìa tay phải ra.

“Chào chú Greenley”, anh nói. “Cháu là Luke Striker. Cháu tới đây xin phép đưa con gái chú tới Spring Fling.”

Bố tôi, có thể là lần đầu tiên trong đời mình, trông như thể ông không biết phải làm gì. Cuối cùng, bố nắm lấy tay Luke và bắt tay anh.

“Chào cháu”, ông nói.

Rồi thì có vẻ như bố đã lấy lại được bình tĩnh. Bố nói, “Cháu sẽ đưa Jenny tới prom bằng thứ đó sao?”

“Không”, mẹ tôi nói, lắc lắc đầu. “Tuyệt đối không thể đi mà không đội mũ bảo hiểm.”

“Có một cái mũ bảo hiểm nữa ở trong cốp, cô Greenley ạ, ” Luke nói, và cũng bắt tay mẹ tôi. “Và cháu hứa sẽ đưa em ấy về trước nửa đêm.”

Tôi huých anh một cái.

“Ý cháu là một giờ”, Luke nói.

“Con sẽ gọi cho bố mẹ nếu con về muộn hơn thế”, tôi nói và khoác lấy cánh tay Luke. “Con đi nhé.”

“Đợi đã!” – mẹ tôi gọi với theo. “Bố mẹ còn chưa chụp ảnh mà!”

Nhưng mẹ tôi chẳng phải lo về việc đó. Bởi vì tất cả các tạp chí xuất bản định kỳ ở nước Mỹ - mà có thể là ngoại trừ National Geographic, tờ báo mà có vẻ như đã không cử phóng viên tới – đều có ảnh Luke giúp tôi đội mũ bảo hiểm lên trên cái cặp tóc có đỉnh hoa của tôi. Ảnh Luke giúp tôi leo lên phía sau xe mà không để đầu xe dính vào váy, và ảnh Luke quần cái váy quanh chân của tôi để nó không bị mắc vào nan hoa xe, quần chặt lấy rồi kéo lê tôi tới chết. Rồi ảnh Luke vẫy tay khi anh ấy giẫm lên chân phanh. Hay ảnh tôi ôm eo anh ấy và bám chặt không rời.

Và ảnh h tôi phóng vọt đi dọc theo phố nhanh hết mức có thể mà không vượt quá tốc độ giới hạn hay tệ hơn, làm bố mẹ tôi bực mình.

“Anh hi vọng em là em không thấy phiền”, Luke nói, sau khi chúng tôi đã đỗ lại trước cửa Clayton Inn – nơi chúng tôi phải đương đầu với nhiều phóng viên hơn nữa... Còn những người có thể phóng từ nhà tôi tới đây trước chúng tôi thì không nhiều lắm. “Ý anh là về cái xe máy ấy.”

“Không sao đâu”, tôi nói. Thực ra thì tôi rất thích ấy chứ. Trước kia tôi chưa từng đi xe máy bao giờ. Những cô gái ngoan như tôi không thường xuyên được mời đi xe máy cùng. “Nhưng em tưởng anh muốn được trải nghiệm một prom đúng kiểu. Và đi tới prom trên một chiếc Harley? Em không muốn làm anh vỡ mộng, Luke ạ, nhưng như thế không đúng kiểu lắm đâu.”

“Ừ thì”, Luke nói, rồi vươn tới để sửa lại một bông hoa trên cặp tóc tôi. “Anh luôn thích tạo ra sự ra mắt hoành tráng. Ôi, suýt thì quên mất.”

Cà từ bên dưới yên xe, anh rút ra một cái hộp nhựa trong, bên trong có một đóa hoa cài làm bằng những bông hồng trắng và hoa baby.

“Ôi đẹp quá”, tôi nói. Rồi thì tôi nhớ tới cái hoa cài dành cho anh mà tôi đã bỏ quên trong tủ lạnh tại nhà. “Em quên mất hoa cài của anh ở nhà rồi!”

“Chúng ta sẽ không quay lại đó đâu,” Luke tuyên bố, rồi rất chuyên nghiệp cài hoa cho tôi, ngay bên trên chỗ trái tim. “Không có nó anh vẫn sống được.”

Rồi thì anh chìa tay cho tôi khoác. “Thưa quý cô. Chúng ta sẽ nhảy chứ?”

“Miễn là chúng ta không phải làm cái trò múa tay đó”, tôi nói.

“Đừng lo. Anh đã gọi để kiểm tra trước. Đảm bảo buổi tiệc này sẽ không có màn múa tay.”

Với sự đảm bảo đó, tôi khoác tay anh, và cả hai chúng tôi lướt vào Clayton Inn – đèn flash lóa lên xung quanh chúng tôi, và các phóng viên – đó là chưa kể tới các cư dân thực sự của Clayton, những người đang đứng đông chặt lối vào để có cơ hội thấy ngôi sao ưa thích của họ và bạn nhảy tối nay của anh – hét gọi tên chúng tôi.

Tôi không muốn bạn hiểu lầm. Rằng Spring Fling là một trò gì thú vị lắm. Ý tôi là cho dù bạn có đi tới đó cùng với ngôi sao điện ảnh trẻ tuổi nổi tiếng nhất nước - có thể là nhất thế giới nữa – thì Spring Fling vẫn là một thứ tẻ nhạt lê thê.

Nhưng đúng là ở đó bạn sẽ thấy được tất cả mọi người bạn gặp hằng ngày ở trường. Chỉ có điều là trông bóng bẩy hơn. Và có thể, bạn biết đấy, sạch sẽ hơn chút đỉnh.

Nhưng tôi vẫn chưa “đau thương” bằng một số người. Có một số cô nàng mà chỉ nhìn là bạn đã biết rằng họ sẽ phải chịu một buổi tối tồi tệ. Cứ lấy Karen Sue Walters làm ví dụ. Cô ta bắt ép một tên trong hội nam cao đi cùng với mình. Mà trường này ai chả biết, cái hội nam cao đó phát cuồng lên vì Luke Striker. Trong suốt thời gian bọn họ nhảy với nhau, bạn nhảy của Karen Sue cứ nhìn chăm chăm đầy khao khát về phía cái quần tuxedo của Luke.

Chuyện đó quả là buồn cười.

Và đó là phần hay nhất của Spring Fling. Bạn biết đấy, khi mà chúng tôi lấy chuyện đó ra làm trò đùa. Hóa ra là Luke rất là giỏi việc này. Tất cả chúng tôi đều ngồi cùng một bàn – tôi, Luke, Trina, Steve, Liz Chán đời và bạn nhảy của bạn ấy (một trong các tay cầu thủ bóng bầu dục. Đừng hỏi), và Brenda Khó nhằn và kếp của cô nàng, một anh chàng nói năng thô thể và dễ chịu một cách đáng ngạc nhiên có tên là Lamar – và chúng tôi cùng nói đùa với nhau về thức ăn, âm nhạc và cuối cùng là về tất cả mọi người có mặt ở đó.

Chỉ sau khi các món ăn đã được dọn đi thì buổi nhảy nhót mới được bắt đầu. Rồi thì tất cả mọi người tản ra trên sàn nhảy bao gồm cả tôi và Luke. Tôi đã bảo Luke rằng tôi không thể đỡ nổi mấy điệu xì-lô đó đâu – tôi vẫn đang phải chịu đựng hội chứng căng thẳng hậu-chấn-thương từ những trải nghiệm với Những Kẻ Hát Rong – và Luke nói rằng anh ấy hoàn toàn hiểu.

Hóa ra là Luke lại nhảy rất cừ... ngạc nhiên chưa? Anh ấy giỏi tới mức gần như bù đắp hết hết cho cái sự đỡ tẻ hại của tôi trong món này. Đầu gối của chúng tôi chỉ va vào nhau dăm bảy bận và chắc tôi chỉ đá anh ấy có một lần.

Tôi không biết Luke nghĩ gì khi anh ấy ôm tôi rất gần trong khi suốt những bài xì-lô chúng tôi nhảy cùng nhau. Tôi chỉ có thể nói cho bạn biết tôi đã nghĩ về điều gì.

Hay thực ra là về ai.

Và đó không phải là Luke.

Tôi biết rồi! Như vậy thật là không phải. Chắc tôi chính là cô gái vô ơn nhất trong lịch sử nhân loại. Ý tôi là chẳng phải tôi đang ở đây, với một bạn nhảy Spring Fling tuyệt vời – thực sự tuyệt vời – như thế này, người đã rất cố gắng để khiến Spring Fling này trở nên vui vẻ hết mức có thể - hay ít ra là một Spring Fling khá khảm nhất khi bạn tham dự cùng ai đó mà bạn không có tình ý gì – và tôi không thể ngừng nghĩ tới một ai đó khác!

Thật là đáng khinh, nhưng đúng như vậy đấy.

Nhưng chưa thấm hại bằng phản ứng của tôi một phút sau đó khi tôi nhìn thấy, qua vai của Luke, một hình dáng quen thuộc trong chiếc đầm dài ôm, khoét sâu màu đào nhạt.

Geri Lynn! Chị ấy làm gì ở Spring Fling thế này? Chẳng nhẽ chị ấy đã tìm được kếp mới sau khi chia tay với Scott sớm đến vậy sao?

Không thể nào. Nếu có thì tôi đã nghe nói về chuyện đó.

Và điều đó chỉ có thể có một ý nghĩa duy nhất.

Tôi ngẩng đầu lên khỏi ngực Luke và bắt đầu nhìn quanh quất. Chắc hẳn cậu ấy phải ở đâu đó quanh đây. Ý tôi là nếu Geri ở đây...

Tôi thấy Luke cười thầm, từ sâu trong lồng ngực anh ấy.

“Cứ bình tĩnh đi Jen”, anh ấy nói. “Cô ấy đến một mình thôi.”

Tôi vờ như không hiểu anh ấy đang nói gì. Thì tôi có thể làm gì khác cơ chứ?

“Ai cơ?” – tôi hỏi.

“Em biết anh đang nói về ai mà”, Luke nói. Trong thứ ánh sáng “lãng mạn” – thực ra chỉ là thứ keo màu tím phủ lên các bóng đèn thường của phòng tiếp tân và một trong những quả cầu gương lấp lánh... mà Luke thì là anh ấy chẳng hề nhìn thấy ở đâu kể từ khi nhân vật anh ấy đóng tham gia dạ hội tốt nghiệp trong phim Thiên Đường nâng đỡ chúng ta – khuôn mặt anh ấy trong vẫn hấp dẫn không thể tin nổi.

Và mặc dù tôi không thể nhìn rõ, trong cái ánh sáng chớp chờn này, màu mắt xanh của anh ấy, thì tôi vẫn có thể nhận thấy rõ ràng anh ấy đang nhìn tôi chăm chú, với một sự thẳng thắn khiến tôi bối rối.

“Anh đã theo dõi em, Jen Greenley” – anh ấy

Tôi liếc nhìn anh, “Anh nói gì cơ?”

“Anh đã dõi theo em”, anh ấy nhắc lại. “Và không chỉ mỗi chuyện đó đâu. Giờ thì anh biết rõ em rồi. Em là Annie, phải không?”

Tôi suýt thì tắt thở. “Ai cơ?”

“Em là Annie Vắn-Đáp.” Luke nói. “Của tờ bào trường.”

Tôi chớp mắt. Tôi không thể tin là anh ấy còn biết Annie Vắn-Đáp là gì.

Và rằng anh ấy lại lôi chuyện đó vào lúc này. Ở Spring Fling.

“Em đùa đấy à?” – anh nói khi tôi nói ra thắc mắc của mình. “Mọi người đều nói về cô ấy. Annie Vắn-Đáp nói thế này. Annie Vắn-Đáp nói thế kia. Em cứ như là chuyên gia tâm lý không chính thức của trường vậy.”

Tôi phải thừa nhận là khi nghe điều này tôi có cảm giác râm ran trong người rất dễ chịu. Tôi sẽ rất vui lòng được là chuyên gia tâm lý của trường. Nếu đúng vậy, việc đầu tiên tôi làm sẽ là hủy bỏ quy chế bắt buộc phải tham gia những cuộc tập trung cổ động trước trận đấu. Ý tôi là làm sao ta có thể phản chấn được khi nghiền nát đối thủ của ta cơ chứ? Việc đó thật là sai lầm. Chẳng phải đối thủ của bạn sẽ cảm thấy rất tồi

tệ khi bị thua cuộc sao? Đó là lý do duy nhất tại sao tôi không bao giờ đi xem các trận đấu. Chuyện đó thật là đáng buồn.

Điều thứ hai mà tôi sẽ bãi bỏ à? Là Spring Fling.

“Anh không hiểu tại sao chuyện đó lại là bí mật lớn đến vậy.” Luke nói.

Tôi từ bỏ việc giả vờ. Anh ấy đã biết rồi. Rồi sẽ phải đương đầu với việc đó thôi.

“Ôi”, tôi nhún vai. “Dễ hiểu ấy mà. Bởi vì nếu họ biết Annie Vấn-Đáp là ai, họ sẽ không nghĩ rằng cô ấy là người trung lập nữa.”

“Và em nghĩ mình là người như vậy à?” – Luke hỏi. “Người trung lập ấy?”

Anh ấy đùa chắc? Chẳng nhẽ anh ấy không biết rằng tôi là – hay ít ra là đã từng là – người trung lập nhất hành tinh này

Rõ là anh ấy đùa.

Anh ấy không đùa.

“Bởi vì anh nhận ra rằng gần đây em cư xử không được trung lập cho lắm”, anh ấy nói tiếp. “Ý anh là, chuyện với Cara...”

“Bạn ấy cần em giúp”, tôi cắt ngang. Ý tôi là, lẽ ra anh ấy phải hiểu rõ việc đó chứ.

“Thế còn Những Kẻ Hát Rong?”

“Những Kẻ Hát Rong không phải là thứ dành cho em”, tôi nói. Thật là...

“Còn Betty Ann? Khi em phá hỏng trò chơi khăm của lớp cuối cấp? Chuyện đó mà gọi là trung lập à?”

“À thì...”

Và rồi tôi buông tay khỏi cổ anh ấy và bước lùi lại một bước để tôi có thể nhìn anh... thực sự nhìn anh.

“Này”, tôi nói. “Làm sao anh biết về chuyện của Betty Ann?” Tôi nheo mắt lại nhìn anh. “Có phải Steve đã kể cho anh không?”

“Không phải Steve đâu,” Luke nói. “Anh đã bảo rồi mà, anh có nguồn tin riêng.”

Quanh chúng tôi, nhạc đã tắt. Thầy Lewis và cô Lucy Mỡ Màng, những người thật không may – lại là người giám sát của chúng tôi vào tối nay, trèo lên cái bục ở cuối phòng. Thầy Lewis gõ gõ cái micro ở phía trước bục.

“A lô,” thầy nói và thổi vào đó. “A lô. Một. Hai. Ba.”

“Anh hỏi em câu này nhé”, Luke nói và vươn tay ra nắm lấy tay tôi. “Và đừng có giả trò trung lập với anh. Anh muốn Annie Vấn-Đáp, người trung lập như là nitro glycerin(48) vậy. Anh thực sự muốn biết em nghĩ gì về chuyện này.”

“Xin chào các em, và chào mừng tất cả tối với dạ hội Spring Fling hằng năm của trường trung học Clayton”, thầy Lewis đọc vào micro những lời đó từ một tờ giấy nhỏ,

“Anh nói đi,” tôi bảo Luke

“Được rồi,” Luke nói. “Giả dụ như có một anh chàng. Và anh chàng đó phải lòng một cô nàng...”

“Tôi không muốn làm ngắt quãng bữa tiệc của các em”, thầy Lewis nói. “Vậy nên hãy vào việc luôn đi nào. Các phiếu bầu cho vua và hoàng hậu của Spring Fling năm nay đã được kiểm xong.”

“...và cứ cho rằng vì một lý do nào đó – em đừng quan tâm xem lý do đó là gì – cô gái quyết định chia tay anh ta”, Luke nói tiếp. “Em nghĩ anh ta phải đợi bao lâu nữa trước khi có thể nghĩ tới... một ai đó khác? Mà không bị, em bit đấy, mà không bị coi là vội quên tình cũ?”

“Em không biết”, tôi nói. Luke đang nói cái gì vậy? Luke đang nói về ai vậy? Có ai gần đây đã bị một cô gái cho ra rìa? Sao tôi chẳng biết ai như vậy cả?

Rồi thì đột nhiên, hai tay tôi – cả bàn tay mà Luke đang nắm – bắt đầu vã mồ hôi. Tôi thấy Geri Lynn đã nhận ra chúng tôi. Chị ấy vui vẻ vẫy tay. Scott chắc chắn là không ở bên chị ấy. Có thể cậu ấy ở đâu đó trong phòng này... nhưng cậu ấy không đi cùng Geri.

Liệu đó có phải là người mà Luke đang nói tới. Là Scott. Scott Bennett. Scott đã nhờ Luke hỏi tôi xem cậu ấy phải đợi tới bao lâu để có thể hẹn hò với cô gái bí ẩn đó, cô gái mà cậu ấy thích... Tất nhiên là như vậy rồi! Chắc chắn cậu ấy không thể tự hỏi Annie Vấn-Đáp. Bởi vì nếu thế tôi sẽ biết đó là cậu ấy. Vậy nên cậu ấy nhờ Luke hỏi hộ mình.

“Như các em đã biết”, thầy Lewis nói giọng đều đều vào trong micro, “có một bàn được đặt riêng ở trong nhà ăn suốt tuần qua, để các em có thể viết phiếu bầu cho vua và hoàng hậu của Spring Fling. Những lá phiếu đó đã được kiểm, và thầy rất vui mừng được thông báo rằng chúng ta đã có người chiến thắng!”

“Không phải là người chiến thắng”, cô Lucy Mỡ Màng vội cắt ngang. “Ở đây ai cũng là người chiến thắng. Ý thầy Lewis là chúng ta đã có vua và hoàng hậu của Spring Fling.”

“Đúng rồi”, thầy Lewis nói. “Phải đấy. Ý thầy là như vậy đấy. Và vua và hoàng hậu của Spring Fling là... ôi trời. Chuyện này có đôi chút khác thường đây. Một trong các thành viên của hoàng gia không hẳn là... ý tôi là, không hẳn là học sinh trường trung học Clayton...”

“Em nghĩ là”, tôi nói với Luke, ngay cả khi Geri Lynn đang thng tiến tới chỗ chúng tôi. “Em nghĩ anh ta nên đợi. Em nghĩ anh ta nên đợi thật là lâu vào. Bởi vì, anh biết đấy, anh ta chẳng nên vội vã gì đâu. Cô gái dành cho anh ta có thể ở ngay bên cạnh. Có thể còn gần hơn là anh ta nghĩ. Và anh ta nên đợi cho tới khi anh ta hoàn toàn chắc chắn rằng mình đã tìm ra cô ấy...”

“Anh đã mong là em sẽ nói như vậy.” Luke nói.

Và rồi anh ấy buông tay tôi ra, quay người lại và ôm choàng lấy Geri Lynn trong vòng tay mình.

“Chào em yêu”, anh ấy nói với chị ấy.

Và hôn chị.

Lên môi.

Và anh chàng chẳng buồn dừng lại, ngay cả khi thầy Lewis đã nói vào micro, “Chuyện này hay đây. Tôi rất tự hào được gọi cậu ấy là một Gà trống Clayton danh dự. Vua và hoàng hậu Spring Fling của trường trung học Clayton năm nay là... Luke Striker và Jenny Greenley!”

Annie

Vấn – Đáp

Hãy gửi tới Annie mọi khúc mắc, những tâm tư tình cảm rắc rối nhất của bạn. Mạnh dạn lên, bạn dám không! Mọi thư từ gửi cho Annie sẽ được đăng lên tờ Register của trường trung học Clayton. Chúng tôi đảm bảo tên và địa chỉ e-mail của người gửi sẽ được giữ kín.

Annie thân mến,

Mình yêu cậu ấy. Nhưng cậu ấy còn chẳng biết mình có tồn tại trên đời này. Mình phải làm gì đây?

Ký tên: Tuyệt vọng.

Tuyệt vọng thân mến,

Khi đã nghĩ ra cách rồi, bạn sẽ cho mình biết chứ? Bởi vì mình cũng chịu chẳng biết làm gì cả.

-Annie

21. Chương 17

MƯỜI BẢY

“Chỉ là...” Luke nói, khi chúng tôi nhảy cùng nhau trong ánh đèn chiếu – mà hóa ra lại đây là một phần bắt buộc trong nghi lễ đăng quang của chúng tôi – “anh cứ định ninh rằng khi Angelique bỏ anh, anh sẽ chẳng bao giờ có thể yêu được nữa. Và rồi anh gặp Geri Lynn, và... anh không biết nữa. Đó không phải là tiếng sét ái tình hay gì đâu. Anh thề đấy. Chuyện đó xảy ra từ từ.”

Phải rồi. Từ từ, trong một khoảng thời gian chưa tới hai tuần, mà phần lớn thời gian đó anh ấy ở Los Angeles.

“Anh biết bọn anh hoàn toàn khác nhau”, anh ấy nói tiếp – có thể đây là vị vua Spring Fling đầu tiên trong lịch sử trường trung học Clayton dành cả điệu nhảy với hoàng hậu để kể về hôn hít, như một anh chàng bình thường – “Ý anh là, cô ấy muốn trở thành một phóng viên. Mà em biết là anh ghét cái lũ phóng viên thích rình rập đó đến thế nào đấy. Nhưng có một số điều mà cô ấy đã nói trong bài báo đó, bài tranh luận mà Scott đã giao cho bọn anh viết ấy? Điều đó đã khiến cho anh phải suy nghĩ. Cô ấy không giống những cô gái khác. Cô ấy không ngại nói ra suy nghĩ của mình.”

Chẳng phải đúng như thế sao.

“Có một phần sự thực trong việc nghệ sĩ bọn anh cần tới truyền thông. Và tất nhiên là bọn họ cần bọn anh. Đó là một mối quan hệ cộng sinh mà trước kia anh chẳng mấy để ý tới. Nhưng Geri đã khiến anh nghĩ về điều đó”, Luke giải thích. “Đó là điều anh rất thích ở cô ấy. Cô ấy khiến cho anh suy nghĩ. Khi cô ấy cho anh số điện thoại của mình, cái ngày ở chỗ rửa xe ấy, anh đâu có định gọi cho cô ấy. Nhưng rồi... tại biệt thự vào hôm đó. Em biết đấy, về chuyện nước sốt đặc biệt đó. Vậy nên anh đã gọi cho Geri và nhờ cô ấy để mắt tới em... bảo cô ấy gọi cho anh khi nào cô ấy nghĩ em không thể chịu đựng được lũ săn tin đó nữa. Anh nhận ra rằng cô ấy chính là người sẽ biết khi nào bọn họ trở nên quá thô bạo với em. Rồi thì anh bắt đầu gọi cho cô ấy vài lần mỗi ngày, chỉ để biết tình hình của em... Và bọn anh nhanh chóng chuyển từ nói về em... sang nói về cô ấy... sang nói về anh và cô ấy... Em biết mọi chuyện diễn ra thế nào đấy.”

Tôi biết quá đi chứ. Geri Lynn chuyên gia thực sự trong việc vồ lấy bọn con trai ngay trước mũi tôi.

Không. Như thế thật không công bằng. Tôi chưa bao giờ thích Luke cả.

Và tôi mừng cho anh ấy. Thực sự đấy. Cho anh và Geri Lynn. Họ là một cặp đẹp đôi. Anh ấy rất đẹp trai còn Geri thì xinh xắn. Và sau rốt thì anh ấy chỉ lớn hơn chị ấy một tuổi. Và chị ấy sẽ tới học đại học ở L.A nơi mà Luke đang sống.

Đúng vậy, Geri sẽ học chuyên ngành báo chí, và Luke lại chẳng có vẻ ưa thích gì cái đám nhà báo cho lắm. Nhưng chị Geri cũng chẳng đam mê gì cái loại “dân diễn xuất” đó. Vậy nên có thể là họ hòa nhau.

Sao cũng được. Nhưng họ cần lời chúc phúc của tôi để làm gì chứ?

“Đó là vì em thật phi thường,” Luke nói giọng đều đều, những viên đá giả trên cái vương miện vua Spring Fling quá cỡ của anh lấp lánh trong ánh đèn chiếu. “Thực sự rất phi thường, Jen ạ. Những gì em làm chỉ trong một tuần tại ngôi trường đó... quả là không thể tin nổi. Geri nghĩ em nên ra tranh cử chức Chủ tịch Hội học sinh vào năm tới. Anh hoàn toàn đồng ý với ý đó.”

“Em không biết”, tôi nói. “Em không hứng thú với chính trị lắm.”

“Vậy thì hãy quan tâm đi”, Luke nói. “Bởi vì đó là tài năng thiên bẩm của em. Ít nhất hãy hứa với anh rằng em sẽ suy nghĩ về chuyện đó.”

“Vâng”, tôi nói, chủ yếu là để anh buông tha tôi. “Vâng, em sẽ nghĩ về việc đó. Anh này, chuyện Annie Vấn-Đáp ấy. Có phải là anh tự phát hiện ra không? Hay là chị Geri đã biết bằng cách nào đó...”. Ví dụ như là Scott, bạn trai của chị ấy, đã kể cho chị ấy? Và rồi chị ấy kể lại cho anh.

“Anh tự phát hiện ra thôi,” Luke nói. “Và em đừng lo. Anh sẽ không cho cô ấy biết đâu. Cũng như anh sẽ không cho cô ấy biết về những chuyện khác nữa.”

“Những chuyện khác nào?” – tôi hỏi anh, không may mắn đoán được điều anh nói tiếp theo, và đó là:

“Em biết đấy. Chuyện em yêu bạn trai cũ của cô ấy.”

Thật là hay vì ngay khi đó điệu nhảy trong ánh đèn rọi của chúng tôi kết thúc, nếu không thì tất cả mọi người ở Spring Fling của trường trung học Claytonã có thể chiêm ngưỡng tường tận a-mi-đan của tôi. Bởi vì tôi khá chắc hàm dưới của tôi rộng đến như thế nào khi nghe những từ yêu bạn trai cũ của cô ấy.

“Đâu có”, tôi đứng đó và lấp bắp như một con ngốc. “Em hầu như chắc chắn rằng em không... yêu... Scott Bennett.”

“Sao em không nghe theo lời khuyên của chính em hả Jen?” – Luke hỏi tôi, khi có hàng chục cặp khác ra sàn nhảy cùng với chúng tôi. “Sao em không cho cậu ấy biết em cảm thấy thế nào?”

“Đó là lời khuyên của em dành cho anh”, tôi lấp bắp. “Ý em là, cho Scott. Ý em là... ôi em không còn biết ý em là gì nữa.”

“À”, Luke nói, khi Geri Lynn đột ngột xuất hiện bên cạnh anh cười rạng rỡ. “Anh cũng không hiểu ý em là gì. Nhưng anh biết rõ một điều.”

“Điều gì vậy?” tôi hỏi anh.

“Có một chiếc limo đang đợi ở ngoài kia để đưa em tới bất kỳ nơi nào em muốn.”

“Hả”, tôi nói, bởi vì tôi hoàn toàn chẳng biết làm gì với thông tin đó. “Cảm ơn anh.”

Rồi thì anh bước tới ký tặng cho vài người đơn giản là không thể kiềm chế được và đã tiến tới van vỉ anh ký vào tờ chương trình Spring Fling của họ.

“Em này, em thực sự không thấy có vấn đề gì về chuyện này chứ?” Geri hỏi tôi ngay khi anh ấy vừa đi. “Về chuyện của Luke và chị ấy?”

“Chúa ơi, không sao đâu,” tôi nói thành thực. “Em đã nói với chị rồi, bọn em chỉ là bạn.”

“Em tuyệt vời nhất đấy Jen ạ”, Geri nói, rồi xiết tay tôi. “Những chuyện này chẳng thể xảy ra nếu không có em. Chị hạnh phúc quá. Chị không biết phải cảm ơn em thế nào cho đủ. Như Luke đã nói, em thực sự rất đặc biệt.”

Phải rồi. Tôi đặc biệt như thế đấy. Bạn nhảy Spring Fling của tôi đã bỏ tôi mà đi.

Tôi nói với Geri là tôi rất mừng cho chị ấy (một lần nữa) rồi dạt về bàn chúng tôi, nơi Steve đang mát-xa chân cho Trina. Rõ ràng bạn hoàn toàn có thể bị rộp da vào tối Spring Fling cho dù đôi giày mới bạn đang đi là giày thể thao đi.

“Geri Lynn là đồ lãng nhăng” là lời đầu tiên mà Trina dành để chào đón tôi. “Cứ hình dung cô ta cướp anh chàng của cậu mà xem. Lại còn ngay trước mặt cậu nữa.”

“Cứ bình tĩnh, Trina”, tôi nói. “Tớ đã bảo bọn họ là không sao đâu. Luke và tớ chỉ là...”

“Là bạn”, Trina, Steve, Liz Chán đời, Brenda Khó nhằn, và bạn nhảy của họ cùng lặp lại như là tiếng vang.

“Đúng vậy đấy”, tôi nói với một đôi chút phòng thủ. Sao chẳng có ai tin tôi thế này?

“Spring Fling này tệ quá”, Trina nhận xét một giây sau đó. “Cậu biết tớ ước gì không? Tớ ước gì chúng ta đừng tới cái buổi dạ hội ngu ngốc này. Giá mà chúng mình đến bữa tiệc phản Spring Fling của Kwang. Tớ cá là bọn họ ở đó vui vẻ hơn chúng ta nhiều.”

Và đó là khi tôi chợt nhận ra.

Điều mà Luke đã nói về việc sử dụng cái limo ấy mà.

“Sao lại không chứ?” tôi nói, tim tôi đập thình thịch hơi bị không thoải mái bên dưới đóa hoa Luke cài cho tôi. “Tối bữa tiệc của Kwang ấy. Còn sớm mà – chỉ mới 10 giờ. Có thể bữa tiệc đó chỉ mới bắt đầu.”

“Tớ nghe nói cậu ấy sẽ đốt lửa trại.” Liz Chán đời nói, trông rõ là đỡ chán đời hơn.

“Mình nghe nói cậu ấy đã chuẩn bị đám pháo hoa bị cấm”, Brenda Khó nhằn nói đầy vẻ hứng thú.

“Đi nào”, tôi nói. “Luke nói chúng ta có thể dùng cái limo.”

Trina chớp mắt “Cậu nói thật chứ?”

“Ừ”, tôi nói. “Anh ấy cần limo làm gì đâu? Anh ấy có chiếc Harley mà.”

“Đến lúc,” – Steve nói, và đặt chân của Trina xuống. “lên xe rồi.”

Chúng tôi cũng chẳng mất công chào tạm biệt Luke và Geri. Đó là bởi vì bọn họ còn quá bận hôn hít nhau trên sàn nhảy. Chẳng nên làm phiền họ. Tôi có thể thấy thầy Lewis đang quan sát họ với vẻ ngậ ng

Nhưng tất nhiên thầy chẳng thể làm gì về chuyện này. Geri đã mười tám tuổi, một người trưởng thành.

Nhưng tôi cá là cô Lucy Mỡ Màng dám thử làm điều đó lắm.

Tôi thấy hơi nản khi nghĩ tới các tựa đề báo ngày mai, Bạn biết đấy, khi báo chí phát hiện ra rằng Luke đã đá tôi vì một cô gái khác.

Hoặc họ có thể viết bài theo một góc độ khác. Bạn biết đấy, cái góc độ mà tôi đã đá Luke ở Spring Fling để tới một bữa tiệc khác. Ta chẳng bao giờ biết được đâu. Chuyện đó có thể xảy ra lắm.

Khi người lái xe limo dừng lại trước nhà của Kwang – một nông trại màu trắng hoành tráng ở xa tít khu ngoại thành với một nhà kho lớn, những cánh đồng ngô và khu rừng có suối chảy qua và mọi thứ khác, một nơi hoàn hảo để dành cho những bữa tiệc ồn ào được hoàn tất bằng lửa trại và chỗ pháo hoa bị cấm – chú ấy nói với vẻ hoài nghi, “Đây đúng là nơi các cô cậu muốn đến chứ?”

Đáp lại sự hoài nghi ấy là sự nhiệt tình tuyệt đối của chúng tôi, “Vâng, cảm ơn chú!” – khi chúng tôi đổ xô ra khỏi xe và chạy tới chỗ ánh sáng rực rỡ của đồng lửa trại ở đằng xa.

Mọi người đều ở đó. Tất cả mọi người không có mặt ở Spring Fling ấy. Có cả dãy bàn dài chất đồng khoai tây chiên, soda và một dàn âm thanh gắn với hai cái loa khổng lồ, đang phát nhạc ầm ầm đủ để nửa hạt nghe thấy, thực sự đấy.

Kwang đang ngồi trước đồng lửa rừng rực với một cái que trong tay. Ở cuối cái que xiên một cái kẹo dẻo. Ngồi bên cạnh Kwang là Cara Schlosburg với một gói bánh quy đã bóc và cài thanh sô-cô-la ăn dở ở trong lòng. Họ đang cười rúc rích có vẻ tội lỗi khi chúng tôi tới.

Và nếu sợi kẹo dẻo dính từ miệng của Kwang tới miệng Cara là một dấu hiệu, tôi biết rằng họ không hẳn cảm thấy có lỗi vì việc bỏ qua chế độ ăn kiêng của mình.

Nhưng không ai trong bọn tôi định nói về chuyện đó cả.. Ít nhất là không phải lúc này. Thay vào đó, mọi người bu lại, la hét tranh nhau que và kẹo dẻo, kêu ca về chuyện xảy ra ở Spring Fling. Câu chuyện tôi trở thành hoàng hậu Spring Fling đã trở thành trò mua vui cho cả đám. Tôi nghe thấy một tiếng cười quen thuộc và quay lại...

... V Scott, đang ngồi trên một khúc cây ở phía bên kia đồng lửa.

Và tôi đã hiểu. Chỉ đơn giản vậy thôi.

Thực ra thì không chỉ như vậy. Trái tim tôi lộn nhào trong lồng ngực. Và đột nhiên tôi không thể thở được. Và đó là những dấu hiệu khá là mạnh.

Chỉ vào lúc đó, cuối cùng tôi đã hiểu đó là những dấu hiệu cho điều gì:

Rằng tôi đã yêu Scott Bennett. Rằng tôi đã yêu cậu ấy suốt cả đời tôi, thực sự đấy. Đột nhiên, tất cả những hình ảnh đó hiện ra trước cặp mắt đang bị lóa vì đám lửa của tôi: Tên của Scott ở trên tên của tôi trong sổ mượn cuốn sách Đồng đôi sao Tiên nữ; Scott ra khỏi xe trong bãi đậu xe, nhiều năm sau đó, vào cái ngày chúng tôi đi trại sáng tác thực tế; Scott nhắc tôi lên về phía cái khúc gỗ đó; Scott xem lại bản thiết kế trang quảng cáo tôi làm; Scott đuổi theo tôi quanh bãi đậu xe của quán Chi Chi với cái xô đó; Scott giúp tôi giải cứu Betty Ann...

Và tôi đã hiểu. Cuối cùng tôi đã hiểu điều Trina đã biết từ thừa nào rồi. Rõ ràng là cả Luke nữa.

Nhưng cho đến trước lúc đó, thì tôi chẳng hề nhận ra.

Nhưng giờ thì tôi đã biết.

Vì thế mà tôi đã làm điều tiếp sau đó. Đó là bước tới và ngồi xuống cạnh cậu ấy, kiên quyết phớt lờ việc tìm tôi đập loạn, việc tôi đột nhiên thấy khó thở, và trên hết là cảm giác ân hận day dứt rằng có thể tôi quá muộn. Lại một lần nữa.

“Chào cậu”, tôi nói với Scott. Tôi còn chẳng hiểu làm sao tôi có thể thốt được nên lời nhưng tôi đã làm được.

“Chào”, Scott nói. “Đó là kim cương Hope đấy à? Hay là một bản sao giống thật vậy?”

Tôi hỏi: “Cái gì cơ?” và rồi, “Ồi”, tôi giơ tay lên và ngượng ngùng nhận ra tôi vẫn đang đeo vương miện hoàng hậu của mình. Tôi gỡ nó ra và đặt xuống khúc gỗ, ở giữa chúng tôi. “Xin lỗi. Mình là hoàng hậu.”

“Mình luôn nghĩ vậy đấy,” Scott nói với vẻ ga-lăng. “Cậu ăn kẹo dẻo nhé?”

Cậu đưa cho tôi miếng kẹo dẻo mà cậu đã nướng rất cẩn thận ở phíaai cái que cậu đang cầm.

“Ừ”, tôi nói và thận trọng gỡ nó ra khỏi cái que. “Cảm ơn cậu.”

“Thế nào,”- Scott xiên một cái kẹo dẻo khác vào que và hơ nó trên ngọn lửa- “Spring Fling thế là hết rồi hả?”

“Ồi không”- tôi nói. “Vẫn đang tiếp tục đấy.”

Và đột nhiên tôi nhớ ra ai vẫn còn đang ở đó. Ý tôi là ở Spring Fling ấy. Luke. Và Geri. Bạn gái cũ của Scott. Nhớ cậu - ấy hỏi tôi thì sao? Nhớ cậu ấy hỏi có chuyện gì đã xảy ra với bạn nhảy của tôi? Liệu có thực là cậu ấy đang yêu ai đó khác không? Nhớ cậu ấy vẫn còn nghĩ về Geri thì sao?

“Ở đó cậu không thấy vui à?”- cậu ấy hỏi.

“Ồi không”, tôi nói với vẻ nhẹ nhàng hơn tôi thực sự cảm thấy. “Mình vui chứ.”

“Có chuyện gì với Luke vậy?”

Đây rồi.

“Ừ thì”, tôi bắt đầu một cách chậm rãi.

Nhưng hóa ra tôi còn chẳng cần phải nói tiếp. Bởi vì Scott đã hỏi, “Cậu biết rồi phải không? Về chuyện của Geri ấy?”

Tôi vẫn chưa ăn cái kẹo dẻo mà cậu ấy đã đưa cho tôi. Vào lúc đó, tôi chẳng thể ăn nổi gì đâu dù tôi có cố đi nữa. Vậy là khi cậu ấy nói thế, tay tôi trở nên cứng đờ, và cái kẹo dẻo, cho dù nó rất dính, trượt khỏi ngón tay tôi và rơi thành một đồng hồ độn cạnh chân tôi.

“Cậu biết à?”- giọng của tôi vỡ ra.

Scott nhìn xuống cái kẹo dẻo. “Ừ. Geri đã nói với mình.”

“Khi nào?”

“Hôm qua.”

Hôm qua? “Sao cậu không cho mình biết?”

“Mình đã cố,” cậu ấy nói. “Lúc ở trong xe ấy, cậu nh

Vậy là đó là chuyện này sao?

“Mình đoán lẽ ra mình nên cố gắng hơn nữa. Nhưng...” Scott đưa cho tôi cái kẹo dẻo mới, chín vàng ở bên ngoài. “Mình nghĩ... mình đã nghĩ có thể cậu sẽ buồn.”

Tôi cũng đánh rơi cả cái thứ hai nữa.

“Buồn? Về Luke và Geri ư?” – tôi nhìn cậu ấy chăm chăm. “Sao điều đó lại khiến mình buồn cơ chứ?”

Trông cậu ấy có vẻ ngạc nhiên. “Bởi vì...”

“Chúa ơi”, Trina nói, ngồi sụp xuống khúc gỗ bên cạnh tôi. “Bạn có biết về cái vụ sợi kéo dẻo giữa Cara và Kwang không? Cậu nói thật đi, Scott. Có phải bọn họ hôn hít nhau trước khi bọn mình tới đây không?”

“Mình không biết”, Scott noi.

Khi tôi liếc nhìn Scott một lần nữa, tôi thấy cậu ấy đang nhìn tôi chứ không phải là Trina. Tôi sẽ mạo hiểm nói rằng cậu ấy đang nhìn tôi chăm chú, nhưng sự thực là, tôi chỉ có thể đoán như vậy qua cách đầu của cậu ấy không hề nhúc nhích. Tôi không thể nhìn thấy mắt của cậu ấy, bởi vì vàng sáng từ đồng lửa trại đã đẩy chúng tôi vào sâu trong bóng tối.

Nhưng tôi thề là cái cách cậu ấy nhìn tôi, trong một phút, đã khiến tôi suýt nghĩ rằng...

Tôi gần như đã nghĩ rằng có thể tôi là cô gái bí ẩn mà mọi người đồn cậu ấy phải lòng. Và rằng, bạn biết đấy, cậu ấy chẳng nói gì cả bởi vì...

“Mình nghĩ họ đã hôn hít nhau”, Trina nói tiếp, “với một mồm đầy kẹo dẻo. Mình xin lỗi nhưng nếu Steve định hôn mình với một mồm đầy kẹo dẻo, mình sẽ bái bai cậu ấy luôn. Cho dù cậu ấy chính là một nửa của mình đi nữa.”

“Jen”, đột nhiên Scott nói với tôi. “Bạn có muốn đi dạo không?”

Trina nhìn cậu ấy như thể cậu ấy đã phát điên.

“Đừng có đi vào lúc này”, cô nàng nói. “Sắp sửa đốt pháo hoa mà.”

Nhưng nếu có ai đó ng rằg tôi sẽ từ bỏ cuộc đi dạo với Scott chỉ để xem một buổi trình diễn pháo hoa đốt trộm... thì tôi sẽ nói rằng họ là đồ điên.

“Được thôi”, tôi nói, cố gắng sao đó để nghe vẫn có vẻ bình thường, cho dù trái tim của tôi đã chui tọt lên cổ họng. “Mình sẽ đi dạo.”

Annie

Vấn – Đáp

Hãy gửi tới Annie mọi khúc mắc, những tâm tư tình cảm rắc rối nhất của bạn. Mạnh dạn lên, bạn dám không! Mọi thư từ gửi cho Annie sẽ được đăng lên tờ Register của trường trung học Clayton. Chúng tôi đảm bảo tên và địa chỉ e-mail của người gửi sẽ được giữ kín.

Annie thân mến,

Mình thực sự thích cậu ấy. Và mình thực sự cần bạn giúp. Mình có nên thổ lộ trước? Liệu điều đó có khiến mình giống như một đứa con gái hư hỏng không? Nhưng nếu mình cứ ngồi chờ cậu ấy nói ra, nhờ có cô gái nào đó chiếm được cậu ấy trước thì sao? Mình không muốn tỏ ra quá sần sỏ, bởi vì bạn ấy luôn nói rằng kiểu đó thật phản cảm. MÌNH PHẢI LÀM GÌ ĐY?

Ký tên: Tuyết vọng Hơn Bao Giờ Hết.

Tuyết vọng thân mến,

MÌNH KHÔNG BIẾT ĐU!!!! Mình cũng đang cố gắng để hiểu điều đó đây.

-Annie

22. Chương 18 End

MƯỜI TÁM

Scott không đi quá xa, tôi dễ ý thấy như vậy. Chỉ đủ xa để không ai khác có thể nghe thấy cuộc nói chuyện

Tôi vẫn có thể nghe thấy tiếng nhạc – mặc dù giờ đây tiếng dế kêu rì rì trong đám cỏ bên dưới chân chúng tôi còn to hơn đoạn nhạc của John Mellencamp(49). Tôi vẫn có thể nhìn thấy những người tụ tập quanh

đồng lửa, nhưng tôi không thể nhìn rõ đường nét của họ. Chúng tôi đang đi, như tôi để ý thấy, về phía đám rừng nhỏ gần nhà kho của Kwang. Khoảng rừng có dòng suối chảy qua đó.

Ngẫm cũng buồn cười khi Scott và tôi toàn đi vào rừng cùng nhau.

“Nếu cái xã hội mà chúng ta biết đi đến hồi kết, và mình sẽ phải xây dựng lại nó,” Scott nói, cúi xuống và nhặt lên một bông hoa cà rốt dại, “mình sẽ không để cho một diễn viên nào trong nền văn minh mới của mình.”

Tôi phải thừa nhận tôi hơi mỉm cười khi nghe thấy điều đó. Bất chấp trái tim đang đập dồn dập của tôi.

“VẬY Ạ?” – tôi nói. “Còn các nhà bào thì sao?”

“Mình sẽ cho các nhà báo vào”, Scott nói, cuốn bông hoa quanh ngón tay. Nó trông như một cái ô nhỏ xíu. “Bởi vì phải có ai đó ghi lại chuyện đang xảy ra. Như thế xã hội mới sẽ không mắc phải những sai lầm của xã hội cũ.”

Ngay cả trong ánh sáng xa xôi của đồng lửa, tôi cũng có thể nhìn thấy các ngón tay của bàn tay kia của cậu ấy hướng về những cánh hoa màu tím nhỏ xíu nằm giữa bông hoa mà cậu đang cầm.

Trí óc tôi chợt trở về cái buổi chiều ở trại sáng tác. Thầy Shea đã kể cho chúng tôi nghe về cậu chuyện mà các bà cụ thường kể lại cho chúng tôi rằng nếu ta kéo ra phần màu tím của bông hoa cà rốt dại thì tức là ta đã giết nó, bởi vì những cánh hoa màu tím nhỏ xíu này là trái tim của bông hoa.

Vậy là tôi bất giác, chẳng hề nghĩ rằng mình đang làm gì hay nói gì, “Không, đừng làm thế, cậu sẽ giết nó đấy.”

Rồi thì tôi đặt mình lên tay cậu ấy để ngăn cậu ấy lại...

Và điều tiếp theo tôi biết là Scott thả bông hoa xuống. Và tay cậu ấy ôm lấy khuôn mặt tôi. Rồi thì cậu ấy hôn tôi như thể không bao giờ muốn dừng lại.

Và tôi cũng hôn lại cậu ấy

Và tôi chẳng thể nào tưởng tượng được chuyện này bởi vì tôi không thể nào hình dung các chi tiết như là mùi của kẹo dẻo và hoa cà rốt dại trên tay Scott... và cảm giác thô ráp trên mà tôi, cho dù tay cậu ấy đang chạm vào má tôi thật nhẹ nhàng... và mùi vị của môi cậu ấy, lúc đầu thì có vị ngọt và rồi lại không phải là ngọt... và cảm giác về chúng, mềm mại và rồi lại không phải như vậy...

Và rồi tay cậu ấy không ôm lấy mặt tôi nữa mà rơi xuống eo của tôi, kéo tôi về phía cậu ấy cho tới hai chúng tôi áp sát vào nhau và run lên cùng nhau, và tôi có thể cảm nhận làn da ấm áp của cậu ấy áp vào tôi, và tôi choàng tay quanh cổ cậu, và đóa hoa của Luke bị ép vào ngực của Scott...

...và cái gim cài nó đâm vào ngực tôi.

“Ôi”, tôi nói, buông Scott ra và lùi lại.

“Sao vậy?” – Cái nhìn của Scott có vẻ mất tập trung, và mấy sợi tóc của cậu ấy hơi dựng lên ở chỗ tôi đã luồn những ngón tay của mình vào. “Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì”, tôi nói. Bởi vì chẳng có gì là không ổn cả. Lần đầu tiên trong đời, có vẻ như vậy, mọi việc bỗng nhiên lại đúng đắn không thể tả nổi. “Đó chỉ là...”

“Mình xin lỗi,” Scott nói. Mặc dù cậu ấy thực ra chẳng có vẻ gì hối lỗi cả. “Nhưng mình phải làm việc đó, Jen ạ. Bởi vì, bởi vì mình biết có thể mình sẽ chẳng có cơ hội nào khác nữa.”

Trong khi cậu ấy nói, tôi đang gỡ đóa hoa cài của Luke ra. Rồi thì tôi thả nó xuống. Nó biến mất vào trong đám cỏ cao tối tăm.

“Cậu đang nói gì vậy?” – tôi hỏi không được quả quyết cho lắm.

“Mình biết cậu đã nói các cậu chỉ là bạn”, Scott nói. Cậu ấy có vẻ bức bối hơn mức một anh chàng vừa mới hôn hít ra trò nên làm. Đặc biệt là nếu tính tới sự thực rằng rõ ràng rằng tôi đã hôn đáp lại cậu ấy. “Nhưng... ý mình là, mình đâu có ngu. Anh ta là Luke Striker kia mà.”

“Chuyện này... liên quan gì tới Luke?” tôi hỏi thực sự cảm thấy hoang mang...

... và bắt đầu, từ giọng nói có vẻ hồi hộp của cậu ấy, tôi cảm thấy cuối cùng hóa ra mọi không phải hoàn hảo như tôi nghĩ và nó giống như là có điều tôi nên lo lắng nữa.

“Mình đang nói là”, Scott nói như thể cậu ấy còn chẳng nghe thấy tôi nói. Cậu ấy chẳng nhìn tôi. Cậu ấy đang nhìn về phía đồng lửa. “Khi mình gặp lại cậu - ở trại sáng tác mùa Hè trước - mình nghĩ cậu... mình nghĩ cậu rất hay. Nhưng mình không thể biết rõ là cậu có cảm thấy như vậy về mình không. Ý mình là cậu quá tốt. Nhưng cậu luôn tốt như vậy. Với tất cả mọi người...”

Cậu ấy có lấy dao đâm vào tim tôi thì nó cũng chẳng thể gây đau đớn đến vậy. Jenny Greenley bé bỏng, bạn tốt của mọi người.

“Thật là khó có thể biết cậu nghĩ gì”, Scott nói tiếp, nhanh và nhỏ, như thể cậu ấy đang cố gắng thổ lộ hết trước khi cậu ấy đổi ý. “Liệu cậu có thể thích mình - ý mình là thực sự thích mình - hay chỉ là quý mình như tất cả mọi người khác. Và rồi Geri bảo mình rằng cậu không thích hẹn hò...”

Chúa ơi. Geri chết với tôi.

“... và mình đã nghĩ, rằng chúng ta chỉ có thể là bạn. Và Geri, cô ấy thực sự cảm thông và chuyện này dẫn tới chuyện kia và...”

Chắc chắn chị ta chết với tôi.

“Cậu biết đấy.”

Liệu tôi đã bao giờ biết chưa.

“Vây là mình đã quyết định. Chuyện là vậy đó. Nhưng vấn đề là...” – và Scott đây, vẫn không nhìn tôi, luôn tay vào trong tóc mình trong một cử chỉ một cử chỉ không thể nói là không giống với Luke. “Mình chưa bao giờ thực sự gạt cậu ra khỏi suy nghĩ. Và càng ở lâu bên cậu - ở bữa trưa và các cuộc họp của tòa soạn - mình càng nhận ra rằng cậu mới là người mình muốn ở bên, và rằng Geri và mình... Chúng mình đơn giản là không hợp với nhau.”

Được rồi. Có thể tôi sẽ để cho chị ấy sống. Có thể thôi.

Cuối cùng Scott quay về phía tôi và nhìn tôi bằng cặp mắt không thể đọc thấy điều gì trong bóng tối, và nói, “Nhưng rồi Luke xuất hiện.”

“Ừ,” tôi nói, vẫn chưa hiểu Luke thì dính gì tới việc đó. “Và sao nữa?”

“Và... thì anh ấy là Luke Striker cơ mà Jen.”

“Thì sao?”

“Đừng có thì sao với mình. Chính cậu đã nhận lời đi tới Spring Fling với anh ta.”

“Ừ...” – tôi nói.

Và dần dần, rất chậm rãi điều đó bắt đầu trở nên sáng tỏ với tôi. Điều mà Scott đang cố nói.

Đột nhiên, rất nhiều điều khiến tôi bối rối bỗng trở nên rõ ràng. Như là vụ khăn giấy Dairy Queen. Lý do Scott đưa mớ khăn ăn đó cho tôi thay vì hôn tôi hóa ra không phải bởi vì cậu ấy không thích tôi.

Không. Bởi vì cậu ấy nghĩ rằng tôi yêu Luke Striker.

Cậu ấy nghĩ rằng tôi thuộc về anh ấy.

Đó là điều cậu ấy đã muốn hỏi tôi, vào cái ngày chúng tôi ở trong xe đó. Giờ thì tôi hiểu rồi. Hiểu câu hỏi của cậu ấy là gì. Là có phải tôi đang yêu Luke Striker hay không?

Và đột nhiên cứ như thế. Cứ như là Mặt Trời đã ló rạng và chiếu sáng cho tôi, làm tôi cảm thấy ấm áp.

“Mình đi tới Spring Fling với Luke,” – tôi giải thích, cảm thấy choán váng vì cái cách cậu ấy nhìn tôi, như là tôi quan trọng lắm, “bởi vì anh ấy đã đề nghị mình đi cùng. Không phải là vì mình yêu anh ấy đâu. Thực ra có thể mình là cô gái duy nhất trong thị trấn này không phải lòng anh ấy. Chưa bao giờ cả.”

“Thật vậy chứ?” – Scott vươn tay ra và nắm lấy tay tôi, rồi giữ lấy trong cả hai tay cậu – không quá chặt nhưng không giống như thể cậu ấy sẽ sớm buông nó ra. “Vậy thì cậu không buồn về chuyện anh ấy và Geri? Cậu không... chưa bao giờ?”

“Tất nhiên là không”. Tôi không khỏi bật cười. Tôi cảm thấy như mình đang ở trong một bộ phim. Mặt trời chiếu sáng, lũ chim nhỏ kêu ríu rít trong đầu tôi. Tôi nghĩ một cái cầu vồng có thể hiện ra bất cứ lúc nào, và một dàn hợp xướng sẽ xuất hiện và hát bài “Ngày qua ngày”. “Mình chưa bao giờ yêu Luke...”

Và rồi – thật đáng kinh ngạc nhưng đúng vậy – nó kiêu như là cột ra. Sự thực ấy. Cũng dễ dàng như là chúng tôi đang bàn luận về sách vở vậy.

“... như cách mình yêu cậu.”

Đó. Tôi đã nói ra điều đó. Nó đã ở ngoài đó, trôi nổi trong không trung. Lời yêu.

Chỉ như vậy thôi.

Tôi đã ước gì tôi có thể chụp lấy nó và nhét nó trở lại trong mồm mình...

... cho tới khi Scott xiết tay tôi chặt hơn. Giờ thì chắc chắn là cậu ấy sẽ không sớm buông nó ra.

“Cậu vừa nói là cậu yêu mình?” – cậu ấy hỏi.

Thì tôi biết làm gì cơ chứ? Chuyện đã lỡ rồi. Tôi đã nói ra. Chẳng thể lùi được nữa.

Và bạn biết sao không? Tự nhiên tôi lại không muốn làm thế.

“Chỉ mới từ hồi lớp năm thôi”, tôi nói. Tôi biết mình đang nói lảm nhảm nhưng tôi không quan tâm. “Vì thế mà mình không bao giờ hẹn hò với bất cứ ai khác khi cậu chuyển đi. Nhưng rồi cậu trở lại và mình...”

Tôi chẳng phải nói gì nhiều sau đó. Đó là vì khi đó Scott ôm tôi và kéo tôi về phía cậu ấy.

Và bắt đầu hôn tôi.

Và lần này tôi không ngăn cậu ấy lại.

Chúng tôi hôn nhau trong suốt cả lúc bắn pháo hoa. Chúng tôi thậm chí còn chẳng nhận ra đang có pháo hoa nữa.

Tôi đoán đó là bởi vì chúng tôi đang tạo pháo hoa của riêng mình.

Khi cuối cùng chúng tôi cũng quay trở về chỗ lửa trại – tay Scott quàng quanh vai tôi và tôi thì ôm eo cậu ấy – Trina hỏi hã đi tới và hỏi, “Các cậu đã ở đâu vậy? Các cậu bỏ lỡ tất cả... Đây. Cái gì...?” Rồi thì mắt cô nàng mở to. “Ôi.”

Tôi đoán cuối cùng cô nàng đã nhận thấy tay Scott quàng quanh người tôi. Hoặc có thể cô nàng để ý thấy nụ cười hơn hờ trên mặt tôi. Ít ra đó là điều cô nàng kể với tôi sau này. R tôi rất hơn hờ... cho dù với bông hoa cà rốt đại trên chiếc cặp tóc của tôi thay vì hoa lưu ly như lúc ban đầu.

Nhưng tôi chắc bạn cũng sẽ trông rất hạnh phúc nếu anh chàng bạn yêu từ hồi lớp năm nói với bạn rằng anh ấy cũng yêu bạn.

Scott đồng ý với Luke và Geri rằng tôi nên ứng cử chức Chủ tịch Hội Học sinh vào năm tới. Cậu ấy nói sẽ cung cấp toàn bộ bánh quy và bánh xốp và mọi thứ dành cho các đợt bán bánh vận động bầu cử mà Cara và Trina, những người sẽ là quản lý chiến dịch bầu cử của tôi muốn tổ chức nhân danh tôi.

Và trong khi tôi chưa bao giờ từ chối cơ hội thử tài nấu nướng của Scott, tôi thực sự nghĩ rằng Chủ tịch Hội Học sinh có thể là một mục tiêu hơi thấp.

Tôi phải thừa nhận rằng, tôi đang nghĩ, với một cô gái cùng những kỹ năng về con người như tôi ư? Chà chà...

Sao lại không phải là Nhà Trắng nhỉ?

VÒNG QUANH L.A

MỌI NGƯỜI ĐANG NÓI VỀ...

Người ta đã bắt gặp Luke Striker hôm qua ở khu vực Redeo Drive, đang đi dạo bộ với người yêu mới, sinh viên năm nhất của UCLA là Geri Lynn Packard, và có thể thấy rõ miếng băng trên cánh tay phải của anh ấy. Tin đồn là Striker đã tẩu laser hình xăm còn lại sau mối tình năm ngoái với bạn diễn trong Lancelot và Guinevere là Angelique Tremaine...

ĐANG TRÌNH CHIẾU...

Hãy gặp lại Luke Striker trong US30... liệu một học sinh năm cuối có thể cứu thị trấn ở bang Indiana của cậu ấy khỏi thảm họa khủng bố đồng thời giành được trái tim của cô gái trong mơ của mình? Ebert và Roper gọi diễn xuất của Striker là một “thành tựu tuyệt vời” và dành cho một phim “sáu sao trên năm”.

Phim có sự tham gia của Lindsay Lohan trong vai “Jenny Green”

Annie

Vấn – Đáp

Hãy gửi tới Annie mọi khúc mắc, những tâm tư tình cảm rắc rối nhất của bạn. Mạnh dạn lên, bạn dám không! Mọi thư từ gửi cho Annie sẽ được đăng lên tờ Register của trường trung học Clayton. Chúng tôi đảm bảo tên và địa chỉ e-mail của người gửi sẽ được giữ kín.

Annie thân mến,

Được rồi. Vậy là mình đã nghe lời khuyên của bạn và thổ lộ với cậu ấy. Và biết sao không? Hóa ra cậu ấy cũng yêu mình!

Vậy... chúng mình phải làm gì bây giờ?

Ký tên: Đã thôi Tuyệt vọng

Đã thôi tuyệt vọng thân mến,

Bạn hãy sống hạnh phúc mãi mãi.

-Annie

* * *

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-tuong-teen>